

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๙๗ เมษายน ๒๕๕๘

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

๐ ชาวคนมีให้เลือก
 ชาวกิเลสเต็มอัตรา
 ชาวชั่วก็เสาะหา
 อบายมุขก็กระหน่ำปล้ำ

๐ แต่หาข่าวที่ย้ำ
 ให้ข่าวคนดีทวี
 ไทยด้อยส่วนเสริมศรี
 อบายชนะความดีแท้

นานา
 ชอบย้า
 มาสื่อ นักเฮย
 ข่าวให้หัวอหาว
 ความดี
 ยากแท้
 ดังกล่าว
 ก็ฉะนี้แลนา.

ข่าวอบายมุขหน้าสื่อ กว่าข่าวความดีของคนดี

9 770859 082014
 ราคา ๒๕ บาท

สวัสดีปีใหม่
 ๑๐ กุมภาพันธ์

ปุ๋ยอินทรีย์ตราอกงาม

"ยิ่งใช้ ดินยิ่งดี
ยิ่งมีผลผลิตเพิ่ม
ส่งเสริมเศรษฐกิจ
ชีวิตปลอดภัย"

รายชื่อศูนย์จำหน่ายปุ๋ยตราอกงาม

1. อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี โทร. 092-161-1800
2. อ.ป่าดัว จ.ยโสธร โทร. 088-073-4277
3. อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ โทร. 085-613-6985
4. อ.ราษีไศล จ.ศรีสะเกษ โทร. 087-422-7177
5. อ.เมือง จ.สุรินทร์ โทร. 084-076-1521
6. อ.แคนดง จ.บุรีรัมย์ โทร. 084-924-2642
7. อ.เมือง จ.ขอนแก่น โทร. 086-850-3003
8. อ.สหัชชันต์ จ.กาฬสินธุ์ โทร. 088-571-5997
9. อ.วังสามหมอ จ.อุดรธานี โทร. 085-351-1888
10. อ.ศรีธาตุ จ.อุดรธานี โทร. 085-327-2888
11. อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี โทร. 085-358-6888
12. อ.หนองหิน จ.เลย โทร. 085-647-8678
13. อ.ผาขาว จ.เลย โทร. 085-647-8678
14. อ.เอราวัณ จ.เลย โทร. 090-028-5460
15. อ.ส่องดาว จ.สกลนคร โทร. 093-147-9945
16. อ.วาริชภูมิ จ.สกลนคร โทร. 087-952-7865
17. อ.วาริชภูมิ จ.สกลนคร(ป.) โทร. 086-545-8884
18. อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร โทร. 082-328-8488
19. อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร โทร. 081-954-2429
20. อ.พรเจริญ จ.บึงกาฬ โทร. 081-544-1082
21. วัดป่าพันลำ อ.เมือง
จ.บึงกาฬ โทร. 081-975-7759
22. อ.รัตนวาปี จ.หนองคาย โทร. 088-009-0309
23. อ.บ้านแพง จ.นครพนม โทร. 089-275-7299
24. อ.นาแก จ.นครพนม โทร. 080-752-1471

ขนาดบรรจุ 50 กิโลกรัม

ผลิตโดย **โรงปุ๋ยพลังชีวิต**

ชุมชนราชธานีอโศก หมู่ที่ 10
เทศบาลตำบลบึงไผ่ อำเภอวารินชำราบ
จังหวัดอุบลราชธานี 34190

นัยปก

ภาษาอวยมุข นำสื่อกว่า ชาวความคิดดี ของคนดี

(๑) ขอภัยอย่างยิ่งด้วย
จกกล่าวต่อนี้ไป
เป็นคำตำหนิไข
หวังเพื่อเพียงถักร้อย

(๒) เพราะเป็นยุคสื่อแท้
ทำมุษย์ให้วิปริต
หลงอบายว่าวิศิษฐ์
สุดโถ่งแต่ลึกย้อน

(๓) ก็คงมิใช่เชื่อ
แต่เพราะสังคมพา
ใกล้กลียุคยิ่งหนา
จมอบายแอนแอ้

(๔) แต่งาน“สื่อ”จกต้อง
หน้าที่ของสื่อจำ-
ว่า“สาร”ใช่อื่นสำ-
“สาร”นั่นคือแก่นแท้

(๕) หลงเอาแต่โลกตื่น
จมกับอบายมุขจน
เอากิเลสเป็นกล
ช่วยข่มสังคมขี้

(๖) ชาวคนมีให้เลือก
ข่าวกิเลสเต็มอัตรา
ข่าวชั่วก็เสาะหา
อบายมุขก็กระหน้าปล้ำ

(๗) แต่หาข่าวที่ย้ำ
ให้ข่าวคนดีทีวี
ไทยด้อยส่วนเสริมศรี
อบายชนะความคิดแพ้

จริงใจ
ซึ่งถ้อย
จากเจต- นาส
หนึ่งน้อยความเห็น
เรื่องฤทธิ์

ซับซ้อน
วิเศษค่า
ยั่วย้อมคนหลง

เจตนา
แน่แท้
ด้วยกิเลส
ยากล้นจะทนจะทาน

พึงทำ
กัตแล้
คัญกว่า
อย่าย้อมมอมเมา

ตามคน
ทุกซ์ชี้
กลบแก่น
เพื่อขมำประโยชน์ตน

นานา
ชอบย้า
มาสื่อ นักเฮย
ข่าวให้หรือหา

ความดี
ยากแท้
ดั่งกล่าว
ก็จะนี้แลนา.

“สไมย์ จำปาแพง”

๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

ฤาข่าวบ้ายมูขนำลือกว่าข่าวความดีของคนดี

50รับ50คน

อาจมาว่าเมืองนอกนี้เขาส่งเสริมคนดีเห็นใครดีเขา ส่งเสริมนะ สนับสนุนส่งเสริมกัน บ๊ีบ ๆ iley แต่ เมืองไทยนี้ แหม เจ้าพระคุณเอ๊ย ไม่ค่อยส่งเสริมคนดี อันนี้แหละเป็นข้อที่ขอต่าหนิติเตียนคนไทย ไม่ค่อย ส่งเสริมคนดี แต่ไปส่งเสริมคนชั่ว ไปหลงไหลคนที่ ไม่ค่อยได้เรื่อง เช่น ไปส่งเสริมอบายมุข ใครเด่นใน อบายมุขไปเอาตัวเป็นพรีเซ็นเตอร์ แทนที่จะเอาตัว เด่นในทางอารยะ ในทางประเสริฐ ในทางคุณธรรมมา เป็นพรีเซ็นเตอร์ ส่งเสริมเชิดชู อ้าว กลับไปอย่างโน้น!

อ้ายนี้มันแหม...นำเศร้าใจ! การมองมุมที่ตรงกันข้าม มันคนละเรื่องกัน จะว่าไปแล้ว ไม่ได้ลงโทษคนไทยนะ คนไทยนี้อาจมาว่ามีจิตริษยาเยอะ ไม่อยากให้ใครได้ดี แต่คนเมืองนอก ไอ้โห! เห็นคนดีเขาสนับสนุนส่งเสริม เขาถึงเจริญเร็วไง เขาถึงไปได้พรวด ๆ iley แต่เมืองไทย ไม่ส่งเสริมคนดีดีไม่ดีกว่าไปช่วยคนชั่วอีกต่างหาก ไอ้..แล้ว จะไปไหนรอด มันก็อยู่อย่างนี้ งุ่มง่าม ๆ อยู่อย่างนี้! (พ่อครูสมณะโพธิรักษ์)

การจะดูว่าบ้านเมืองไปถึงไหนก็คงดูได้จากข่าวดี ข่าวร้ายที่เกิดขึ้นในแต่ละวันซึ่งข่าวเศร้าสลดใจชวน ให้ปลงสังเวชดูจะมีมากกว่าเพื่อนเช่น *“ศิษย์หลวง- พ่อคุณเฮ!!! สนั่นวัตรับทรัพย์กันถ้วนหน้า - ร่ำรวยกันทั่ว ถึงเลขท้ายสองตัวออกตรงเผง “๙๒” เลขอายุหลวงพ่อ หลังก่อนหน้ามีข่าวลือสะพัดเกล็ดังละสังขาร”* หรือข่าว เศร้า! *“หนุ่มใหญ่ขายรถจักรยานยนต์เอาเงินไปทุ่มซื้อ หวยหวังจะถูกรางวัลพอหวยออกกลับไม่ถูกเกิด ความเครียดคิดสั้นเขียนจดหมายสั่งเสีย “หวยซุดนี้ คือลมหายใจเฮือกสุดท้าย เมื่อดวงไม่ช่วยก็ ลื่นแล้วทุกอย่าง ทำอะไรไม่ได้แล้ว อยู่ไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมาได้อีกแล้ว อยู่ทำไม อยู่รอวัน ตาย ขอจบตรงนี้ดีกว่า ชีวิตบัดซบ”*

มันน่าน้อยเนื้อต่ำใจที่มีแต่ข่าวใคร ๆ ก็ถูกหวย โดยเฉพาะคนถูกล็อตเตอรี่รางวัลที่ ๑ ได้เป็นข่าว ใหญ่หน้า ๑ ตลอด จนชาเขียวจับทิศทางการบ้าหวย

ที่ฝังในสายเลือดของคนไทยได้ จึงมีโปรโมชันกินชาเขียว ลุ้นรถเบนซ์ล่อใจ จนอธิบดีกรมอนามัยต้องออกมาเตือน ..*“ถึงคนที่คิดเรื่องการชิงโชคด้วยการกินน้ำตาลเข้าไปใน ร่างกายเยอะ ๆ ว่า ใน ๑ ล้านคนจะมีโอกาส ๑ คนที่จะได้ แต่ว่าใน ๑ ล้านคนที่ซื้อน้ำกินเยอะ ๆ ก็ป่วยทุกคน เอรารถไป ก็ไม่ได้ใช้ เดี่ยวจะตายซะก่อน!”* (ไทยรัฐออนไลน์ ๒๓ มี.ค.'๕๘)

น่าเสียดายข่าวดี ๆ ต้องไปดูจากสำนักข่าวต่างประเทศ เช่น สำนักข่าวบลูมเบิร์กได้ทำการจัดอันดับ ๑๕ ชาติและดินแดนที่มีความสุขในเชิงเศรษฐกิจมากที่สุด ผลที่ได้ปรากฏว่าประเทศที่ทุกข์ยากต่ำที่สุด (วัดจากอัตราการว่างงาน และอัตราเงินเฟ้อต่ำ) หรือเท่ากับมีความสุขในเชิงเศรษฐกิจมากที่สุด คือ **“ประเทศไทย”** (อัตราการว่างงานของไทยต่ำมาก ด้วยตัวเลข ๐.๕๖ เปอร์เซนต์เมื่อช่วงสิ้นปี ๒๐๑๔ เพราะไทยมีภาคเกษตรคอยดูดซับเหล่าแรงงานเอาไว้ ส่วนประเทศอุตสาหกรรมที่เจริญก้าวหน้าอย่างมากนั้น ตามข้อมูลของบริษัท แมคคินซีโกลบอล อินสตีติวท์ ที่ออกมาเปิดเผยต่อสาธารณชนเมื่อเร็ว ๆ นี้หนี้ของ อเมริกาพุ่งขึ้นไปถึง ๒๖๔ เปอร์เซนต์ของจีดีพี ยุโรป ๒๕๗ เปอร์เซนต์ของจีดีพี ญี่ปุ่น ๔๑๑ เปอร์เซนต์ ของจีดีพี ฯลฯ ส่วนจีนเพิ่มขึ้นไปถึง ๒๑๗ เปอร์เซนต์ ของจีดีพี (จากท่านขุนน้อยไทยโพสต์ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

“เราไม่อยากจะประเทศก้าวหน้าอย่างมาก เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมากที่สุดก็จะมี แต่ถอยกลับ ประเทศเหล่านั้นที่เป็นประเทศ อุตสาหกรรมก้าวหน้าจะมีแต่ถอยหลัง และถอย หลังอย่างน่ากลัว แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียก ว่าแบบคนจน แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำ อย่างมีสามัคคีนี้แหละคือเมตตากัน จะอยู่ได้ตลอด ไป...” น่าซาบซึ้งใจในพระอัจฉริยภาพที่ตรัสไว้ตั้งแต่ ปี ๒๕๓๔ แม่นยิ่งกว่าตาเห็น แต่ก็ป็นอันชินสำหรับ ผู้บริหารบ้านเมืองและสื่อทั้งหลาย บ้านนี้เมืองนี้จึงมี แต่ข่าวทำร้ายลงเมืองฉะฉานนี้แล. **☞ ● จริงจัง ตามพ่อ**

• จำนวน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

“เราคิดอะไร” เป็นสื่อสารมวลชนฉบับหนึ่ง เมื่อเห็นสื่ออื่น ๆ ทำไม่ถูกต้องก็ต้องขอตำหนิอย่างจริงจัง อย่างเป็นตรงไปตรงมา เพื่อจะได้ช่วยกันแก้ไข

“ขออภัยอย่างยิ่งด้วย จรังใจ
จักกล่าวต่อไปนี้ ซึ่งถ้อย
เป็นคำตำหนิไซ้ จากเจต - นาแสบ
หวังเพื่อเพียงถักร้อย หนึ่งน้อยความเห็น”

ในระยะหลัง ๆ นี้ สมาชิก “เราคิดอะไร” หลาย ๆ ท่านคงเห็นตรงกันว่า ชาวต่าง ๆ ที่เราได้มาจาก “สื่อสารมวลชน” เป็นชาวที่น่าเบื่อเสียเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นชาวจากโทรทัศน์หรือหนังสือพิมพ์รายวัน มีแต่ข่าวร้าย ๆ เจ้าของสื่อคงคำนึงถึงด้านการตลาดว่า คนส่วนใหญ่สนใจข่าวประเภทไหนก็เอามาเสนอเพื่อเอาใจคนดูเอาใจคนอ่าน ซึ่งไม่ถูก

หน้าที่ของ “สื่อสารมวลชน” ต้องสื่อเรื่องที่สำคัญ ๆ เรื่องที่เป็นเนื้อหาสาระ เป็นประโยชน์ต่อสังคม

แต่งงาน “สื่อ” จักต้อง พึ่งทำ
หน้าที่ของสื่อจำ - กัดแล้ว
ว่า “สาร” ใช้อื่นล้า- คัญกว่า
“สาร” นั้นคือแก่นแท้ อยาย้อมมอมเมา”
ชาวที่ลงในหนังสือพิมพ์หน้า ๑ ถือว่าเป็นข่าว
สำคัญที่สุด ปัจจุบันมีแต่ข่าวที่เรียกเป็นภาษาชาว
บ้านว่า “ข่าวตีหัวหมา ด่าแม่เจ๊ก” ยกตัวอย่าง

หัวข้อข่าวในหนังสือพิมพ์เดือนมีนาคมที่ผ่านมาเช่น
“แก๊ฟ้า ๗ ขวบ มัดเสาสีเทียน”

“หนุ่มฮอนด้ารักคุด ดิ่งตึกดับสยอง”

“อย่างสด ๒ นักเรียนในหอวัฒนธรรม”

เมื่อเป็นเช่นนี้ก็มาคิด “ถ้าข่าวอบายมุขนำสื่อ
กว่าข่าวความดีของคนดี” ทั้งเดือนมีนาคมมี
ข่าวดีเพียง ๑ “แท็กซี่เก็บ ๑ ล้าน ส่งคืนเจ้าของ”

เรื่องการบ้านการเมืองปลายเดือนที่ผ่านมา
นายกฯ ประยุทธ์เครียด ใช้คำพูดแรงในการให้
สัมภาษณ์ เช่น กรณีถนนสายสำคัญ ๆ ในกรุงเทพฯ
น้ำท่วมเจิ่งในทำนองว่า “ได้สั่งการผู้ว่าฯ กทม.ไป
นานแล้วให้ระวังเรื่องน้ำท่วม แล้วน้ำท่วมได้
อย่างไร ไปมัวทำอะไรกันอยู่ ไม่เอาใจใส่หน้า
ที่การงาน”

ส่วนผู้ว่าฯ กทม. ก็ออกมาให้สัมภาษณ์ว่า
“กทม. เตรียมรับมือแล้วเพื่อช่วยชาวไร่ชาวนา
ไม่ได้เตรียมรับฝน จึงเก็บน้ำในคูคลองไว้ ไม่ได้
พร่องน้ำ ฝนตกมาจึงท่วม” พร้อมกับยืนยันว่า
“เมืองเราเป็นเมืองน้ำ เป็นเมืองฝน ถ้าไม่อยาก
เจอน้ำก็ต้องขึ้นไปอยู่บนคอย”

ผู้สื่อข่าวเลยกระพือข่าวกันสนุกกว่า “ผู้ว่า กทม.
ไล่นายกฯ ให้ไปอยู่บนคอย” ๒

► คิดคนละซั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

ยุคที่ข้อมูลข่าวสารมีความบิดเบือนชวนสับสนเป็นเรื่องปกติ
ศึกษาคณิศติพิพาทระหว่างชาวนากับกองทัพธรรม
ความจริงคืออะไรกันแน่

► คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

สมณะโพธิรักษ์

พุทธเป็นศาสนาของคนทันสมัย ไม่ใช่ของคนป่าคนเถื่อน
จึงไม่ต้องไปยึดเอาป่าเป็นที่ปฏิบัติ ปฏิบัติดั่งมีอยู่ในป่า
จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ยุค” เขาได้อย่างไร
ศาสนาพุทธมีโลกวิทู รู้โลกลึกซึ้ง ช่วยโลกในแนวลึก

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๕๗ เดือน เมษายน ๒๕๕๘

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : ฤๅชาวอบายมุขนำสี่กว่าชาวความคิด ของคนดี	สไมย์ จำปาแพง จริงจ้ง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5	คุณคิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านปานาดอย	จำลอง
12	สี่สั้นชีวิต(นิดดา หงษ์วิวัฒน์)	ทีม สมอ.
20	การ์ตูน	วิสูตร
22	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
27	ชาดกทันสมัย	ฉวมพุทธ
30	หยั่งฟ้าทะเลดิน	ตั้งนั้น วิมุตตินิยม
34	คิดคนละข้อ	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสภสลด	สมพงษ์ พิงเจอร์ญิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	เชื่ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
54	บทความพิเศษ (ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ในทัศนะต่างประเทศ)	ทศพนธ์ นรทัศน์
59	เวทีความคิด	นายहनุนดี
60	ลูกโสภชะโงกดูโลกกว้าง	ฟ้าสง
62	แค่คิดก็หนาว...วี	นายริง วินเทอร์
64	บทความพิเศษ(ทำไมผมจึงอพยพจากสหรัฐฯ...ตอน ๒)	พิมลวฑัฒม์ ชูโต
69	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
72	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
76	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
78	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์ญิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อานวย อิบินสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปัญญาวิทย์

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดิ๊ะ
สุเสรี สีประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุกุลนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดิ๊ะ
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๕๕,
๐๙๘-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัถันแก้น ๖๔๔ ซอยนมินทร์ ๔๔
ถ.นมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๓-๙๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๕ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ตั้งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดิ๊ะ
พ.ท.คลองกุ่ม ๑๐๒๕๕
สำนักพิมพ์กัถันแก้น
๖๔๔ ซ.นมินทร์ ๔๔ ถ.นมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๕๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกรุงไทย สาขาถนนนมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดิ๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๖-๖๒๕๕
หรือ farinkwan@gmail.com
line - id baiyanang1971

สี่สั้นชีวิต

12

เชลล์มะเร็งมีต่อมรับน้ำตาลสูงกว่าเซลล์ปกติ ๒๖ เท่า
คนที่หมอบอกว่าเป็นมะเร็งระยะที่ ๑ นั้น
อีก ๓ เดือนต่อมาเป็นระยะที่ ๔ แล้ว
เพราะเครียด โกรธ เสียใจ
ยิ่งเครียด น้ำตาลก็หลังเรื่อย ๆ
อารมณ์ผลิตอาหารจนกลายเป็นระยะที่ ๔

บรรณาธิการ

คุณนิต
คิดหน่อย

นักการเมืองคนใดที่แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ
ผู้นั้นขายชาติ...ทรยศแผ่นดิน...

'นักการเมือง' แคมป์อาชีพโกง

ปชช.มองภาพลักษณ์ไทยเสียรั้งอันดับ 88 ปลอดภัยคอร์รัปชัน

ยุคนี้...ชาวบ้านชาวเมืองที่ทำมาหากินตามปกติ บอกว่าอยู่เย็นเป็นสุขสบายดี แต่นักการเมือง นักคิดนักอุดมการณ์ในค่ายประชาธิปไตย ยัง รำพึงรำพันเรียกร้องการปกครองด้วยระบอบ ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบทั้งรูปและนาม กระหึ้นกระหือรือที่จะโผลงสนามการเมือง เพื่อชิงตำแหน่ง.... “หนึ่งในสนาม” คนที่ประกาศ ตัวเป็น “นักการเมือง” แสดงว่าพร้อมจะเสียสละ “ประโยชน์ตนเพื่อชาติ”

เพราะฉะนั้น **นักการเมืองคนใดที่แสวงหา ประโยชน์โดยมิชอบ ผู้นั้นขายชาติ...ทรยศ แผ่นดินแท้เทียว ตระบัดสัตย์ต่อประชาชน!!!**

ประชาธิปไตยระดับชาติ ลดหลั่นลงมา ถึงระดับท้องถิ่น หากปวงผู้บริหารผู้รับผิดชอบ เปี่ยมสำนึกและปวงข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ร่วมกันทำหน้าที่สนองพระคุณ แผ่นดินสุดชีวิต

ในขณะที่เดียวกันพลสกนิกรไทยก็ดำเนินชีวิต ตามหลักศีลหลักธรรมเป็นพื้นฐาน มีความ ประพฤติชอบทางกายและวาจารักษาระเบียบวินัย ข้อปฏิบัติในการละเว้นจากความชั่ว การควบคุม ตนให้ตั้งอยู่ในความไม่เบียดเบียน - เว้นจากการฆ่า การประทุษร้ายกัน - เว้นจากการถือเอาของ ที่เขามิได้ให้ เว้นจากการลัก โกง ละเมิดกรรมสิทธิ์ ทำลายทรัพย์สิน - เว้นจากการประทุติผิดใน กาม เว้นจากการลวงละเมิดสิ่งที่คุณอื่นรักใคร่ หวงแหน - เว้นจากการพูดเท็จ โกหก หลอกลวง - เว้นจากน้ำเมาคือสุราและเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่ง ความประมาท เว้นจากสิ่งเสพติดให้โทษ ก็นับว่า เป็นชาวพุทธที่ใกล้เคียงใกล้เคียงพระอย่างแท้จริง เพราะมีการประพฤติปฏิบัติจริง และก็จะเกิดผล จากการปฏิบัติให้เห็นจริงยืนยงได้

นอกจากนั้นแล้ว นักการเมืองควรจะมีคุณสมบัติ พิเศษอีก คือ “ปลอดภัยบายมุข ๖” อันได้แก่

๑. สุราและของมีนเมา
๒. ชอบเที่ยวกลางคืน
๓. ชอบดูการละเล่น
๔. ติดการพนัน
๕. คบคนชั่ว
๖. เกียจคร้านการงาน

หากนักการเมืองคนใดยังไม่พ้นวังวนนี้ ยาก นักจักทำหน้าที่ “นักการเมือง” ได้สมเจตนารมณ์ นอกจากแค่อาศัยเป็น “หน้ากาก” ซ่อนแฝง พรางตาสังคมได้เฉพาะหมู่กลุ่มในช่วงเวลาหนึ่ง เท่านั้นเอง ลักวันหนึ่ง “ลัจจะ” ย่อมปรากฏ

คำยศิลป์ ๕ ขรราวาสสมาทาน...ขอรับไปปฏิบัติ ในชีวิตประจำวันช่วงเช้าพรรษา ขรราวาสชาย-หญิง รับไปแล้วปฏิบัติได้จริงแท้แค่ไหน มีปัญหา อะไร อย่างไร เพราะอะไร

พระผู้ทรงศีล ให้ศีลแก่ญาติโยมย่อมต้อง ปฏิบัติตามศีลด้วย แต่ในความเป็นจริงเป็นฉันทใด เพราะเหตุใด โดยเฉพาะ.....“ ปาณาติปาตาเวรมณี ลิกขาปทังสมาทียามิ”... ท่านยังยังรับบิณฑบาต อาหารเนื้อสัตว์อยู่หรือไม่ ? ยังฉันทอาหารเนื้อ สัตว์อยู่หรือไม่ ?

สร้างศีล ๕ ให้เกิดขึ้นจริงในชุมชน มีการ ปฏิบัติศีล ๕ จริงในชีวิตประจำวัน มิใช่แค่ สวดมนต์ไหว้พระเท่านั้น พระสงฆ์ต้องแสดง ให้เห็นว่าในชีวิตจริงปฏิบัติธรรมประจำวันจริงก็มี ศีล ๕ เป็นพื้นฐาน จนถึงขั้นชี้นำชุมชนให้เห็น โทษภัยแท้จริงของอบายมุข ๖ ได้ชัดแจ้งเห็นจริง

และนำชุมชนสู่ “ชุมชนปลอดภัยบายมุข” ..... พัฒนาเป็น “ชุมชนศีล ๕”

☸

สวนลุมพินี

ท่าศาลาแดง แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร หลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ รัชกาลที่ ๖ ทรงพระราชทานที่ดินส่วนพระองค์ ๓๓๖ ไร่ พระองค์ทรงพระราชทานพระนามว่า “สวนลุมพินี” นั้นบริเวณพื้นที่ในครั้งนั้นตั้งแต่ไหนถึงไหนครับ กรุณาให้ความรู้เป็นวิทยาทานแก่ผมด้วย

- ส.อ.สุรศักดิ์ พิมพิศิริจันทร์ นครนายก

🙏 ขอบคุณครับที่ประเมินว่า “เราคิดอะไร” รอบรู้ แต่ประเมินสูงเกินจริงมาก ขอพึ่งข้อมูลอินเทอร์เน็ต จาก <http://www.yourhealthyguide.com/parks/park-lumpinee.htm> ได้ให้แผนที่ปัจจุบันดังนี้

แต่งตั้งญาติเป็นพี่ช่วย

เป็นข่าวในสื่อมวลชนต่อเนื่องตลอดมาหลายเดือนที่ผู้มีอำนาจในวงการเมืองการปกครองแต่งตั้งลูกหลานญาติพี่น้องเข้ามามีตำแหน่งในวงการเมืองการปกครอง ซึ่งย่อมหมายถึงมีเงินรายได้ตามตำแหน่งละไม่น้อยด้วย นักการเมืองบางคนก็หอบหิ้วเข้ามาหลายคนจนเหมือนครอบครัว แต่บางคนไม่มากและมีความรู้ความสามารถเหมาะสมก็พอยอมรับได้เพราะเป็นภาวะจำเป็น

- คนกลาง พิษณุโลก

🙏 การแต่งตั้งคนมาช่วยงานก็ต้องหาคนใกล้ชิดไว้วางใจได้ พร้อมทั้งจะทุ่มเทเสียสละในยามคับขัน เพราะฉะนั้นการที่นักการเมืองมักจะแต่งตั้งคนใกล้ชิด ญาติพี่น้อง พวกพ้องมารับตำแหน่งนั้น ถ้าทำพอสมควรตามลักษณะงานแต่ละหน้าที่ ก็ไม่น่าติดใจจะเป็นข้อรังเกียจ เพราะงานเหล่านี้ในบางโอกาสก็ต้องสมบุกสมบัน ต้องพักค้างในพื้นที่ ก็อยู่ที่ว่าแต่งตั้งไปครองตำแหน่งทำงานหรือว่าง วางตัวเหมาะสมกับ “สถานภาพ” ของตนเองหรือไม่

ผมเองในสมัยที่ทำหน้าที่ ส.ส.ชลบุรี ก็แต่งตั้งญาติผู้ชายซึ่งเพิ่งจบนิติศาสตร์รามคำแหงเป็นผู้ช่วย ส.ส. ชายประจำสำนักงานที่บ้านคอยรับเรื่องราวทั้งหลายระหว่างที่ผมไปประชุมที่สภาฯ บ้างครั้งก็ให้ไปสภาด้วยกัน และให้ผู้ช่วย ส.ส.หญิงอีกคนหนึ่ง นิติศาสตร์บัณฑิตรามคำแหง เหมือนกัน ประจำสำนักงานพรรคก้าวหน้าที่ อ.เมืองชลบุรีทุกวัน ยุคนั้น นายอุทัย พิมพ์ใจชน เป็นหัวหน้าพรรคเล็ก ๆ แต่ทำหน้าที่ประธานสภา

และต้องขอภัย ไม่ทราบเช่นกันว่า ในครั้งนั้นกับปัจจุบันมีพื้นที่เปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง จึงใคร่ขอพึ่งพบบารมีสมาชิกและผู้อ่านที่สนใจกรณีนี้ กรุณาสาธยายแทนด้วยขอรับ จะได้แผ่อาณิสต์ถึงผู้อ่านท่านอื่นและเด็กรุ่นใหม่ด้วยครับ

เกิดภูมรรษ-เกิดก่า

วิปริตธรรมะ	ด้วยสังขะกิวิปลาต
ธรรมะจึงเคลื่อนคลาด	ฝากทั้งบุญแผ่ทั้งบาป
คนทอโยมิตมณ	หลงเล่ห์กลจนหวมวาบ

e-mail : roj1941@gmail.com

ถึงยอมศิโรราบ   หลงเป็นศิษย์สุดงมงาย
 ไร้ธรรมของชาวพุทธ   เปรียบประดุงน้ำชาติสาย
 เลือดแห่งชาติเลี้ยงกาย   ชีวิตย่อยยับทันที
 ฉันทใคร่ฉันทนั่น   ก็เซ่นกันไทยยามนี้
 หากให้คนอัปรีดิ์   ถ่มน้ำลายรดฟ้าต่อ...ไป.

• นิรนาม   ลีซัง

☞ เฟ่งเพียรพนิกผลสาน รวมพลังทลายต่อต้านศัตรู
 ยืนหยัดมवलเชิตชู   ธรรมะย่อมฆ่าอันตราย
 กฎบัตรและกฎหมาย   ล้วนหลากหลายการกระทำ
 หากผิดต้องรับกรรม   ตามสาระทุกกระทง
 กรรมใครก็ของมัน   ย่อมผูกพันกันโดยตรง
 มีต้องห่างพะวง   เป็นกังวลทดแทนกัน
 ทำดีได้ดีแน่   มีอาจแปรเป็นอื่นผัน
 คนชั่วอีกหลายพัน   โฉนจักแปรเป็นคนดี.

ถูกใจ-ถูกใจ

“ช่วยกันตัดสินดูสิว่าไอ้เนี้ยมันเขียนดีหรือไม่ เดี่ยวฉันจะบอกว่าไม่ต้องไปซื้อ ตกลงกันให้หมด” ตีมี๊ยนายกฯ กล่าวว่ “สื่อใดที่เสนอข่าวสร้างความแตกแยกก็ให้ทางสมาคมดำเนินการสอบมาแล้วถ้าสมาคมไม่ได้เรื่อง ผมก็จะให้คณะข้างบนเขาสอบต่อ เอามาตัดสินว่าไอ้เนี้ยมันสร้างความแตกแยกหรือไม่ ถ้าวิจารณ์ทั่ว ๆ ไป ผมไม่ว่า ติดนิดหน่อยผมก็รับได้นะแต่ถ้าพูดทุกวันว่าล้มเหลว มันจะล้มเหลวได้อย่างไรวะ ก็ของเก่ามันยิ่งกว่าล้มเหลวอีก เมื่อเราเข้ามาแก้ จากความล้มเหลวเดี่ยวนั้นก็ดีขึ้น คิดแบบนี้กันบ้างสิ” และ สื่อต้องมีวิจรรณญาณ มีจรรยาบรรณกันหน่อย เห็นเรียกร้องอยากได้จรรยาบรรณกันหนักหนา ให้ไปแล้วก็ใช้ไม่เป็น ไม่รู้จักใช้ อะไรที่เป็นความร่วมมือเพื่อทำให้ประชาชนก็ต้องมาร่วมมือกัน อะไรที่เป็นความขัดแย้งก็ต้องพอๆ เพราะเห็นว่ารัฐบาลเขากำลังทำงานอยู่ แต่ทุกวันนี้ไม่เคยเห็นสักฉบับ ไม่มีเลย มีน้อยมากหรือมีแค่บางคนเท่านั้น ผมไม่ได้ขอให้เชียร์”

พร้อมถามหาผู้สื่อข่าวว่า “ไหนเครื่องมือติดขนอยู่ไหน ไปดู เขียนให้ตี อย่าเขียนให้มันเข้าข้างฝ่ายโน้นให้มากนักนะ ผมจะบอกให้ รัฐบาลที่แล้วมติดขนนะ นายกระทรวงมหาดไทยทั้งหมด คุณไปรื้อดู กระทรวงมหาดไทยสั่งให้ซื้อเฉพาะมติดขนทำให้ฉวยจับอื่นขายกันไม่ออก” (ข่าวจาก รุ่งศักดิ์ สุวรรณภานุ)

เรื่องนี้แชร์กันสนั่น มีคนถูกใจเยอะ รวมเราด้วย ถือว่ามีปากกาตีเทียนตะพึด ควรโดนชะบ้าง...

- นกน้อยตามัว ในไร่ส้มเนา

☞ ด้วยทวยทหารศึกกล้า   แแรงฤทธิ์
 ยกทัพรุกประชิด   ค่ายแล้ว
 จำตีต่อป้องปิด   สกัก
 เกลือต่อเกลือชนแก้ว   ผ่องแผ้วเฮฮา!

เครื่องประดับบนสวรรค์??

ฟังคลิปริติโอของธรรมกาย บนยูทูป(https://www.youtube.com/watch?t=264&v=32tZPVYT_HQ) บรรยายความอลังการของเครื่องประดับบนสวรรค์ โดยเสียงเจ้าสำนัก (แต่ก่อนเข้าใจว่าลูกศิษย์ทำกันเองหาเงินเข้าวัดตามเรื่องตามราวดูพิกล ๆ ไม่นึกว่าเป็นเบอร์ ๑ เล่นเอง) ตัวอย่าง...เรามาดูเทพธิดาบ้าง รัตเกล้า นกอินทรีกางปีกทีเดียว ขนนกประดับด้วยเพชร แล้วก็รองรับด้วยเพชรสีขาว สวยมัยจะ อ้า...มาดูกรอบ สวยมัยจะเนี่ย (ระหว่างบรรยายมีเสียงลูกคู่รับสร้างบรรยากาศ) แล้วยังมีเครื่องประดับอื่น ๆ อีก เช่น รองเท้าประดับเพชรไว้เดินชมสวน เพชรเบ้อเร่อเลย แล้วก็ทอง ฟันทองที่นุ่ม ๆ นะจะ บนสวรรค์เขาจะนุ่ม แล้วก็เพชรสิ...หุดหู่จ้ง พระและโยมเดินลงหวดตามกันต้อย ๆ คว้าสมบัติบ้านบนสวรรค์ มหาเถรสมาคมปล่อยใจได้ใจ

- พุทธไทย ใจห่อเหี่ยว

☞ เรือยเรือมาเรียงเรียง   นกบินเฉียงไปทั้งหมด
 ตัวเดียวมาไว้คู่   เหมือนฟุ้งอยู่เพียงเอกรา!

๒๒ ๒๕๖๑

เรื่องที่สร้างความขมขื่นเศร้าหมองให้ “ชาวพุทธ” วันนี้ คงไม่มีเรื่องอะไรที่จะสะเทือนใจคนได้มากกว่าเรื่องของ “ธัมมชโย” ที่ได้จัดตั้งจัดการขยายอิทธิพลลัทธิธรรมกายได้กว้างขวาง มีทุนมากมหาศาล จนกลายเป็น “อาณาจักรเฉพาะ” ที่แตกหน่อเติบโตล้ำชั้นในร่มเงาของพุทธศาสนา

ผมเหมือนกับอีกหลาย ๆ คนชอบอ่านหนังสือพิมพ์รายวันเป็นประจำแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ผมขอชมหนังสือพิมพ์ “ไทยโพสต์” ที่ลงข่าวมีเนื้อหาสาระทั้งนั้น ซึ่งไม่ได้หมายความว่าต้องลงเฉพาะข่าวดี ๆ เท่านั้น ข่าวไม่ดีต้องไม่เอามาลงเลย ก็เปล่า

ข่าวร้าย ๆ ก็เป็นประโยชน์ต้องเอามาลง เพื่อให้สังคมทราบว่าจะเกิดเรื่องเลวร้ายอะไรในบ้านเมือง จะได้ช่วยกันคิดว่าต่อไปเราจะต้องหาทางร่วมกันแก้ปัญหาอย่างไรให้สถานการณ์ดีขึ้น

เรื่อง “ธัมมชโย - วัดธรรมกาย” ยืดเยื้อมากเป็นข่าวติดต่อกันมาสองสามเดือนถึงวันนี้เพียงอ่านหนังสือพิมพ์ “ไทยโพสต์” ๒ ฉบับจะเข้าใจได้ดี

(ข่าวหนังสือพิมพ์ “ไทยโพสต์” หน้า ๒ ฉบับวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔)

“ความหมองเศร้าของชาวพุทธ อันเนื่องมาจากกรณีธัมมชโย แห่งสำนักธรรมกาย!!”

เรื่องร้อนแรงที่สร้างความขมขื่นเศร้าหมองให้

“ชาวพุทธ” วันนี้ คงไม่มีเรื่องอะไรที่จะสะเทือนใจผู้คนได้มากกว่าเรื่องของ “ธัมมชโย” สำนักธรรมกาย ที่ได้จัดตั้งจัดการขยายอิทธิพลลัทธิธรรมกายในสังคมได้กว้างขวาง มีทุนมากมหาศาล จนนานวันก็กลายเป็น “อาณาจักรเฉพาะ” ของลัทธิงานบิณฑิที่เนียนแตกหน่อเติบโตล้ำชั้นในร่มเงาของพุทธศาสนากวาดต้อนพุทธศาสนิกชนมากมายเข้าเป็นสาวก/ทำลายสถิติการบริจาคเงินเข้าวัดอย่างน่าทึ่ง! จนมีการพบเห็น “ความฉ้อฉล” ไม่ชอบมาพากลหลายเรื่อง ตั้งแต่การพัวพันกับการบริจาคเงินนับพันล้านจากสหกรณ์เครดิตยูเนียนคลองจั่น ที่กำลังมีปัญหาอึ้งตึ้งนั่งสร้างความเดือดร้อนให้สมาชิกกว่า ๕๐,๐๐๐ ครอบครัว ที่ต้องคืนรอนอย่างสาหัสสากรรจ์อยู่ขณะนี้ ไปจนกระทั่งถึงการที่มีการกล่าวอ้างมติมหาเถรสมาคมขัดพระลิขิตสมเด็จพระสังฆราชฯ กรณีธัมมชโยยกยอกเงินและที่ดินบริจาคซึ่งสมเด็จพระสังฆราชฯ ทรงมีพระ

ลิขิตขัดแย้งในเรื่องนี้ถึง ๕ ฉบับ ให้ต้องอาบัติ
ปาราชิก พันจากความเป็นพระโดยอัตโนมัติ
แต่เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ที่ผ่านมา
พระพรหมเมธี (จ่านงค์ ธรรมจารี) ผู้ช่วยเจ้าอาวาส
วัดลุ่มพินธวงคาราม กรรมการและโฆษกมหา
เถรสมาคม ออกมาอ้างมติมหาเถรสมาคม
ปกป้องธัมมชโย แลมีกลุ่มหนุนธัมมชโยและ
การเมืองเลือกข้างโผล่มาประท้วง หวังช่วย
ธัมมชโยและสร้างความแตกแยกให้เกิดกับคณะ
สงฆ์และชาวพุทธ! จนกลายเป็นตัวเร่งให้
กรรมวิธีการ สปช. ที่รับผิดชอบเรื่องนี้ และ
ชาวพุทธที่รักความเป็นธรรมพากันออกมาเรียกร้อง
ให้ปฏิรูปมหาเถรสมาคม สำนักพุทธฯ และ
ระบบการปกครองคณะสงฆ์ เพื่อจัดการแก้ปัญหา
ความเสื่อมโทรม/ล่าช้า/บิดเบือนในกิจการพุทธ
ศาสนา ให้ได้รับการดูแลเอาใจใส่สมกับศรัทธา/
ความเคารพที่ชาวพุทธมีต่อพุทธศาสนานั้น
คงเป็นเรื่องที่ต้องว่ากันอีกยาว!

กรณีธัมมชโย ที่พระพรหมเมธี (จ่านงค์
ธรรมจารี) กรรมการและโฆษกมหาเถรสมาคม
ออกมากล่าวอ้างมติมหาเถรสมาคมนั้น ปัญญาชน
สยามอย่างอาจารย์ ส. ศิวรักษ์ ที่คลุกคลีใกล้ชิด
กับกิจกรรมของศาสนาแลเป็นกुरुผู้เข้าถึง
คำสอนของพุทธศาสนา ได้โพสต์สื่อออนไลน์
อันน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการรับรู้/เข้าถึงความ
เป็นจริงในการจัดการเรื่องนี้อย่างน่าสนใจ และ
เป็นอนุสติให้กับมหาเถรสมาคมได้บ้างดังนี้

“การที่มหาเถรสมาคมลงมติว่า ธัมมชโยไม่
เป็นปาราชิกนั้น แสดงว่ากรรมการมหาเถรสมาคม
ที่ลงคะแนนให้ธัมมชโย น่าจะมีชนักติดหลัง
ในทำนองเดียวกัน ในเมื่อลายพระหัตถ์สมเด็จพระ
สังฆราชชี้ชัดว่าบุคคลผู้นี้ต้องอทินนาทาน
ปาราชิก แล้วกรรมการมหาเถรสมาคมซึ่งอ้างว่า
เคารพสมเด็จพระสังฆราชกลับไม่ทำตามมติ
สมเด็จพระสังฆราชโดยที่อ้างว่าเขาคืนเงินให้แล้ว
เป็นอันหมดมลทิน นั่นเป็นเรื่องตะแบงพระ
วินัยอย่างชัดเจน

(ข่าวหนังสือพิมพ์ “ไทยโพสต์” หน้า ๕ ฉบับ
วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘)

“บิด ๆ บัง ๆ มาตั้งนาน แล้วยัง...ใช่!”

ชอบใจ“พลเอกประวิตร วงษ์สุวรรณ”
นักข่าวถามเรื่องมหาเถรฯ เรื่องธัมมชโย เมื่อวาน
(๒๗ ก.พ.๕๘)ท่านก็ตอบชื่อ ๆ แบบคนไม่มี
เล่ห์เหลี่ยมการเมืองคือ” รู้สึกอย่างไรก็ว่าไป
อย่างนั้น”

“เราอย่าเข้าไปก้าวก่ายท่านมากเลยเพราะ
มีกฎหมายอยู่ อะไรที่ท่านทำผิดกฎหมายก็ต้องว่า
ไปตามกฎหมายเท่านั้นล่ะครับ เอกกฎหมายเป็น
ตัวจัดการ บ้านเมืองต้องอยู่ได้ด้วยกฎหมายครับ”
แบบนี้ก็สวยนะซีครับ...ท่าน!

สำหรับ “มหาเถรสมาคม” นะยกให้เป็นหน้าที่
กัมมิง ลัตเต วิภชติ เป็นฝ่ายทำหน้าที่
ไม่ต้องเอากฎหมายเข้าไปจับการกระทำท่านหรอก
เฉพาะเจ้าโล้นแต่ “ธัมมชโย” กับแก๊งนี้ซี
ด้วยองค์ประกอบแห่งพฤติกรรม ดีเอสไอตั้งข้อหา
สมคบยกยอก - ฟอกเงินสหกรณ์เครดิตยูเนียน
คลองจั่นได้เลย!

จะอ้างประเด็น “เงินวัด - เงินบริจาค”มาใช้
ฟอกเงินโจร ประมาณว่า...“อาตมาไม่รู้ โยม
ศุภชัยเขาถวาย อาตมาก็เลยฉลองศรัทธาเขา
ชะร่วมพันล้าน”

อย่างนั้นฟังไม่ขึ้น เพราะองค์ประกอบแห่ง
เจตนามันชัด.....

ทั้งรู้ ทั้งเห็น ทั้งล้ง ทั้งรับ ทั้งยกย้ายถ่ายเท
ไม่ใช่ครั้งเดียว เป็นสิบ ๆ ครั้ง และเจ้าของคือ
สหกรณ์ฯ เขาทวงถามเอาคืนมานานแล้ว ถ้าไม่มี
เจตนาจริงก็ต้องรีบคืนในทันทีที่ทราบความจริง

แต่ที่กระบิดกระบวนเจตนาจะเอา ปกปิด
ไม่ยอมคืน ไม่ยอมรับ กระทั่งจําแนด้วยหลักฐาน
จึงจำยอม แต่ก็ยังประวิงเวลาเอื้อนอืดบิดไซอยู่ได้
กระโปรงเหลือองไม่รู้จบ

ครับ...เรียกว่า “ครบ” องค์ประกอบแห่ง
เจตนา ไม่ต้องไปสนใจว่า มติมหาเถรฯที่ประชุม
กันเมื่อวาน (๒๗ ก.พ.) จะออกมาแบบไหน เพราะ

ทางกฎหมายบ้านเมือง
 การคืนเป็นเหตุ
 บรรเทาโทษอาญาได้บ้าง
 แต่ทางพระวินัย
 ด้วยเถยจิตคิดเอาของเขา
 แต่ต้น.....
 ธัมมชโยต้องอาบัติปาราชิก
 ในทันที ที่เงินยกยก
 เคลื่อนเข้าบัญชี
 หรือยื่นมือรับหรือรับรู้
 ในเงินหรือเช็ค
 ที่เขาถวายนั้น

ยังไฉ่ ๆ กระทบของมหาเถรฯ ด้วย “ธรรมกายป-
 ลัทธิ” จะมี ๔ ขา ไปไม่ได้หรอก!

ฉะนั้น นิมนต์พระเดชพระคุณเจ้า “ตะแบง-
 แปลงพระวินัย” สุดแต่เจ้ากู จะเห็นทางไหน
 ไปนิพพาน ไปสวรรค์ และทางไหน...ไปนรก
 ก็...แล้วแต่พระคุณเจ้าเถอะ

พูดถึงการคืนเงินที่ทางสหกรณ์ยูเนี่ยนเครดิต
 คลองจั่นแถลงว่า เสร็จจากกันแล้ว ทางธัมมชโย-
 วัดธรรมกายจะคืนให้ณะ

การคืน เท่ากับธัมมชโย “จำนนด้วยหลักฐาน”
 ยอมรบบสารภาพในการได้มาซึ่งเงินผิดกฎหมายนั้น
 ทางกฎหมายบ้านเมือง การคืนเป็นเหตุบรรเทา
 โทษอาญาได้บ้าง

แต่ทางพระวินัย ด้วยเถยจิตคิดเอาของเขา
 แต่ต้น.....

ธัมมชโยต้องอาบัติปาราชิกในทันที ที่เงิน
 ยกยกเคลื่อนเข้าบัญชี หรือยื่นมือรับหรือรับรู้
 ในเงินหรือเช็ค ที่เขาถวายนั้น

และถึงคืน ทางพระวินัย ไม่มีการบรรเทาโทษ
 อาบัติปาราชิก ต้องขาดจากความเป็นพระโดย
 อัตโนมัตีสถานเดียว

๑๗ ปีที่แล้ว ช่างมัน.... เอาคดีใหม่ ปีนี้ เดี่ยวนี้
 ก็ได้!

เนี่ย...ที่พลเอกประวิตรพูด “บ้านเมืองต้องอยู่
 ได้ด้วยกฎหมาย” มันจะต้องเป็นอย่างนี้

ถ้าดีเอสไอ-ปปง.ตีความการ “ยกยก-ฟอก
 เงิน” ว่าเป็น “เงินบริจาค-เงินทำบุญ” อาศัยไม่ได้-
 ไม่ผิด ละก็...

กูจะบวช “ล้างหนี้” มันชะพุงนี้เลย!
 และถึงตอนนี้ ทุกอย่างที่คุณคุมเครือ ก็
 ชัดแจ้งแดงแจ๋ “จากปากจากคำ” พวกเขาเอง
 แล้วมีใช่หรือ?

มหาเถรสมาคม ชุด “สมเด็จพระมหาธรร-
 มังคลาจารย์” สำนักพุทธฯ วัดพระธรรมกาย
 ธัมมชโย แก๊งเหลืองวิทยาลัยสงฆ์กับบปช.เลือกแดง
 ทักซิณ-ยิงลักษณะ ในความเป็นระบอบทักซิณ

ทั้งหมด เนื้อเดียวกัน!

ที่ “แยกกันดี-ร่วมกันเดินนำทั้งใต้ดิน-บนดิน
 นั้นหวังให้ฝ่ายอาณัติกร ด้วยกลไกระบอบทักซิณ
 กับฝ่ายศาสนจักร ด้วยกลไกมหาเถรฯธรรม-
 กายูปัถัมภ์ เป็นปีกกา ดีโอบเข้าหากัน

เป้าหมาย เปลี่ยนระบอบประเทศ-สถาบัน
 เป็น “แดงทั้งแผ่นดิน” มิใช่ผมใส่ฟัน-ใส่ไฟ
 หากแต่แกนนำบปช.“นายเหวง โตจิราการ” เขา
 โพล้สดข้อความใน fb เมื่อวาน และคนนำมา
 เผยแพร่่วนไปหมด ตอนหนึ่งว่า.....

“.....รุกโจมตี “วัตรธรรมกาย” อย่างดุเดือด เมามั่น ด้วยข้อกล่าวหาที่ ฉกาจฉกรรจ์ว่า “เป็น ปาราชิก อวดอุตริมนุสธรรม” ทั้งที่ผู้กระทำ นั้นแหละคือ “พวกปาราชิก พวกอูตริมนุสธรรม” เข็มเกริม ถึงขั้นนำเอาซากกะเบือ ดอกไม้จันทน์ กางเกงในหญิงที่เปื้อนอาเจม รองเท้าแตะ ไป เป็นสังฆทานให้กับพระเถรานุเถระชั้นผู้ใหญ่ เป็นการฟุ้งปลายหอกเพื่อทำลายล้างกลุ่มพระสงฆ์ ที่ถือว่าเป็นฐานกำลังสำคัญของฝ่ายประชาธิปไตย ฝ่ายคนเสื้อแดง ฝ่าย นปช. ฝ่ายอดีตนายกฯ ทักษิณ อย่างชัดแจ้ง”

ต้องขอบคุณเหวง ที่ช่วยทำให้ผมหายโง่ ได้รู้ความจริงจากต้นตอว่า นปช.-ธรรมกาย-มหาเถรฯ-ระบอบทักษิณ เป็นขบวนการเดียวกัน อย่างนี้ก็.....

เวลาออกฉลากกองทัพแดง ก็สวมเสื้อแดง พกอาวุธ ถือขวดน้ำมัน ก่อจลาจล

เวลาออกฉลากกองทัพธรรมกาย ก็แบกกลด สะพายบาตร ย่ำดอกไม้ หรือไม้กึ่งนั่งรอบจานบิน ไชว์ปริมาณแสนยานุภาพ

.....

เรื่องการเมืองที่เป็นข่าวฮือฮากันมาตลอดคือ การร่างรัฐธรรมนูญ ซึ่งมีอาจารย์บวรศักดิ์ อุวรรณโณ เป็นประธานคณะกรรมการยกร่าง ขณะนี้ร่างเสร็จแล้วจะมีการทบทวนเพื่อตรวจสอบ ความถูกต้องก่อนจะเสนอต่อสภาปฏิรูปแห่งชาติ ภายในวันที่ ๑๗ เมษายนนี้

นาน ๆ มากจะมีสักครั้งที่ยกขบวนกัน ไปดูงานที่ต่างประเทศ เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ที่ผ่านมา ไปดูระบบรัฐสภาและการเลือกตั้ง ของเยอรมัน

นักการเมืองไทยแตกต่างจากนักการเมือง เยอรมันมาก นักการเมืองไทยไม่ได้รับความ เชื่อถือ ความไว้วางใจและทุจริตในการเลือกตั้ง การเมืองของเยอรมันจึงไม่มีปัญหาแม้จะใช้ระบบ ลัดส่วนผลสม

ก่อนจะมีการเลือกแต่งตั้งคณะกรรมการ ยกร่างรัฐธรรมนูญ อาจารย์บวรศักดิ์โททรัพย์ ไปชวนผมให้ร่วมในคณะกรรมการด้วย โดย ท่านกับผมไม่ได้รู้จักพูดคุยกันมาก่อน อาจเป็น เพราะผมโชคดี ในบรรดานักการเมืองและอดีต นักการเมืองของไทยที่มีชีวิตอยู่ในเวลานี้ มีน้อย คนมากที่โชคดีอย่างผม เคยเป็นทั้งสมาชิกสภา ผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา และสมาชิกสภา ปฏิรูปแห่งชาติ

ผมเคยเป็นแกนนำคัดค้านการร่างรัฐธรรมนูญ ที่จะร่างให้เป็นเผด็จการยิ่งขั้น คัดค้านเป็นผล สำเร็จ เมื่อปีพ.ศ.๒๕๒๖ และนำคัดค้านการแก้ไข กฎหมายทำแท้งที่จะแก้ไขให้ทำแท้งเสรีในปี ๒๕๒๕ คัดค้านสำเร็จ เวลาผ่านมา ๓๔ ปีแล้วยังไม่มี นักการเมืองคนไหน คิดจะแก้กฎหมายให้ทำแท้ง เสรีอีกเลย

ผมเรียนขอตัวกับอาจารย์บวรศักดิ์ว่า ผมไม่ สะดวกที่จะร่วมเป็นกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ ผมกำลังติดพันกับงานช่วยเหลือสังคมเรื่องใหญ่ ๆ อยู่ ๒ เรื่อง คือการฟอกไตการกุศลที่กรุงเทพฯ (มีเครื่องฟอกไตทันสมัยมากที่สุดในประเทศไทย และคิดค่าฟอกไตถูกที่สุด โรงพยาบาลของรัฐคิดค่าฟอกไตครั้งละ ๑,๕๐๐ ถึง ๒,๐๐๐ บาท โรงพยาบาลเอกชนครั้งละ ๓,๐๐๐ ถึง ๕,๐๐๐ บาท มูลนิธิผมคิดเพียงครั้งละ ๘๐๐ บาทเท่านั้น) และ ผมต้องเปิดศูนย์ล้างพิษตับที่กาญจนบุรี เป็น ประจำทุกเดือน นับเป็นศูนย์ล้างพิษตับที่ใหญ่ ที่สุดในประเทศไทย ผมพักอยู่กาญจนบุรี ห่างไกลจากกรุงเทพฯ กว่า ๑๕๐ กิโลเมตร เสียเวลาเดินทางมาก ไม่สะดวกที่จะเดินทางไป ประชุมที่ติกรัฐสภา

ประกอบกับผู้ที่พร้อมจะร่วมเป็น คณะ กรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญมีหลายคนอยู่แล้ว หาไม่ยากเลย เป็นงานที่ได้ทั้งเกียรติได้ทั้งเบี่ย ประชุม

ผลของการยกร่างรัฐธรรมนูญ ต้องติดตาม กันต่อไป

๒

เขียนสิ่งดี ๆ ให้คนอ่าน
เล่าประสบการณ์ข้อคิดให้คนฟัง
แบ่งปันข้อควรระวังพึงตระหนักทุกคิด...
ทั้งในด้านสุขภาพร่างกายและจิตวิญญาณ
ความรู้มากคุณค่าถ่ายทอดทั้งหมดนั้น
ด้วยปรารถนาดีอย่างลึกซึ้ง
ต่อเพื่อนมนุษย์ร่วมทุกข์ในสังคม...

นิคตา หงษ์วิวัฒน์

สัมภาษณ์คุณนิตดา หงษ์วิวัฒน์

รายการ“สุขภาพดีด้วย ๘ อ.” สถานีโทรทัศน์บุญนิยม
ทันตแพทย์หญิง พ้ารัก ทิพยธรรม ดำเนินรายการ

อาหารกับอารมณ์

ขอเรียกป้านิดนะ: ป้านิดมีองค์ความรู้ด้าน
อาหาร กำเนิดยสารคร้ว สำนักพิมพ์แสงแดด
จึงอยากขอให้ป้านิดวางพื้นฐานตั้งแต่อาหาร
ทั่วไปที่พวกเราทุกคนควรรับประทาน
ป้านิดมีข้อเสนอแนะอะไร เรียนเชิญ:

เรื่องแรกที่ป้านิดอยากคุยวันนี้ คือ เรารู้มั้ย
ว่าเรากินอาหารให้ใครปกติแล้วเรากินให้เราใช้มั้ย
แต่มันไม่ใช่ เวลาเคี้ยวอาหาร เราเคี้ยวตาม
ความอยากนะคะ อาจจะมีควมทิวบ้างก็ตาม ที่
จริงตัวกินอาหารจริง ๆ คือเซลล์และจุลินทรีย์ใน
ร่างกายของเรา ทันทที่เรากินอาหารเข้าไปสู่
กระเพาะ เข้าสู่ลำไส้เล็กแล้วก็ไปสู่ลำไส้ใหญ่
ตอนนี้มันย่อยเป็นสารอาหาร ตัวที่กินก็คือเซลล์
ในร่างกายของเรา ในร่างกายเรามีเซลล์ ๒ ชนิด
เซลล์ดีจำนวนมากประกอบกันเป็นอวัยวะต่าง ๆ
เซลล์ไม่ดีเรารู้ว่ามันก่อโรค เช่น เนื้องอก
มะเร็ง ความป่วยด้วยการอักเสบจากการก่อตัว
ของเซลล์ไม่ดี

หญิงแกร่งแห่งแสงแดด)

ที่คนนึกไม่ถึงเลยคือจุลินทรีย์ คำว่าจุลินทรีย์
คนมักหมายถึงเชื้อโรค และต้องกินยาปฏิชีวนะ
ไปกำจัด แต่ที่จริงมันมี ๒ ชนิด จุลินทรีย์ตัวดี
ร่างกายขาดไม่ได้ เพราะนี่คือความสมดุลและ
ความแข็งแรง ช่วยสร้างภูมิต้านทานโรคภูมิแพ้ได้
ดี และมันมีจุลินทรีย์ที่ไม่ดีเป็นตัวก่อโรค เช่น
อีโคไลที่ทำให้ท้องร่วง หรือไวรัสที่ก่อโรคที่จน

ประวัติ

(ข้อมูลจาก <http://right-livelihoods.org/article/lfc/item/217-ประวัติคุณนิตดา-หงษ์วิวัฒน์.html>)

เกิด ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

คู่สมรส ศาสตราจารย์ ดร.ทวีทอง หงษ์วิวัฒน์

บุตร-ธิดา

๑. นายตุลย์ หงษ์วิวัฒน์ จบด้านออกแบบโฆษณาจาก
สหรัฐอเมริกา

๒. นายнан หงษ์วิวัฒน์ จบวิศวกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ MBA จากสหรัฐอเมริกา

๓. นางสาววรรณแหว หงษ์วิวัฒน์ จบนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๔. นางสาวแหววรรณ หงษ์วิวัฒน์ จบเศรษฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา
๒๕๑๖

ตำแหน่งการงานปัจจุบัน

กรรมการผู้จัดการ บริษัท สำนักพิมพ์แสงแดด จำกัด
กรรมการผู้จัดการ บริษัท แสงแดด มีเดีย กรุ๊ป จำกัด
บรรณาธิการบริหาร “นิตยสารคร้ว”

บรรณาธิการอำนวยการ บริษัท สำนักพิมพ์แสงแดดเพื่อน
เด็ก จำกัด

นักเขียนและวิทยากร

ตำแหน่งทางสังคมปัจจุบัน

ที่ปรึกษาสมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่ง
ประเทศไทย

ที่ปรึกษาสหพันธ์อุตสาหกรรมกรรมการพิมพ์

กรรมการมูลนิธิเงินทุนงานแสดงการพิมพ์แห่งประเทศไทย

กรรมการบริหาร สมาคมผู้ผลิตและจำหน่ายสื่อ
เทคโนโลยีทางการศึกษา

กรรมการบริหารเผยแพร่และจัดจำหน่ายวัสดุการศึกษา
และของที่ระลึกของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้บรรยายพิเศษเกี่ยวกับวงการพิมพ์
ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ได้รับรางวัลชมเชยในรางวัลหนังสือดีเด่นแห่งชาติ ของ
งานลัปดาห์หนังสือแห่งชาติปี พ.ศ.๒๕๕๐ หนังสือชื่อ
“ทศชาติชาดกกับจิตกรรมฝาผนัง”

นิตยสารคร้ว ได้รับรางวัลลำดับ ๒

รายการ “สุขภาพดีด้วย ๘ อ.”

••
อาหารกับอารมณ์
เกี่ยวพันกัน
เรากินอาหารดี
แต่ถ้าอารมณ์ไม่ดี
ก็จะป่วย

••

บัดนี้ยังไม่มียาไปปราบ เราต้องใช้หลักพุทธะว่า มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป ไม่ต้องไปยุ่งกับมัน มุ่งทำร่างกายเราให้แข็งแรงอย่างเดียว อีกตัวหนึ่งคือเชื้อรา และยีสต์ ๓ ตัวนี้เป็นจุลินทรีย์ที่ครองโลก แต่ที่เรามีสมุดลมมหาศาลเพราะเรามีจุลินทรีย์ตัวดีมากมาย พวกนี้มีชีวิต เขาต้องกินอาหารเขากินจากไหน ก็จากอาหารที่เรากิน เข้าไปนี่แหละ

บ้านี้จะบอกว่า ถ้าเรากินอาหารแล้วเกิดโรค แสดงว่ามันไม่ใช่อาหารของจุลินทรีย์ตัวดี แต่กินสิ่งที่เข้าไปทำลายทำลายตัวดีที่กำลังช่วยเราอยู่ พอเขาไม่ได้อาหาร เจ้าตัวร้ายเลยโต

แต่ไม่น่าเชื่อ ทั้งจุลินทรีย์และเซลล์ชอบกินอาหารจากอารมณ์ด้วย เซลล์และจุลินทรีย์ชอบเนื้องมไข ชอบอาหารจากโรงงานอุตสาหกรรม และที่สำคัญคือชอบอารมณ์ไม่ดี

ทีนี้จุลินทรีย์และเซลล์ตัวดีนี้ชอบอาหารที่มาจากธรรมชาติ เขาเป็นพวกมังสวิรัต เขาไม่ชอบเนื้องมไข เขาชอบกินผักผลไม้ และถั่วต่างๆ อาหารที่ดีคือพรีไบโอติกส์ ซึ่งได้จากเส้นใยอาหารจากพืช สารอาหารจากพืชผักผลไม้ และอารมณ์ที่ดี

ตั้งแต่เด็กจนโต จำได้ว่าแม่บอกให้กินผักผลไม้เยอะๆ แต่ทุกวันนี้ผักผลไม้มีสารพิษเยอะ กินแล้วเหมือนกินยาพิษด้วย

อาหารของเราทั้งผักผลไม้เนื้อสัตว์มันมีพิษหมด แล้วพิษตัวไหนแรง พิษจากผักผลไม้เราพอบรรเทาได้ แต่พิษจากเนื้อสัตว์บรรเทาไม่ได้ แต่คนไม่เคยว่าสารพิษในเนื้อสัตว์เลยนะ ทั้ง ๆ ที่เลี้ยงด้วยอาหารเสริม เลี้ยงด้วยไวน์ก็มี เนื้อไวน์กิลล์นะ แล้วยังให้กินยาปฏิชีวนะ เพราะยาที่เป็นชนิดอ่อน ๆ นั้นมันทำให้สัตว์เหล่านั้นอ้วน ใครที่กินยาปฏิชีวนะบ่อย ๆ ระวังให้ดี จะอ้วนเหมือนวัว เขาถึงให้วัวให้สัตว์กินยาปฏิชีวนะไม่ใช่เพื่อรักษาโรค แต่เพื่อขุนเนื้อ

วันนี้พูดเรื่องอาหารกับอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกัน เรากินอาหารดีแต่ถ้าอารมณ์ไม่ดีก็จะป่วย ขอเล่าพฤติกรรมชนิดหนึ่ง จากพระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ ข้อ ๖๒๖-๖๓๐ มีพราหมณ์คนหนึ่งชื่อนางธัญญชานี ภรรยาพราหมณ์มหาศาลชื่อภราทวาชะ นางพราหมณ์สังเกตว่ามีคนไปกราบไหว้พระพุทธเจ้าที่วัดเซตวันนั้น แม้แต่คนที่เคยทะเลาะกัน กลับออกมาแล้วก็ยิ้มแย้มแจ่มใสให้กัน สามัคคีช่วยกันและกัน แต่สามีก็บอกว่า อย่าไปยุ่งกับสมณะโล้นนั้นเด็ดขาด นางยังอยากรู้มากขึ้น

••

ทันทีที่โกรธ

สารคอร์ติซอลหรือสารเครียด

จะหลั่งออกมา

สารตัวนี้จะส่งต่อมหมวกไต

ให้ผลิตอะดรีนาลีน

ที่ไปทำให้ไตไปผลิตสารเรนิน

ซึ่งเป็นสารเร่งการเต้นของหัวใจ

ทำให้หัวใจเต้นแรง

••

วันหนึ่งสามีไปเก็บเงินในชนบท นางได้โอกาสจึงจัดดอกไม้รูปเทียนเข้าไปที่วัดเซตวัน เป็นคนสุดท้าย ขณะนางเดินไปนั้น นางไปด้วยความอยากรู้ว่าพระพุทธเจ้าตรัสอะไร คนจึงเปลี่ยนพฤติกรรม เมื่อไปถึงธรรมสภา นางไปเป็นคนสุดท้ายจึงนั่งข้างหลังสุด ความที่ไปอย่างคนพร้อม นางจึงฟังธรรมอย่างซาบซึ้ง เมื่อฟังจบ นางก็บรรลุนิโศดาลัย เมื่อกลับบ้านแล้วพฤติกรรมนางก็เปลี่ยน เวลาตกใจก็อุทานเป็น นโมตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธธัสสะ สามีสังเกตเห็นและแอบดูว่าทำไมเมียเปลี่ยนไป

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะจัดสำรับกับข้าวให้สามี นางทำฝาซidak นางตกใจสุด ๆ อุทานยาวเป็น นโมตัสสะ ๓ จบ สามีตบโต๊ะเปรี้ยง ต้าว่า นางหญิงถ่อย เดียวนี้เปลี่ยนไปมากนะ จะพูดอะไรก็เป็นสมณะโล้นอยู่เรื่อย วันนี้เราจะไปได้ว่าทะเลกับสมณะโล้น นางดีใจ กัมกราบสามีและกล่าวว่า พราหมณ์จงไปเกิด และอะไรที่อยู่ในใจที่ท่านยังหาคำตอบไม่ได้ จงถามพระพุทธองค์เถิด ไม่มีคำถามใดที่พระองค์จะตอบไม่ได้ พราหมณ์ก็ยิ่งโกรธรีบไปหาพระพุทธเจ้าที่ธรรมสภา พระพุทธเจ้าก็เชิญให้นั่ง พราหมณ์ไม่ยอมนั่ง บอกว่าเราจะมาถามพระสมณะโคดม พราหมณ์ถามว่า บุคคลฆ่า

อ.นิตดา หงษ์วิวัฒน์

อะไรได้ ๔ จึงอยู่เป็นสุข คนฆ่าอะไรได้ ๔ จึงไม่เศร้าโศก

พระพุทธองค์ตรัสอย่างนี้ บุคคลฆ่าความโกรธแล้วจึงอยู่เป็นสุข ฆ่าความโกรธแล้วจึงไม่เศร้าโศก พระอารยเจ้าทั้งหลายย่อมสรรเสริญการฆ่าความโกรธ อันมีรากเป็นพิษ มียอดหวาน เพราะเมื่อฆ่าความโกรธได้แล้ว บุคคลนั้นย่อมไม่เศร้าโศกและอยู่เป็นสุข เมล็ดพันธุ์แห่งความโกรธ ความมึนเมา ความพยายบาท ความเกลียดชัง ความรู้สึกแค้นใจกันจะทำให้ทั้งใจและกายรุ่มร้อนเจ็บปวดทรมาน พราหมณ์ได้ฟังก็หายโกรธ ฟังจบก็บรรลุนิโศดาลัยเป็นพระอรหันต์ พราหมณ์ภราทวาชะกัมกราบพระพุทธเจ้า ขอบวชด้วย

สมัยก่อน คนน่ารักมาก เขาไม่ดวลกันด้วยปืนหรือค้อน เขาดวลกันด้วยคำถามและคำตอบอย่างนี้แหละ

ทีนี้กลับมาดูว่า พระพุทธเจ้าท่านรู้ได้อย่างไรว่าความโกรธและการจองเวรนี้เป็นตัวที่ฆ่าเรา คราวนี้จะเล่าให้ฟัง กลไกการสร้างอาหารจากอารมณ์

ทันทีที่เราโกรธ สารคอร์ติซอลหรือสารเครียดจะหลั่งออกมา สารตัวนี้จะส่งต่อมหมวกไตให้ผลิตอะดรีนาลีนที่ไปทำให้ไตไปผลิตสารเรนิน

••
ใครคิดว่าโกรธใครมาแล้ว
จะไปกินอะไรนี่คิดผิดแล้ว
คิดใหม่ได้เลย
มันจะอาเจียน
เพราะอาหารไม่ย่อย
อาหารสร้างพิษ

••

ซึ่งเป็นสารเร่งการเต้นของหัวใจ ทำให้หัวใจเต้นแรง คนซีโกรธทั้งหลายมีใครมีใบหน้ายิ้ม ไม่มี มีแต่หน้าตึง หน้าแดง ใจเต้นผิดปกติ ตึง ๆ ๆ

แค่นั้นยังไม่พอ สารตัวนี้ยังบังคับบีบให้เปลี่ยนอาหารสำรองให้เป็นน้ำตาล มันเปลี่ยนโดยที่เราไม่ต้องกินน้ำตาลนะ มันเปลี่ยนอาหารเป็นน้ำตาลแล้วหลังไปที่กระแสเลือด กระบวนการนี้คือแอดรีนารีนสังเคราะห์ให้เร่งเปลี่ยนน้ำตาลเป็นพลังงาน ตับอ่อนก็ต้องเริ่มเก็บน้ำตาล เพราะถ้าปล่อยน้ำตาลอยู่ในเลือดนานจะทำให้เลือดข้นและเป็นกรดเขาก็เอาน้ำตาลไปใส่ในเซลล์ เซลล์ก็พร้อมจะเปลี่ยนน้ำตาลเป็นพลังงาน แต่เมื่อไม่ถูกใช้ สารที่พร้อมเป็นพลังงานก็ถูกเปลี่ยนเป็นไตรกลีเซอไรด์ พวกเครียดทั้งหลายจึงอ้วนโดยไม่ได้กินอะไรโง่ละ ไชมันตัวนี้จะถูกเก็บไว้ที่ตับ พอล้นจากตับก็ไปเก็บไว้ใต้ผิวหนัง ขณะที่เลือดเราไม่สมดุลคือมีกรดเพิ่มสูง เลือดก็ต้องดึงแคลเซียม วิตามินบี วิตามินซีออกมาเพื่อทำให้เลือดสมดุล ช่วงนั้นภูมิต้านทานของร่างกายเราจะตกและระบบการย่อยหยุดทำงาน ถ้าใครคิดว่าโกรธใครมาแล้วจะไปกินอะไรนี่คิดผิดแล้ว คิด

ใหม่ได้เลย มันจะอาเจียนนะ เพราะอาหารไม่ย่อย อาหารสร้างพิษ

ไอ้โฮ วิเศษเลย ปานิดร้อยเรียงมาได้ชัดเจน มากกว่าอารมณ์สร้างอาหาร แล้วอาหารไปสร้างพิษได้ไง

ที่นี้รู้มัยว่าเซลล์มะเร็งมีต่อมรับน้ำตาลสูงกว่าเซลล์ปกติ ๒๖ เท่า คนที่ไปหาหมอแล้วหมอบอกว่าเป็นมะเร็งระยะที่ ๑ นั้นอีก ๓ เดือนต่อมาเป็นระยะที่ ๔ แล้วเพราะเครียด โกรธ เสียใจ คนเราทำดียังต้องมาเจอขนาดนี้ ยิ่งเครียด น้ำตาลก็หลังเรื่อย ๆ เพราะอารมณ์ผลิตอาหารให้มันจนกลายเป็นระยะที่ ๔ ไป

ที่นี้มาดูจุลินทรีย์ เวลาเราโกรธ หัวใจเต้นแรง ความดันโลหิตสูงขึ้น ร่างกายร้อนขึ้น ร่างกายร้อนเป็นภาวะของอุณหภูมิจุลินทรีย์ตัวร้ายแตกตัวได้เร็วได้ดีมาก เพราะงั้นคนที่เครียดจำนวนมากโดยเฉพาะผู้หญิง จะเป็นกระเพาะปัสสาวะอักเสบ สาเหตุคือเชื้อแบคทีเรียชื่ออีโคไลที่เจริญเร็วมากในกระเพาะอาหารที่บีบความร้อนเพราะน้ำก็ไม่กิน เลือดก็ข้น เรียกว่า

••
คนอ้วนเพราะเครียด
เนื่องจากสารอาหาร
ถูกเปลี่ยนเป็นไตรกลีเซอไรด์
ประการต่อมา แคลเซียมจากกระดูก
ถูกดึงออกบ่อยๆ กระดูกก็บางก็พรุน
น้ำตาลก็ถูกหลั่งออกมาบ่อยๆ
ทำให้ตับอ่อนทำงานจนอ่อนล้า

โรคเครียดที่ซ้ำกรรมซ้ำตบตีเป็น เหตุชัดๆ คือ ๒
ตัวนี้

ตัวต่อมา ป่านิดพูดแล้วคนอ้วนเพราะเครียด
เนื่องจากสารอาหารถูกเปลี่ยนเป็นไตรกลีเซอไรด์
ประการต่อมาแคลเซียมจากกระดูกถูกดึงออก
บ่อยๆ กระดูกก็บางก็พรุน น้ำตาลก็ถูกหลั่งออก
มาบ่อยๆ ทำให้ตับอ่อนทำงานจนอ่อนล้า จนไม่
สามารถตามเก็บน้ำตาลได้หมด ก็ปล่อยให้อยู่ใน
กระแสเลือด ต่อไปมันก็เข้าสู่ภาวะซินโดรมเอ็กส์
หรือมันก็เป็นเบาหวานในอนาคต และเป็นความ
ดันเป็นโรคหัวใจด้วยเพราะหัวใจถูกกระตุ้นบ่อย
เพราะฉะนั้นเวลาอารมณ์ไม่ดี มันผลิตอาหารเลี้ยง
เซลล์ไม่ดีและจุลินทรีย์ตัวร้าย

ทุก ๆ อย่างมาจากใจหมดเลยนะ ความรู้สึก
เวกนาต่าง ๆ นี้ เราต้องปรับตัวเองตลอด
ต้องทำให้ตัวเองสงบ สบายใจ อบอุ่นใจ
อารมณ์ดี ไม่โกรธ ให้อภัยง่าย ทุกอย่าง
ในร่างกายเราจะปรับโดยอัตโนมัติเลย

ถูกต้อง มันเป็นกลไกของเขา ถ้าห้ามได้ เรา
จึงอยู่เป็นสุข

ก็นิสมนตัวที่เราทำได้แล้ว ไม่โกรธง่ายแล้ว
แต่เรื่องอาหารก็ต้องเลือกใช้ไหม

ขณะที่อารมณ์ไม่ดีเป็นแหล่งอาหารของ
จุลินทรีย์และเซลล์ตัวร้าย อารมณ์ดีก็เป็นแหล่ง
อาหารของจุลินทรีย์และเซลล์ที่ดี ป่านิดชอบนั่ง
สมาธิและทำโยคะ เวลาเรามีจิตตั้งมั่น กล้ามเนื้อ
จะผ่อนคลาย สารเอนดอร์ฟินหลั่ง สารนี้เป็น
อาหารของเซลล์ดี ร่างกายก็กระชุ่มกระชวย ถ้า
ทำได้ถึงเซลล์ ร่างกายจะขับพิษออกมาเป็นเหงื่อ
เลยนะ ลังเกตได้เลยว่าเวลาเรานั่งสมาธิ จิตรวม
ศูนย์ได้ จะร้อนมาก เหงื่อจะออกเยอะ แต่ถ้าจิต
รวมศูนย์ไม่ได้ชัดสายมาก เหงื่อไม่ออกเลยสักหยด
ต่อให้ทดลองนั่งวันอากาศเย็นด้วย

อยากถามเรื่องนั่งสมาธิ ไม่ทราบมีใครเป็น
ยังบ้าง คือเวลาเรานั่งสมาธิจนจิตนิ่งสงบ
จิตไม่ชัดสายแล้ว เขาบอกว่าสมาธิมันจะมีภะ
คือ มันหลั่งสารอะไรไม่รู้จักกระทั่งน้ำลาย
เต็มปาก และถ้าเพลอพลือยกลับล้มสติ
ก็จะน้ำลายไหลย่อยได้ ป่านิดเคยเป็นมัยกะ

เป็นไปได้ คือ พอมันไปถึงเซลล์ มันก็กระตุ้น

●●
กระบวนการทำอาหาร
ก็พลิกแพลงจนห่างไกล
ความเป็นอาหารธรรมชาติไปแล้ว
แล้วมุ่งพัฒนาทางเดียว
คือกระตุ้นกิเลสเรื่องรสชาติ
ให้คนติดรสชาติปรุงแต่ง
ที่จริงรสชาตินี้ดีที่สุด
●●

น้ำลาย เขาถึงบอกว่าน้ำลายเป็นเอนไซม์ชนิดหนึ่ง เป็นเอนไซม์ที่ดีมีฤทธิ์เป็นด่าง มันหลั่งออกมาและทำให้เราเป็นสุขทุกอย่าง เพราะฉะนั้นคนนั่งสมาธินี้บางทีก็ติด ชอบนั่งสมาธิ

ทางชีวิตที่เลือกเอง

นอกจากทำใจให้ดีแล้ว เรายังต้องพิจารณาอาหาร ปานิดช่วยบอกหน่อยว่าคนยุคปัจจุบันควรกินอะไรบ้างคะ

คราวนี้มาที่บ้านปานิดนะ ปามีลูก ๔ คน พวกเขาเป็นคนยุคใหม่ ยุคทีวีมือถือ ส่วนป้าไม่ค่อยรู้จัก ทุกวันนี้ก็ยังเขียนหนังสือด้วยมือ โทรศัพท์ที่ใช้ก็ราคาแค่เครื่องละ ๕๕๐ บาท ก็เหมาะแล้ว เพราะปานิดใช้แค่โทรเข้าโทรออกและบันทึก ส่วนลูกป้าเขาเป็นคนเขียนบทหนังเป็นคนทำอาหาร เป็นเชฟ อย่างเชฟนำนหงษ์วิวัฒน์ ก็เรียนทำอาหารที่สถาบันเลอกร็องดองเบลอ (Le Cordon Bleu) ประเทศไทย อีกคนก็เขียนหนังสือและหนังสือของเขาก็ติดอันดับ ๔ คนที่ชื่อแฉววรรณ หงษ์วิวัฒน์ นะคะ คนพวกนี้

เขาโลดแล่นอยู่ในสังคม และสิ่งแวดล้อมก็เป็นอาหารจากโรงงานอุตสาหกรรม ที่แปลงโฉมอาหารทุกชนิด แม้แต่น้ำมันก็กลายเป็นน้ำมันทรานส์ไปแล้ว และกระบวนการทำอาหารก็พลิกแพลงจนห่างไกลความเป็นอาหารธรรมชาติไปแล้ว แล้วมุ่งพัฒนาทางเดียวคือกระตุ้นกิเลสเรื่องรสชาติ ให้คนติดรสชาติปรุงแต่ง ที่จริงรสชาตินี้ดีที่สุด แต่มันถูกเพิ่มรสที่ ๕ เข้ามา เพราะมันเป็นเรื่องของการค้าโดยตรง เขาพยายามทุกอย่างที่จะทำให้เราติดของเขา

ปานิดจะทำอย่างไรกับลูกๆ ทั้ง ๔ คน ก็ขอเขาว่าเวลาเช้าเป็นเวลาของแม่ นะ เขาก็โอเค ปานิดก็เรียกลูกมากินผักผลไม้คั่มครองเชลล์ก่อนออกจากบ้าน เริ่มต้นจากกินน้ำย่านาง ปานิดทำเอง มีใบเตย ใบย่านาง ใบพืชผักที่มี เป็นน้ำคลอโรฟิลล์สีเขียว จากนั้นก็กินผักผลไม้และอาหารธรรมชาติ เต้าหู้ ฟองเต้าหู้ มีเนื้อสัตว์อย่างมากที่สุดก็แค่ปลา ส่วนสัตว์อื่น ๆ ไม่มีเลย แต่เขาออกไปแล้ว เราคุมไม่ได้ ปรากฏว่าร่างกายเขาค่อนข้างดี

ปานิดรู้ว่าผักผลไม้บ้านเราส่วนมากมันไม่ดี

บ้านก็ต้องแสวงหาผักผลไม้ที่ดี ต้องไปหาถึงปากช่องโนน สิ่งมาโดยเฉพาะเลยให้ที่บ้านกิน บ้านก็เห็นความลำบากของตัวเอง ก็นึกถึงคนทั่วไปว่าเขาจะทำยังไง บ้านก็เลยมีแผนการเปิดมินิมาร์ท เป็นการช่วยคนอื่นด้วย เพราะรู้สึกวุ่นวาย ไร ๆ ก็เหนื่อยเพื่อครอบครัวแล้ว จะเหนื่อยเพื่อคนอื่น ๆ ด้วย มันเหนื่อยเท่ากัน

บ้านก็สูมเอาไว้ว่ามีผักอะไรบ้างที่ยังมีพิษหลงเหลืออยู่ เพราะรู้สึกว่ามันบาปนะ ถ้าเราโกหก เพราะเราปรับราคาสูงขึ้นแล้ว และบ้านก็ยังไปดูวิธีการปลูกที่แม่จะเป็นออร์แกนิกส์แล้วก็ตาม แม่ไม่ใช่สารเคมีแล้วก็ใช้ว่าจะปลอดภัยอย่างสวนผักที่ล้อมรอบด้วยพวกที่ใช้สารเคมี ลมมันก็พัดพาสารเคมีมา หรืออยู่ปลายน้ำ มันก็นำสารเคมีมาปนเปื้อนอยู่ดี บ้านก็เลยต้องไปหาสวนที่อยู่บนเนิน และเขาก็วัดค่าของน้ำโดยดูค่า pH ของน้ำก่อนแล้วค่อยรด แต่มันแพง บ้านก็จ่ายค่าผักอย่างเดียวเป็นหมื่นต่ออาทิตย์นะ

ฟังแล้วทำให้นึกถึงพี่อัครสมณะโพธิรักษ์ สอนให้พวกเราทำ ๓ อาชีพกอบกู้ชีวิต กอบกู้ชาติ และกอบกู้มวลมนุษยชาติ ต่อการจัดการขยะ เมามาเป็นปุ๋ย ใช้ปุ๋ยมากทำสิ-
กรรรมไรสารพิษ ตอนนี้นักพวกเรากันได้แล้ว

คำสอนของท่านเป็นคุณูปการอย่างยิ่ง และท่านก็ตั้งบริษัทพลังบุญเพื่อช่วยประชาชน ส่วนของบ้านทำอยู่คนเดียว จะไหวไหมคะ เราถึงต้องมาออกรายการเพื่อบอกประชาชนว่า มีที่ข้างบ้านก็ปลูกเถาะ ง่าย ๆ อย่างอ่อมแซบ ผักชี ต้นหอม แล้วดอกก็สวยด้วย กินได้ด้วย แต่บ้านอาจต้องไปช่วยคนอื่นกลุ่มหนึ่งที่เขาไม่มีเวลาทำอย่างนี้

จริงแล้วบ้านไม่อยากบอกว่าคนในโลกนี้ ไม่มีเวลาเพราะมีกันทุกคน แต่เขาใช้ทำในสิ่งที่ตัวเองพอใจ เช่น ไปช้อปปิ้งได้เป็นวัน ๆ ไปไหนก็ช้อปปิ้งได้ตลอด แต่ปลูกต้นไม้ไม่ได้ แม้แต่บางคนที่บ้านเห็นแต่หน้าอยู่ได้ตั้งนาน แต่ไม่มีเวลาปลูกต้นไม้

ต้องมาออกรายการเพื่อบอกประชาชนว่า มีที่ข้างบ้านก็ปลูกเถาะ ง่าย ๆ อย่างอ่อมแซบ ผักชี ต้นหอม แล้วดอกก็สวยด้วย กินได้ด้วย

ที่นี้ย้อนกลับมาเรื่องการกินผัก เพราะเราจำเป็นต้องกินผัก ถ้าหาที่ไร้สารไม่ได้จริงๆ ก็พยายามล้างให้สะอาด เรียกว่าพบกันครึ่งทาง หรือน้อยกว่าก็ได้

เรื่องหนังสือก็มีคนสั่งให้ทำ บ้านก็เลยออกหนังสือมาเล่มหนึ่งชื่ออาหารสุขภาพบ้านบ้านติดาก็จะมีรูปหลานอายุ ๒-๓ เดือน ที่พูดกันว่าเด็ก ๆ ชอบติดโนนติดนี่นั่น ไม่ใช่ เด็กพร้อมจะกินทุกอย่างแม้แต่ขาโต๊ะ เวลาเด็กคลานนี่จะเลียพื้นเลียอะไรได้หมด เพราะฉะนั้นไม่ใช่เขาจะอยากหรือไม่อยากกินอะไร เราต่างหากป้อนจนเขาชิน รู้แบบนี้แล้วเราต้องเลือกป้อนสิ่งที่ดีให้เขาชิน เช่น ผักผลไม้ หลานบ้านติดกินหมูกินอะไรนี่จะคายออกเลย ถึงพ่อแม่เขาที่เป็นนักเรียนอังกฤษ นักเรียนอเมริกันจะติดเนื้อสัตว์ แต่เขามาทางบ้านติดเยอะ บางคนคิดว่าบ้านบ้านติดจะ perfect ไม่เลย เพราะทางชีวิตนั่นแต่ละคนเลือกเอง เราไม่ว่าเขาจะนะ แต่เราจะช่วยเขาเท่าที่จะช่วยได้

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ถ้าเป็นยุคที่ฉลาดมากหรือโง่มากกันแน่?

ทำสายไทย
เพื่อไท
ไทยเจริญ
.....
คิดไต่ยังเง!

เป็นคนไทย
คิดทำสายชาติ...
แล้วมันจะฉลาด
ไต่ยังเงเนี่ย

เราคนไทยต้อง
ทำสายไทย
ตวยกัน

เพื่อไทต่างชาติ
เขามาช่วย

คิดว่าฉลาด
นะเนี่ย!

๑. เชื่อว่าถ้าวางระเบิดได้ ๑๐๐ จุด จะทำให้ยูเอ็นส่งทหารเข้ามายึดไทย!

ข้าตัวไม่
โยม
ไม่ดื่มข้าว
เดี๋ยวหมด...
ตกเขานต
นะโยม
ยังงี้ก็มีवेशะ!!

โยมมหาช่วยเหลือ ๆ ๆ ๆ
ใครไม่เชื่อขอโทษช่วย
ถ้าใครเชื่อโตเชมมี
(คุณสมิ์ตุตททชัพย)
ขอโทษช่วย ๆ ๆ ๆ
ดีขงเบย

คุณนี่ที่ญี่ปุ่น
ยังไม่มี
เสยนะ

ปลุกเสก
แสง
มูฮุน
สูโตหมด

ทอยพระ
มาवेशะ...
ไม่กลัว
ทชชก

นั่นดิ!

๒. จอมขมังเวทย์จากเขมรทำพิธีปลุกเสกโตเรมอน

ฮ่า ฮ่า
แจกเงิน
รับได้ รับได้
...
ฮือ ฮือ
รับเงิน
ได้

ยันตระ โพล่! แจกอั่งเปาที่เวียดนาม

ฮึ่ฮึ่!
มีฮึ่ฮึ่
ด้วยเทศ

คนใจมงาย
ยังมี

ปาชาฮักฮึงเงี ๗
ก็ยังมีคนมวนน้ำเตี๊
นะฮะ

ฮู่เมืองไทยแจกใต้
แต่ตอกบั่ว
ไม่ฮู่เหมือนฮู่เมกา
มีตอลลาฮักแจกใต้

๓. สมียันตระแจกของอั่งเปาที่เวียดนาม

เฮ้อ เฮ้อ
โคตฮววย
โคตฮววย
นะฮะ...
โยมฮูกหนี่

ไปสู่อำคัณฎ
กุเงินวัด
ฮายตอกเนือวัด
ทำบุญให้วัด
ไปสู่อำคัณฎ !!

พระฮุ่นตุดทฮึพย
ตุดมา ๗
ตุดมาทาสาตมา ๗
เบงทริสฮินตา
แกวทวนเงินทาสง
ตุดมาโททหมด เพียง!

แต่
ไป ๗ มา ๗
ก็เป็นทนี้
ใต้แฮะ!

ปาณฮอฮามาฮั้ว ตักมาฮวัดไมเป็นใน
การฮู้หนี่เป็นฮูกงนะฮะ แต่ตักมาทำบุญให้ไปกัฮู้วัดนี้ฮู้วัดเดียวได้...

๔. หลงบุญจนยอมกุเงินวัดจ่ายตอกให้วัดเป็นหนี้วัดแล้วได้บุญแบบรวยโคตจากรากวัด

๑ เก้าสมัย ใหม่เสมอ ๑

- ต่อจากฉบับที่ ๒๙๕

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สถาบันบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุทสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระราชาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด่อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

- สมณะโพธิรักษ์

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ในภาวะที่มี“องค์ประกอบ”ของความเป็น“มนุษย์ชมพูทวีป”ครบครันเท่านั้น จึงจะเป็น“ที่”ที่ปฏิบัติบรรลุความเป็น“โลกุตระ” “ที่”อื่นนอกนั้นไม่มี

ซึ่งความเป็น“มนุษย์ชาวชมพูทวีป”ก็คือผู้มี“สุราหรือสุรภาโว-สติมันโต-อิธ พรหมจริยวาโส” ที่ประเสริฐกว่ามนุษย์ชาวอื่น

ส่วน“มนุษย์ชาวอุตตรกुरुทวีป”นั้นคือหมายถึงเฉพาะ“จิต”อยู่ในภพหรือใน“ที่”ที่ไม่มีทุกข์-ไม่มีความหวงแหน-มีอายุแน่นอน

ส่วน“เทวดาชั้นดาวดึงส์”ก็ประเสริฐกว่า“พวกมนุษย์ชาวกुरुทวีปและพวกมนุษย์ชาวชมพูทวีป” ก็ตรงที่มี“อายุทิพย์-วรรณะทิพย์-สุขทิพย์”

ซึ่งมี“มนุษย์ชาวชมพูทวีป”เท่านั้น ที่ประเสริฐกว่าพวกมนุษย์ชาวกुरुทวีปและเทวดาดาวดึงส์ ด้วยฐานะ ๓ ประการ คือเป็นผู้มี“สุราหรือสุรภาโว”ที่ท่านแปลตรงตัวว่า“เป็นผู้กล้า” นี้ ๑

และเป็นผู้มี“สติมันโต”ที่ท่านแปลว่า“เป็นผู้มีสติ” นี้ ๒

สุดท้ายคือ เป็น“อิธ พรหมจริยวาโส”ซึ่ง“ที่”นี้แหละ เป็น“ที่”ที่ใครๆจะอยู่ประพฤติพรหมจรรย์อันเยี่ยม นี้ ๓

กล่าวคือ “สุราหรือสุรภาโว”ก็หมายถึงจะต้องมี“ภาวะเต็มของกาย”ครบ ในบาลีท่านใช้คำว่า“สุรา”หรือ“สุรภาโว” ซึ่งหมายถึงส่วนของ“รูป”ต้องเต็มครบความแข็งแรงกล้า

บริบูรณ์พร้อม นั่นคือ มี“อาการ ๓๒”ครบพร้อมอันเป็นภาวะของรูป และอรูปรูปร่าง “อากาศ”(ความว่าง) ชั้น“อาภิมัจฉัญญ”(ความไม่มี, ความว่างเปล่า)ในความเป็นคนที่มีชีวิตบริบูรณ์

และส่วนของ“นาม” ก็มี“สติเต็ม”สัมบูรณ์ มีทั้งภายนอกและทั้งภายใน”(สติมันโต)

“อิธ พรหมจริยวาโส” ก็คือ ในที่นี้(อิธ) ณ “ที่”นี้(อิธ) ในโลกอย่างนี้(อิธ) ในภาวะที่มีองค์รวมอย่างนี้(อิธ) ในโลกหรือในภพปัจจุบันนี้(อิธ)เท่านั้น ซึ่งก็คือ องค์ประชุมของ“รูป” กับ“นาม”ในความเป็นคนมีชีวิตเป็นๆนี้เองจึงจะสามารถเรียนรู้และตรัสรู้ให้จบพรหมจรรย์ได้สำเร็จ(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๕)

ในโลกอื่นในภพอื่น ณ “ที่”อื่น เช่น ในภวังค์ ซึ่งผู้ทำสมาธิแบบหลับตาสะกดจิตเข้าไปอยู่แต่ใน“ภพ”ภายในเท่านั้นไม่มีกามภพ มีแต่“นามภายใน”ซึ่งไม่มี“รูปร่างภายนอก” “กาย”ก็ไม่ครบ *ไม่สัมพัสวิเมกซ์๘ ด้วยกาย* (ศึกษาในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๗ ถึงข้อ ๒๔) ถ้าสมาธิหลับตาไม่รู้ลมหายใจแล้วก็ไม่มีกายสักซี่

เพราะผู้ปฏิบัติได้ตัดทิ้ง“องค์ประกอบ”ที่ภาษาบาลีว่า“กาย” ที่หมายถึง“องค์รวมของรูปกับนาม” หรือ“องค์ประชุมของรูปกับนาม” หรือ“องค์ประกอบของรูปกับนาม” ซึ่งต้องมี“รูปร่างนอก”ประกอบอยู่ด้วยในปัจจุบันนั้น

ถ้าแม้ไม่มี“รูป ๒๘”เป็นต้น ร่วมกับ“นาม”ที่สามารถ“กำหนดรู้รูป”ต่างๆนั้น หากปฏิบัติขาดความเป็น“องค์ประกอบของรูป

กับนาม”ไป พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า ไม่ใช่ “อิธ พรหมจริยวาโส”(ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๕) ซึ่งหมายความว่า ณ ที่นั้นไม่ใช่ “ที่”ที่จะปฏิบัติให้เรียนรู้กิเลสได้จริง ไม่มี “กาย” ก็ไม่สามารถกำจัดกิเลสให้บรรลุธรรม จนกระทั่งหมดสิ้นจบพรหมจรรย์”ได้

“กาย” หมายถึง “องค์ประกอบ”รวมของรูปกับนาม “หมู่”แห่งองค์ประชุมของรูปกับนาม หรือแม้แต่“หมวด”แห่งองค์ประกอบของนามกับนาม ก็เรียกว่า“กาย” ซึ่งได้แก่หมวดแห่งเจตสิกธรรม คือ เวทนา สัญญา และสังขาร เป็นต้น

“กาย” จึงหมายถึง “องค์ประกอบ”หรือ “องค์ประชุม”หรือ“องค์รวม”ของรูปกับนาม หรือภาวะที่รวมกันเป็น“องค์”ของรูปกับนาม หรือเป็น“หมู่”เป็น“หมวด”ของรูปกับนาม

“รูป”ก็คือ “อาการ ๓๒” และ“รูป ๒๘”

“นาม”ก็คือ “จิต-มโน-วิญญาณ” หรือ “เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” ซึ่งทำนรบรวมไว้ว่า มี“จิต ๘๙ เจตสิก ๕๒” เป็นต้น

“อาการ ๓๒” ได้แก่ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต ปอด ไล่ใหญ่ ไล่ย่อย อาหารใหม่ อาหารเก่า(อุจจาระ) มันสมอง ดี เสลด หนอง เลือด เหงื่อ มันข้น น้ำตา มันเหลว น้ำลาย น้ำมูก ไขข้อ มูตร(ปัสสาวะ)

“สุราหรือสุรภาโว”ที่ทำนรบรวมไว้เป็น “รูป ๒๘” นั้นมีทั้ง“รูปวัตถุ”ภายนอก ครอบ

ดินน้ำไฟลมอากาศและอากิญจัญญะ พร้อมทั้ง“นามจิต”ภายในด้วย ประกอบกันทำงานร่วมกันอยู่ แล้วผู้ปฏิบัติสามารถ“ทำการ กำหนดรู้ภาวะ“รูป ๒๘”เหล่านี้ได้

ผู้ที่หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ จึงเป็นผู้ไม่มี“รูป ๒๘”และ“นาม”ครบสุรภาโว เพราะไม่มี“ความจริง”ที่บริบูรณ์ดังกล่าวแล้ว

จะมีก็แต่“ความจำ”กับ“รูปสัญญา”ที่รู้ตัวอยู่ภายใน“ภวังค์”เท่านั้น

การปฏิบัติต้องมีความเป็นนครบทั้ง “สุรภาโว”และ“สติมันโต” จึงจะเป็น“อิธ พรหมจริยวาโส” “มหาภูตรูป ๔ ปสาทรูป ๕ โคจรรูป ๕”ร่วมเป็น“องค์รวม”(กาย)ประกอบด้วย จึงจะเป็น“ความจริง”ขั้น“ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติถ้าขาด“ความจริง”ตามที่กำลังสาธยายอยู่นี้ จะเกิด“อธิปัญญาสิกขา”ไม่ได้ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ เพราะจะไม่เกิดผลที่เป็น “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิชัย สัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-องค์แห่งมรรค (มคคังคัง)”ที่ครอบงำในการปฏิบัติอย่างเป็น ปฏิสัมพัทธ์ขององค์ทั้ง ๖ ก็ไม่รู้ด้วยปัญญา

จะมีแต่“ความจำ”ที่ปรุงแต่งกันเป็น “อธิปัญญาสิกขา”อยู่เท่านั้น เพราะศึกษา ผูกฝนปฏิบัติ“อานาปานสติ”อยู่แต่ในภวังค์

ผลได้จึงมีแต่“ตักกะ”อันมีรากฐานที่ยืนอยู่บน“สัญญา”อยู่ใน“สัญญา”เท่านั้น

“อธิปัญญา”ที่ก่อวิวัฒน์พัฒนาเจริญเป็น

“ปัญญาปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ” อันเกิดได้ เพราะมี “ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” ซึ่งเป็น “จิตวิเคราะห์” (psychoanalysis) ตามที่ปฏิบัติ “องค์แห่งมรรค(มัคคังคัง)” และจะเจริญสัมมาทิฎฐิ ทวียิ่งขึ้นไปตามลำดับ แล้วพัฒนาขึ้นเป็น “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ” ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ แน่นนอน

หลับตาทำสมาธิจะไม่ได้ทำ “มนสิการ” ให้เป็น “โยนิโส” ได้บริบูรณ์ครบถ้วน “ตักกะ- วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยับปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วจีสังขาร” ตามพระวจนะแน

“มนสิการ” แบบหลับตาอยู่ในภาวคั้นนั้น มันได้ผลแค่ “สัญญา” หรือ “ตักกะ”

เพราะไม่มี “ปัญญา” ที่เกิดจาก “ไตรสิกขา” ครบ “องค์รวม” (กาย) นั้นเอง (มีแต่ “สัญญา” ใน ภายในเท่านั้น ที่อยู่กับการปฏิบัติ) “กายวิญญาณ” จึงไม่เต็มสภาพ ตาม “วิโมกข์ ๘”

เช่นว่า ข้อ ๑ มีรูปก็เห็นรูปทั้งหลายได้ (รูปิ รูปานิ ปัสสติ) แต่ในภาวคั้นย่อมไม่มี “ปสาทรูป ๕ โคจรรูป ๕” เห็น “รูป” ทั้งภายนอกและ ในอยู่ไหนที่แน่นอนจึงเห็นรูปภายนอกไม่ได้

ก็ไม่ครบในความเป็น “กาย” ๑ ข้อแล้ว

ข้อ ๒ การเห็นก็เห็นภายนอกตลอดเข้ามาถึงภายใน ซึ่งสามารถกำหนดรู้ทั้ง “รูป” ภายนอกและทั้ง “อรูป” (อชฌัตตังรูปสัณณิ พหิททา รูปานิ ปัสสติ) ภายใน ต้องมีทั้ง ๒ นอกใน เมื่อไม่เป็นไปตามนี้ ก็ไม่ครบอีก เป็น ๒ ข้อแล้ว

ข้อ ๓ มีผลของจิตโน้มโน้มไปในทิศ ทางที่ตีน่าพึงใจ (สุกัณเตว อธิมุตโต โหติ) ก็ไม่ใช่ แล้ว จึงไปได้ “กาย” และ “สัญญา” ที่เป็น “สุภ” (น่าพึงใจ) แค่ “กิณหะ” (คำ) สำหรับผู้โม่หะหรือ อวิชชาอยู่ เป็นต้น ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ไว้ในวิญญาณฐิติ ๗ หรือลัตตาวาส ๙ ข้อ ๔

เมื่อไม่มี “กาย” ที่เป็น “องค์ประกอบของ ภายนอกด้วยภายในด้วยครบทั้ง ๒ สภาพ” ก็เป็นอัน “ไม่ครบความเป็นกาย” แล้ว เพราะ วิโมกข์ ๘ ไม่ได้สัมผัสครบ “กาย” ดังนี้ เป็นต้น

เมื่อไม่เป็นไปตาม “วิโมกข์” แม้แค่ ๓ ข้อ นั้น ก็ไม่มีความบริบูรณ์จริงครบตามเนื้อหา ของวิโมกข์ทั้ง ๓ เพราะความเป็น “กาย” และ ไม่มีภาวะ “การเห็น” (ปัสสติ) ที่พร้อมไปทั้ง

ภายนอกประกอบอยู่ด้วยแล้ว มีแต่หลับตา เข้าไปอยู่แต่ในภาวคั้นแล้วนี้ จึงไม่ต้องกล่าวไป ถึงวิโมกข์อีก ๕ ข้อต่อไปเลย แคะนี้ก็ชื่อว่า “ไม่ได้สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” แล้ว เห็นจริงเห็นแจ้งกันนี่ตั้งๆ ยืนยันอยู่ขณะนี้ชัดๆ

เห็นมัยว่า ไม่มีความเป็น “กาย” เข้าไปร่วม “โยนิสมนสิการ” เต็มสภาพ ก็จึงไม่ได้จัดการ (อภิสังขาร) กับ “สังขารทั้งปวง” (สัพพสังขาร) บริบูรณ์ ครบทั้ง “กายสังขาร-จิตสังขาร-วจีสังขาร”

พระพุทธเจ้าจึงได้ทรงล่ำทับผู้ปฏิบัติว่า ต้องมี “การสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ..ไป!!!

ต้องมีทั้ง “สัมผัสภายนอก (พหิททา) - มีทั้ง ภายใน (อชฌัตตา)” ตาม “วิโมกข์ข้อที่ ๒” ให้ ครบ เห็นจริงมัย? ชัดเจนมัย?

ทำความเข้าใจคำว่า“กาย”ให้ดีๆ ครอบๆ
อย่าไปหลงแต่ว่า “กาย”คือ ส่วนภายนอก
ส่วนเดียวเท่านั้น เป็นอันขาด

“กาย”คือ “ธาตุรู้ภายใน”ด้วย และ
“ภายใน”นี้แหละมีนัยสำคัญที่เป็นประธาน
ชีวิต เป็นประธานความเจริญความเสื่อม
ประธานความทุกข์ความสุขของกายของใจที่
จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงศึกษาให้ละเอียดลอบ
บริบูรณ์และสรุปกระทั่งสัมบูรณ์เป็นสุดท้าย
ต้องปฏิบัติ“ส่วนนี้” ผลจะเกิดก็เกิด
ที่ส่วนนี้ ส่วน“องค์ประกอบ”(กาย)อื่นๆนั้น ก็
เป็น“องค์ประกอบ”เท่านั้น และถ้าถือว่ามี
“องค์ประกอบ”ครบบริบูรณ์ มันก็ต้องมีทั้ง
ภายนอกทั้งภายใน จึงจะถูกต้องครบครัน
ในการปฏิบัติธรรมอยู่ตลอดเวลา

ดังนั้น การทำ“สมาธิ”แบบหลับตาที่หลง
ว่าการทำ“อานาปานสติ”นั้นต้องปฏิบัติใน
ขณะหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ เป็นสำคัญ
หรือการทำสมาธิคือปฏิบัติอย่างนี้เท่านั้น
จะปฏิบัติ“อานาปานสติ”แบบลืมตาทำงานไป
ด้วยหลัก“มรรค ๗ องค์”ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓
ไม่ได้

จึงเป็นผู้หลงผิด ยัง“มิจฉาทิฎฐิ”แท้
พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓
ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นั้นมีเนื้อความว่าดังนี้
ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราจักแสดงสัมมา
ทิฎฐิ ของพระอริยะ อันมีเหตุ(อุปนิสา) มีองค์

ประกอบ(ปริกขาร) แก่เธอทั้งหลาย พวกเธอ
จงฟังสัมมาทิฎฐินั้น จงใส่ใจให้ดี เราจัก
กล่าวต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลายก็สัมมาทิฎฐิของ
พระอริยะ อันมีเหตุ(อุปนิสา) มีองค์ประกอบ
(ปริกขาร) คือ สัมมาทิฎฐิ สัมมาสังกัปปะ
สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ
สัมมาวายามะ สัมมาสติ เป็นไหน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์
เป็นหนึ่ง(เอกัคคตา) ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗
เหล่านี้แล เรียกว่า สัมมาสมาธิของพระ
อริยะ อันมีเหตุบ้าง มีองค์ประกอบบ้าง

ชัดเจนนะว่า สมาธิที่เป็น“สัมมาสมาธิ”
ของพระอริยะ นั้น ต้องเกิดจากการปฏิบัติ
“มรรค ๗ องค์” นั่นคือ มี“มรรค ๗ องค์
เป็นเครื่องมือ”(ปริกขาร) ไม่ใช่เกิดจากการ
ปฏิบัติ“หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์” เป็นเหตุ
(อุปนิสา) เป็นเครื่องมือ(ปริกขาร)

ชัดเจนยิ่งว่า “วิถีทาง”หรือ“มรรควิธี”
(เหตุ = อุปนิสา) เป็น“เครื่องอุปกรณ์”หรือ“ของ
ที่จำเป็นหนึ่งชุด”(องค์ประกอบ = ปริกขาร)ในการใช้
ปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลเป็น“สมาธิ”ของศาสนา
พุทธ นั่นคือ การปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”

จึงจะเรียกว่า“มรรควิธี”ในการปฏิบัติ
เพื่อให้เกิด“สมาธิ”ของพระอริยะ เป็นสำคัญ
เป็นวิถีทางทำสมาธิแท้ของพุทธ จึงจะเรียก
ว่า “สัมมาสมาธิ”ได้ อย่างถูกต้อง

● **เกาสมัย ไหม้เสมอ**
๒ อ่านต่อฉบับหน้า

- เสียงลือเสียงเล่าอ้างที่ไม่จริง แต่ถูกกล่าวขานกันไปในทางที่ดี นับเป็นเรื่องมงคล เป็นนิมิตดี ฟังรีบทำดีให้จริงตามข่าวลือนั้นเถิด

นิมิตดีรีบทำ

(กัลยาณธรรมชาดก)

“ฟังไม่ได้ศัพท์ จับไปกระเดียด”

เป็นสำนวนไทยหมายถึง การฟังไม่ได้ความชัดเจน แล้วเอาไปพูดต่อหรือกระทำต่ออย่างผิดๆพลาดๆ หรืออย่างถือเป็นเรื่องเป็นจริงเป็นจัง

การจะนำเรื่องอะไรไปพูดต่อแต่ละที จึงควรฟังความให้ชัดเจน ให้ถี่ถ้วนก่อน หากไม่แน่ใจ ก็ควรซักถามซ้ำใหม่อีกครั้ง เพื่อป้องกันความผิดพลาดไม่ให้เกิดขึ้น

เพราะการกล่าวเรื่องเสื่อมเสียอย่างผิดความจริงออกไปนั้น ก็จะเหมือนการปล่อยข่าวลือผิดๆแพร่กระจายไป ความเสียหายย่อมเกิดแก่ผู้ถูกกล่าวหา แม้จะมีการแก้ข่าวให้ถูกต้องตรงจริง

ในภายหลัง ก็เป็นเรื่องเลวร้ายมากสำหรับผู้ถูกกล่าวหาแล้ว

แต่ถ้าข่าวลือนั้นเป็นเรื่องที่ดี แม้ลือกันผิดพลาด ไม่ตรงกับความจริง ผู้ถูกกล่าวหาคงไม่ทุกข์ ไม่เดือดร้อนอะไร มิหนำซ้ำยังน่าจะทำได้อย่างเสียงลือชะด้วย

ทว่าส่วนใหญ่ข่าวลือมักเป็นไปในแง่ร้ายมากกว่าดี ดังนั้นตัวเราไม่ควรนำเรื่องเสื่อมเสียของใครๆ เอาไปพูดต่อกันไป เพราะหากเรื่องนั้นไม่จริง เราก็จะเป็นผู้กระทำบาปใส่ร้ายคนอื่นด้วย ปากของเราเอง ส่วนคนที่ตกเป็นเหยื่อของข่าวลือต้องโดนใส่ร้ายป้ายสีตีไข่ใส่พริกนั้น ก็คงต้อง

ฝึกหัดทำใจ ทำให้เหมือนกับฤๅษีแปลงสารให้จงได้

“ฤๅษีแปลงสาร” คือ การเปลี่ยนข้อความเดิม ให้มีความหมายเป็นตรงกันข้าม

ในที่นี้หมายถึงเอาด้านดีว่า **ฝึกแปลงเรื่องร้าย ให้กลายเป็นดี** เอาเหตุที่โดนชาวลือใส่ร้ายนั้น มาเป็นประโยชน์ฝึกฝนร่างกายและจิตใจของเรา ให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น เจริญยิ่งขึ้น เหมือนกับคำสอนที่ พระพุทธองค์ตรัสไว้

“บุคคลผู้ฝึกฝนตนแล้ว อดกลั้นถ้อยคำที่ ล่วงเกินได้ เป็นผู้ประเสริฐสุดในหมู่มนุษย์

บุคคลผู้มีตนอันฝึกดีแล้ว ย่อมไปถึงนิพพาน (ดับกิเลสทุกข์ได้สิ้นเกลี้ยง)”

ที่กรุงสาวัตถีนครหลวงแห่งแคว้นโกศล มี **เศรษฐีคนหนึ่ง** เป็นผู้มั่งคั่งมาก ถือศีล ๕ เขา เลื่อมใสยึดมั่นใน พระพุทธเจ้า-พระธรรม-พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง

วันหนึ่งเศรษฐีนี้ได้ตั้งใจว่า

“เราจะไปฟังธรรมของพระศาสดา ให้เป็น มงคลแก่ตัวในวันนี้”

เขาจึงได้นำเอา ยา ฝ้า และดอกไม้ของหอม ออกจากเรือนไปแต่เช้าตรู่เพียงลำพัง มุ่งหน้าสู่ พระวิหารเชตวัน ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่

ในเช้าวันเดียวกันนั่นเอง แม่ของภรรยา **เศรษฐีซึ่งเป็นคนหูตึง** ก็ปรารถนาจะได้เห็น **หน้าลูกสาว** จึงตระเตรียมของกินของใช้ ออกจากเรือนของตนไปเยี่ยมลูกสาว ถึงเรือนของ เศรษฐีแล้ว ก็ได้พูดคุยกันในเรื่องต่างๆ จนกระทั่ง เมื่อได้กินอาหารร่วมกับลูกสาว เป็นที่อึดหน้า ลำราญดีแล้ว แต่เพราะวันนี้ไม่พบกับลูกเขย แม่ยายของเศรษฐีก็เลยถามลูกสาว

“นี่ลูก เจ้าอยู่กับพ่อด้วยความรักใคร่บันเทิง ใจกันดี ไม่ได้ทะเลาะวิวาทกันใช่ไหม”

ลูกสาวเข้าใจความห่วงใยของแม่ดี จึงตอบ

“แม่พูดอะไรอย่างนั้น จะหาคนที่เพียบพร้อม ทั้งฐานะและมารยาทอย่างลูกเขยของแม่ นั้น ต่อ ให้คนบวชแล้วก็ยังหาได้ยากเลย”

แต่ด้วยความหูตึงของแม่ยายจึงฟังความ ไม่ถนัด (ฟังไม่ได้ศัพท์ จับไปกระเดียด) พอสิ้นทาง เสี่ยงของลูกสาวเท่านั้น แม่ยายก็มีอาการตกใจ หน้าตาตื่น ตะโกนออกมาด้วยเสียงดังลั่นว่า

“อ้าว! ทำไมพ่อของเจ้าจึงไปบวชเสียเล่า”

เสียงดังด้วยความตกใจนี้ ทำให้บรรดาผู้คน ภายในเรือนของเศรษฐีที่อยู่ใกล้เคียง พากัน แดกตื่นไปด้วย แล้ววิ่งพล่านบอกกันยกใหญ่

“เขว่าท่านเศรษฐีของพวกเราบวชเสียแล้ว”

อย่างรวดเร็วข่าวนี้ก็กระจายไปสู่คนนอกเรือน แม้ผู้เดินผ่านไปมาหน้าเรือนของเศรษฐี ก็พลอย ลือกันไปว่า

“เศรษฐีในเรือนนี้ไปบวชแล้ว”

ฝ่ายตัวเศรษฐีเองเล่า เมื่อได้ฟังธรรมของ พระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ก็ออกจากพระวิหาร เชตวัน เดินทางกลับเข้าเมืองสาวัตถี ขณะที่สวน ทางกับ **ชายคนหนึ่งซึ่งรู้จักกัน** เขาหยุดยืนแล้วจ้อง มองดูเศรษฐี พร้อมกับโผล่ออกมา

“ข่าวว่าท่านบวชไปแล้วไง ตอนนี้อยู่ที่ไหน ผู้คนในเรือนของท่าน พากันร้องให้คร่ำครวญกัน ใหญ่แล้ว”

เศรษฐีได้ฟังข่าวอย่างนี้เข้า แทนที่จะวิตก กังวล กลับเกิดความคิดขึ้นว่า

“แท้จริงเรายังไม่ได้บวชเลย แต่นี้กลับมีข่าว ว่าเราบวชแล้ว ก็ในเมื่อมีเหตุอย่างนี้เกิดขึ้นมา เราไม่ควรทำให้สูญหายไปเสีย เราควรจะบวช ให้เป็นจริงในวันนี้แหละ”

เพราะข่าวมงคลนั่นเอง ทำให้เศรษฐีหันหลัง กลับหันที่ มุ่งไปเข้าเฝ้าพระศาสดาอีกครั้ง ครั้น พระศาสดาทรงเห็นเขากลับมาอีก จึงตรัสถามเขา

“ท่านเศรษฐีไหนจึงมาใหม่อีกเล่า เพิ่งจากไป เมื่อครู่นี้เองแท้ๆ”

เศรษฐีจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้ทรงทราบ แล้ว กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ด้วยเหตุที่เกิดนิมิตดีขึ้น แล้ว ย่อมไม่ควรทำให้สูญหายไป เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงมีความประสงค์ใคร่จะบวชในวันนี้”

จึงได้ย้อนกลับมาเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าอีกครั้ง”

เหตุการณ์เป็นเช่นนี้แล้ว พระศาสดาก็ทรงบวชให้แก่เศรษฐี ซึ่งบวชแล้วไม่ช้านานเลย ด้วยความเป็นผู้ปฏิบัติถูกต้อง ก็ได้บรรลุนิพพานเป็นอรหันต์แล้ว ชาวคราวเรื่องนี้จึงเลื่องลือกันไปทั่ว แม้ในหมู่สงฆ์ก็สนทนากันในโรงธรรมว่า

“เศรษฐีชื่อโน้น เมื่อเกิดนิมิตอันเป็นมงคลแล้ว ก็ไม่ยอมปล่อยให้โอกาสดีเสียไป ได้ขอพรพรพา จนเวลานี้สำเร็จมรรคผลเป็นพระอรหันต์แล้ว”

ขณะกล่าวขานกันอยู่นั้น พระศาสดาเสด็จมาได้ทรงสดับแล้ว ก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย แม้บัณฑิตแต่โบราณ ก็เคยเกิดนิมิตชาวลิอันเป็นมงคลเช่นนี้ แล้วไม่ทำโอกาสดีให้เสียไปเลย”

จากนั้นก็ทรงเล่าเรื่องราวให้ฟัง

.....

ในอดีตกาล สมัยที่พระเจ้าพรหมทัต ครองราชสมบัติ อยู่ในกรุงพาราณสี มีมหาเศรษฐีผู้หนึ่งคอยช่วยเหลือพระราชกรณียกิจของพระองค์เสมอๆ

วันหนึ่งแม่ยายของมหาเศรษฐีได้มาเยี่ยมลูกสาว ซึ่งพอดีในวันนั้นมหาเศรษฐีไม่อยู่ที่เรือน ออกไปกระทำกิจอย่างหนึ่งให้แก่พระเจ้าพรหมทัต แม่ยายนั้นก็เป็นคนค่อนข้างหูดิ่ง คุยกับลูกสาวแล้ว ก็เกิดการฟังคำความผิด ฟังไม่ได้ศัพท์แล้วจับไปกระเดียด เป็นเหตุเช่นเดียวกับต้นเรื่องนั้นทุกประการ

จนเมื่อมหาเศรษฐีเสร็จกิจแล้วเดินทางกลับบ้าน มีผู้มาแจ้งข่าวให้ทราบในระหว่างทางว่า

“อ้าวได้ข่าวว่าท่านบวชไปแล้ว ผู้คนในเรือนของท่านก็กำลังร้องไห้กันระงมไปหมด”

มหาเศรษฐีได้ยินข่าวอย่างนั้น ก็เกิดความคิดขึ้นทันทีทันใด

“นิมิตดีเกิดแล้ว ใครๆ ก็กล่าวขานว่าเรา

ออกบวช ก็มงคลอันดีงามเช่นนี้ ผู้มีปัญญาไม่ควรทำให้เสื่อมสูญไปเลย”

ดังนั้นแทนที่จะกลับไปเรือนของตน ก็มุ่งสู่พระราชวังไปเข้าเฝ้าพระราชชา กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้ทรงทราบ แล้วขอพระราชทานอนุญาตบวช

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นจอมแห่งชน เวลาใดที่บุคคลได้รับการกล่าวขานตามธรรมในโลกนี้ว่า ผู้มีกัลยาณธรรม(ผู้มีธรรมอันดีงาม) เวลานั้นบุคคลผู้มีปัญญา ไม่ควรทำตนให้เสื่อมไปจากคำกล่าวขานนั้น เพราะสัตบุรุษ(ผู้มีสัมมาทสิฐิ)ทั้งหลายย่อมถือว่าเป็นหน้าที่ เป็นการงานของตน ที่จะต้องดำรงรักษาไว้ซึ่งธรรมอันดีงาม ด้วยหิริ(จิตละอายหากทำไม่ดี) และโอตตปปะ(จิตเกรงกลัวหากทำไม่ดี)

ก็ในวันนี้คำกล่าวขานว่า ผู้มีกัลยาณธรรม ได้มาถึงข้าพระพุทธเจ้าแล้ว จึงได้ปรารถนาบวชเสียในวันนี้แหละ เพราะความพอใจในการบริภคกามในโลกนี้มีได้มีแก่ข้าพระพุทธเจ้าต่อไปอีกแล้ว”

ครั้งกราบทูลอย่างนี้แล้ว จึงขอพระบรมราชานุญาตลาไปบวช เดินทางไปสู่ป่าหิมพานต์บวชเป็นฤๅษีบำเพ็ญตบะธรรมในป่านั้น ทำอภิญญา(ความรู้ยิ่ง) และสมาบัติ(สภาวะสงบประณีตยิ่ง)ให้เกิด มีพรหมโลก(โลกของผู้บริสุทธิ์จากกาม)เป็นที่ไปในเบื้องหน้า

.....

“พระศาสดาตรัสขาดกนี้จบแล้ว ก็ทรงกล่าวว่า “พระราชชาในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนทในบัดนี้ ส่วนมหาเศรษฐีนั้นก็คือ เราตถาคต” ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๙๑, อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๑๒๔)

● นิมิตดี	ปรากฏ	แม่ลักนิด
ผลึกความคิด	ทำดี	ทันทีทันขอ
อย่าหยุดยั้ง	ทำไป	ไม่รี้งรอ
ช้าอาจท้อ	ใจถอย	ผล็อยลงเลว
		* ขวัญกล้า

● ดั่งนั้น วิมุตตินิยม

ความบริสุทธิ์เท่านั้น
ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก...ในที่สุด

อโศกนี้...ปาฏิหาริย์พานตื่นรู้ ถึงประจักษ์แจ้งแห่งตนบ้าง

แสงธรรมตามหาพุทธแท้ๆ

สมัยเด็กเจอหนังสือธรรมะแจกงานศพ เล่มเก่า ๆ บาง ๆ อ่านตะหมัด เรียนมัธยมอ่านหนังสือธรรมจริยา ประทับใจคำสอนอำนาจฝ่ายสูง - อำนาจฝ่ายต่ำในใจเราเอง

เข้ากรุงเทพฯกวตริชา อาศัยพักที่โรงเจบ่อนไก่ คลองเตยได้กินเจเช้าชาทุกวัน เกิดศรัทธาถือศีล ต้องกินเจ ปาณาติปาตาเวรมณี ถึงจะบริสุทธิ์ได้เลยค่อย ๆ รู้จักเจเขียรมากขึ้นจากนั้น

ต่อมาสำนักนี้แจกหนังสือ ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็นเป็นตำนานลัทธิเซ็น ตอนหนึ่งพูดถึงภิกษุดอกบัวพันน้ำ ลูกศิษย์ท่านเว่ยหล่างพระสังฆปริณายกองค์สุดท้ายที่ ๖ มีผู้คนถามเหตุการณ์ศาสนาในอนาคต พระดอกบัวพันน้ำตอบเป็นโคลงว่า

สิบสองศตวรรษ ธรรมจากแผ่นดิน

โพธิสัตว์สุวรรณภูมิ ดอกบัวบานสะพรั่ง
ประวัติศาสตร์ลัทธิเซ็นเฟื่องฟู ตอนนั้น
ตกช่วงพุทธศตวรรษ ที่ ๑๓ ผ่านมาจนถึงยุคเราน่าจะเข้าสมัยกาลปัจจุบันพอดีประมาณนี้แหละ !

กว่าจะพบพระโพธิสัตว์องค์จริง !

ส่วนตัวชอบเที่ยวฟังธรรม หลายสำนักดัง ๆ ต่างว่ากันไปคนละคຸ່งคนละแคว แต่ละท่านอวดภูมิรู้อย่างมั่นใจ แน่นนอนเมื่อแตกต่างกันไกลมันต้องผิดอันถูกอัน หรือผิดหมด จะถูกหมดไม่ใช่แน่ เลยสงสัยตัวเองว่า อนิจจา... เราต้องมาตัดสินปราชญ์ด้วยปัญญาผู้น้อยเองหรือนี่ ?....

ช่วงห้าสิบปีก่อนย้อนไป สวนโมกข์ท่านพุทธทาสโด่งดังที่สุด ข้าพเจ้าไม่พลาดที่จะตามติดลัทธิเซ็น

จิตว่าง ธรรมะจากพระโอรสต่าง ๆ ที่ท่านเผยแพร่ ก็ได้ประโยชน์ เช่น อานปานสติ ผีกเองตามหนังสือ ได้สมาธิเกิด อุดมคติจิตปลอดนิเวศน์ เป็นฌาน ๑ อยู่ด้วย วิตกวิจารณ์ ปีติ สุข เอกัคตา

อารมณ์สมณะครั้งแรกนี้ เป็นสุขยอดเยี่ยมสุด ๆ ในชีวิต ที่เกิดมาเกินสุขเต็มเสพใด ๆ เทียบไม่ติดฝุ่น เป็นสุขเหนือชั้นกามรส เห็นจริงว่า นตฺถิ สนฺติ ปรี สุขํ สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ไซ้เลย สมาธิจากเจโตสมณะ ตัวเองตื่นตื่น ไม่เคยพบเห็น ถึงกับพันธง สมมติเล่น ๆ อัดกระป๋องขายได้ รับรองรวยละนะ... ๆ...

หันมาดูคำสอน จิตว่างจากตัวกูของกู ไม่ยึดมั่นถือมั่น ฟังเหมือนง่ายดี ท่านชี้ตรงจุดยอด กุฑละมุขเมฆฟ้า มองชัดแจ้ว แล้วหาทางขึ้นยอดเขาไม่เจอ นี่คือทางตันของตัวเอง !

ประสาเด็กโง่ เดินจงกรมในห้องล่อนจ้อน เป็นงง ๆ ทำอย่างไรหนอ ถึงจะไม่ยึดตัวตน ในกายชั้นรับด้วยดิน น้ำ ลม ไฟ ยาวาวหนาคืบกว้างศอก พร้อมสัญญาและใจ.....?

มันจะหาทางเรียนลัด ตัดอึดตา พรวดรวดเดียวจบประมาณนั้น คำตอบจึงมืดแปดด้าน!

ลีลาจอมยุทธ์ธรรมจักร

ณ ลานอโศกวัดมหาธาตุ สมัยสี่สิบปีที่ คึกคักดังตึกกสิลาของนักธรรมะนานา สำนักพ่อท่านพระโพธิรักษ์ ตอนที่ยังเป็นพระวัดอโศการาม หลังบวชแล้วยังไม่ทันหลายเดือน ท่านได้เทศนาโปรดสัตว์ ตอบโต้ปร่ำวาท พวกยึดมั่นถือเหนียวในทิวทัศน์เพี้ยนจากพุทธชนานแท้และดั้งเดิม

บรรยายกาศตลาดนัดธรรมะลานอโศก หลากหลายผู้รู้ได้วาทะ เมื่อฟังด้วยดียอมเกิดปัญญา

สำหรับตัวผู้เขียน คั้นเคย เป็นแฟนคลับปาฐกถา เจ้าโน้นเจ้าโน้นนี่ไม่น้อยนัก ยิ่งมาเจอสาก์จฉาไต่ธรรมะเช่นลานอโศก มีพ่อท่าน พระหนุ่ม ๆ เสียงดังฟังชัด ลักษณะโต้แย้งสวนย้อนกล่าวแก้อวิชชามิฉฉาทิวทัศน์ต่าง ๆ เหมือนอย่างจอม

ยุทธจักรกำลังภายใน ใช้ลีลารับมือคู่ต่อสู้ลึบทิศ นำที่ไม่เคยเห็น ไม่ทันต้องเสียเวลาคิดนึกนาน

ดังได้เคยอ่านมิลินทปัญหา พระนาคเสนเถระตอบประเด็นแสดงธรรมให้พระเจ้ามิลินท์ อุปมาช่างรลย่อมเชี่ยวชาญ กลไกทุกชิ้นอันของรลสามารถชี้ชัดแม่นยำ ไม่เสียเวลาคิดนึก เมื่อถูกซักไซ้ไล่เลียงเครื่องเครารล

ฉะนั้น ความสามารถโต้แย้งแสดงธรรมท่ามกลางลานอโศกของพ่อท่าน ชวนอนุমানเชิงปรัชญาณประจักษ์แจ้ง บรรลุธรรมเป็นแมนมั่น ข้าพเจ้ายังเปรยกับเพื่อน ๆ ที่ฟังด้วยว่า ต่อไปพระโพธิรักษ์ จะดังยิ่งกว่าท่านพุทธทาสชะอีก... จะจริงหรือไม่จริงแค่ไหนดูไป

และที่สำคัญคือ พ่อท่านประกาศตัวเป็นพระโพธิสัตว์ ผู้คนฟังแล้วไม่กล้าคัดค้าน เพราะยังไม่รู้รู้เพียงสาเรื่องพระโพธิสัตว์ เลยไม่ถือสาใคร ใครจริงกล้าอวดก็อวดได้สบายหน่อย

อนึ่ง ในเวทีลานอโศก พ่อท่านยังเปิดเผยความจริงส่วนตัวเชิงอุทริมนุสธรรม เช่น หมดกามกิเลสแล้ว คุณวิเศษแม่นี่ ขึ้นอวดโดยไม่เป็นจริง คอขาดปาราชิกทันทีเลย

เสร็จแล้ว เกิดท่านโพธิรักษ์ หลุดพ้นกามนิเวศน์จริงละ ความจริงจึงอยู่ในตัวท่านเอง การรับฟังโดยไม่ด่วนกวาดทิ้งเสียก่อน ย่อมไม่เสียหายประมาท

พระอรหันต์มีไหมในแผ่นดินพุทธ?

มักจะอ้างกันให้ยืกันเสมอว่า **เมื่อยังมีผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบอยู่ตราบใด ตราบนั้นโลกไม่ว่างจากพระอรหันต์ พระพุทธพจน์รับรองไว้จริง**

เราได้แต่ก้มหน้าหลับหูหลับตาปฏิบัติส่ง ๆ กันไปโดยไม่รู้ว่าท่านใดเป็นอรหันต์แน่ ๆ บ้างชอบอ้างกันนักว่ารรมคมิได้หลายทาง ทั้ง ๆ ที่มรรคองค์แปดเป็นทางสายเดียว เอกายนมรรคไม่มีทางอื่น ง่าย ๆ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ชี้อิงเป็นทางบริสุทธิ์สายเดียว

คงแต่เล่าลือมโนกันไป ครั้นจะถามตรง ๆ เจ้า

ตัวต่างไม่กล้ายืนยันเพราะโดนปิดปากว่า อวดคุณวิเศษไม่ได้เด็ดขาด ซินอวดต้องปาราชิก คอขาด ทั้งที่ประเด็นสำคัญ คือ อวดอุตริมนุสรธรรม ไม่มีในตนเพราะโกหกคำโต อวดผิดอีกอย่างไร อวดกับคนไม่รู้เรื่องอนุปลัมบัน มันเสียของต้องปาจิตตีย์ ก็เท่านั้นเอง

ขอพินธงตรงพระสังฆคุณ เราสวดกันขึ้นใจ ว่าสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า คือ สุปฏิปันโน อุชุปฏิปันโน ญายุปฏิปันโน สามิฉิปฏิปันโน เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติถูกต้อง และปฏิบัติสมควรแก่ธรรม ดังนี้

เสร็จแล้วหោงศ์สงฆ์ตัวจริงเสียงจริง เป็นที่พึ่งไม่ได้ อยู่ไหนบ้าง ลัทธิพุทธนั้น ๆ เลยมีแต่ทฤษฎีลอยลม กระแสหลักเป็นหลักยังงั้นอ...!

ทั้ง ๆ ที่ เรายังเชื่อมั่นว่า พระปฏิบัติปฏิบัติชอบนั้น มีอยู่แน่ ๆ แต่แล้วเป็นใคร...ไปกินบอกไม่ได้แล้วโดนจะเป็นเอทิปัสโลกซึ่งควรกล่าวแก่ผู้อื่นว่าท่านจงมาดูเถิด ให้มาดูธรรมะของจริง คือต้องอ้างอิงตัวคนบรรลุยืนยันมรรคผลได้มีใช้หรือ...

พระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑๖ เป็นต้น สรุปไว้เช่นผู้มีศรัทธาไม่หวั่นไหวในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มีศีลที่พระอริยเจ้าปรารถนา ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย เป็นไปเพื่อสมาธิ มีจิตตั้งมั่นสูงขึ้น นี้ย่อมเป็นพระโสดาบัน ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เทียงต่อการตรัสรู้ตามในกายหน้า

สำหรับชาวอโศก พ่อครูเน้นให้ถือศีลห้าเคร่งครัดมังสวิวัติ เว้นขาดอบายมุขเป็นพื้นฐานปฏิบัติโสดาคคุณ

อรหันต์ ๔ ระดับ ที่ชาวพุทธไม่รู้ด้วย

พ่อครูสอนไว้ว่า เรื่องใหญ่เรื่องยากที่สุด ที่ผู้เกือบจะบรรลุธรรมทำได้ก็คือไม่รู้จักผลสำเร็จนั้น ๆ จริง ทั้ง ๆ ที่เขาสามารถทำได้ไม่ยากด้วยซ้ำ

ข้อสำคัญอันนี้ ถึงต้องมีผู้บรรลุธรรมมายืนยันชัดชี้ชัดมรรคผลเป็นเช่นใดกันแน่ มิฉะนั้น

ชาวพุทธก็ข้ามไปข้ามมา ไม่นำพาขุมทรัพย์อาริยะโลกุตระธรรม

ตอนเด็ก เคยได้ยินผู้ใหญ่พูด ฉันไม่ใช่โสดา นี้จะได้ไม่โกรธ! ว่าไปโน่น พ่อครูชี้ว่า ผู้คนตั้งค่าโสดาไว้สูงราวกับพระอรหันต์ เลยเป็นพระโสดาบันไม่ได้สักกะที

สำหรับพระอรหันต์ ก็หลงไปยึดแบบพระพุทธเจ้า เข้าให้ จึงไม่ได้เจอพระอรหันต์สักองค์ นอกจากหลงตั้งโมเมกันไปตามประสา อวิชชา ฉลาดแบบงี่ ๆ

บทสังฆคุณ เราสวดท่อง สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาค คือ คู่บุรุษ ๔ บุคคล ๘

แปลว่าพุทธบริษัทของศาสนาพุทธ ต้องบรรลุพระโสดาบัน ตั้งแต่โสดามรรคโสดาผลขึ้นไป ถึงจะเป็นสาวกของพุทธได้ ถ้าย่างห่างชั้น ก็เป็นได้แค่สมมุติสงฆ์กันไป

หรือเกิดอยู่ในลัทธิพุทธทั้งที่ไม่มีอริยคุณ แม้แต่โสดามรรคชะเลยเท่ากับไม่ได้อะไรติดจากการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า กล่าวว่าจะเสียชาติเกิดเป็นชาวพุทธแต่ชื่อหรือเปล่าเอ่ย

และเพื่อชุมนุมหน้าตาพระอรหันต์ให้เข้ามาเห็นใกล้ ๆ ตามคำสอนของพ่อครู ที่ชักของลึกลงให้เห็นตื่น หงายของปิด เปิดไฟในที่มืด เช่น อรหันต์สี่ระดับ ตั้งแต่พระโสดาบัน จะเป็นโสดามรรคโสดาผล นั้นเทียบได้เท่ากับเป็นอรหันต์มรรคอรหันต์ผล ในภูมิชั้นพระโสดาบันนั่นเอง

ลงลึกละเอียดอีก คือ อรหันต์หมายถึงหมดกิเลส รากะ โทสะ โมหะ โดยสิ้นเชิง ที่นี้หากหมดในทีละเหตุเหตุปัจฉัย เป็นเรื่อง ๆ อย่าง ๆ ไปก็นับเป็นอรหันต์แต่ละสิ่งอันนั้น ๆ

เช่น ดิตตเหล่า ดิตตบุหรี ฟุตบอล หวย ฯลฯ ท่านสอนดิดอันไหน ให้จัดคิวเล็กกลดละจางคลายจนหลุดพ้นทาสอันนั้นออกมา กล่าวได้ว่า เราสามารถเป็นอรหันต์ หมด รากะ โทสะ โมหะ ในเรื่องเนื้อสัตว์ อบายมุข นั้นโน่นนี้ได้ทีละอันไป

จากนี้ค่อยเดินหน้า ลดละ ลักกายทิฐิ วิจิกิจฉา ศิลพตปราคาส ในปัญหา กามคุณ โลกธรรม โลกอัตตามานะทิฐิ ต่อ ๆ ไป

เพราะฉะนั้น เมื่อเข้าใจตามพระอรหันต์ในชั้น
ศีลห้า ศีลแปด เป็นลำดับ เหมือนฝั่งทะเลลาดลุ่ม
เอียงเทไปเรื่อย ๆ ไม่โกรกชันดิ่งเหวเหมือนเขาขาด

ผลสัมฤทธิ์พิชิตอวิชชา ตันหา หยาบ กลาง
ละเอียดในตัวเองจนประจักษ์แจ้งมากน้อยตื่นลึก
บ้าง กระทั่งทำได้เป็นกระบวนการกลุ่มชุมชน
บุญนิยม นับเป็นตัวชี้ชัด อนุสาสนีปาฏิหาริย์
อัศจรรย์จริงหนอ อะโห พุทโธ ธัมโม สังฆโม - - -

พระโพธิสัตว์ประกาศอรหันต์ ธรรมดาที่ไม่ธรรมดา

ผู้เขียนสมัยแสงวงหา เห็นพุทธกระแสหลัก
ไม่รู้จักถือศีลกินเจ เป็นพระให้ศีลกลับกินเลือด
เนื้อสรรพสัตว์ได้ลงคอ รับประทาน หันไปมองลัทธิ
มหายานกินเจเข้าท่าดี แต่ไม่บิณฑบาตโปรดสัตว์
ขาดเอกลักษณ์สำคัญไป ไม่รู้จะไปวัดไหนดี ....

ได้แค่คิดฝัน อ๊ะ ข้าเป็นอรหันต์เมื่อไหร่ จะ
ยึดเขาไหนสักลูก ตั้งสำนักเองขึ้นบ้าง เพื่อพก
ไปไกลเขี้ยว....

ครั้งได้ข่าวสงฆ์ชาวอโศกประกาศออกจาก
มหาเถรสมาคม ช่างถูกใจเสียไม่มี ไซ้เลย ใน
ฐานะชนกลุ่มน้อย สงฆ์อโศกไม่มีฤทธิ์แรงพอจะ
ทำอะไรได้เท่าที่ควร ถอยดีกว่า

พ่อครูเคยเทศน์ที่ลานอโศกว่า ท่านสามารถ
แสดงธรรมให้ตัวท่านเองตายภายในห้าวัน พุด
ความจริงถูกต้องด้วย แปลว่า ท่านต้องประมาณ
อย่างมากเขี้ยว

ช่วงสี่สิบห้าปีที่แล้วมา พ่อครูตั้งต้นใช้
บุญญาวุธแรก คือ มังสวิรัต ใหม่ ๆ โดนถล่มว่า
เป็นศิษย์เทวดา ทุกวันนี้ยอมรับกลับนิยมเพิ่มขึ้น
เรื่อย ๆ เดิมกินเจกินไม่จริงจัง แต่ตามประเพณี
นานทีไม่ต่อเนื่องทั้งปี

ชาวบุญนิยมถือศีลกินเจตลอดชีวิตถึงจิต
วิญญาน เป็นปรากฏการณ์ประจักษ์สิทธิ์ เป็น
ปาฏิหาริย์ทวนกระแสโลกีย์ อันสำคัญเหมือนกัน

ยังทำกันได้หมู่วมลทั้งชุมชน ปลอดภัยบายนุช
ไม่มีบุหรืเหล้าอมเมาแม่น้ำอืดลม

ชาวอโศกรวมหมู่อยู่เป็นชุมชนกลุ่มก้อน ชยัน
พึ่งตนเอง เสียสละรับใช้แบ่งปันกินอยู่ด้วยสาธารณ-
โภคี แก้ปัญหาเศรษฐกิจ หัดพอเพียงเล็กแห่งรว
หันมากล้าจนกล้าให้ได้ขบวนการกลุ่มมิตรดี สหายดี
สังคมสังแวดล้อมดีเช่นปัจจุบันนี้ พิสูจน์ให้แจ้ง
ประจักษ์ว่าธรรมะนี้มีปาฏิหาริย์ เพียงใด....

จากที่เคยโดนกวาดทิ้ง กล่าวหาสมณะ
โพธิรักษ์ เป็นผู้ทำธรรมวินัยให้วิปริต ใครกันแ
มหาเถรสมาคมผสมโรงธรรมกายทำวิปริตจาก
ธรรมวินัย ทั้งทำธรรมวินัยให้วิปริตสิ้นดีอยู่
อย่างไรไหน....

พูดตรง ๆ ลัทธิพุทธมาถึงจุดแตกหัก แบ่ง
แยกน้ำกับน้ำมัน ถ้าลัทธิธรรมกายธรรมโก
ยจรวาย ๆ ด้วยทุนสามาถนัยนะจะ ถูกต้องครรลอง
พุทธแท้ๆละก็ ลัทธิสาธารณโภคีบุญนิยมอโศก
ก็ต้องผิดทั้งเพจะต้องผิดอันถูกอัน พับผ้าเถอะคร้าบ...

ศาสนาพุทธมาถึงจุดชาวพุทธบริษัทต้องปฏิรูป
ตัวเองอย่างขนานใหญ่ ณ ลมหายใจเฮือกนี้

เพราะฉะนั้นใช้ว่าอยู่ดี ๆ ไม่มีปีไม่มีขลุ่ย
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เดินหน้าลุยประกาศตน
เปิดเผยตัวตนจากที่เคยประกาศตัวเป็นพระ
โพธิสัตว์ตั้งแต่ต้น ผ่านมา ๔๕ ปีมีเหตุการณ์
ถึงเวลาจำต้องประกาศฐานะพระอรหันต์อย่าง
เต็มภาคภูมิ ท่ามกลางสถานการณ์พระศาสนา
เสื่อมทรุดสุดตูดตายนิ่งเฉยต่อไป

งานเปิดเผยแสดงความจริงสำคัญดังกล่าว
ที่พ่อครูตัดสินใจประมาณกาลเทศะ ตั้งเปิดตัว
เต็ม ๆ ไปในงานพุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์วันที่
๑ มี.ค.๕๘ ที่ผ่านมานั้น ไม่ใช่หาเรื่องเปลืองตัวให้
คนด่าเล่นๆเป็นแน่แท้....

เฉพาอย่างยิ่ง หมู่วมลชาวอโศกผู้มีดวงตา
เห็นธรรม ไม่รู้สึกเสหรือตื่นตื่นกับการประกาศ
ฐานะพระอรหันต์ เพราะต่างประจักษ์โดยปริยาย
ทั้งจากเนื้อหาธรรมเทศนาแสดงภูมิธรรม ตลอด
ภูมิปรมัตถ์สัมผัสสัมพันธ์ใกล้ชิดจิตวิญญานนั้นแล

วาหะสำคัญพ่อครูสมณะโพธิรักษ์.....ความ
บริสุทธิ์เท่านั้นที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก ในที่สุด. ๒

เมื่อชาวบ้านบอกว่า กองทัพธรรมคืองูเห่า???

ตำนานงูเห่ากับชาวบ้านบ่งบอกถึงความใจดี อารีโอบอ้อมของชาวนา แม้จะยากจนแต่ก็นำ สงสาร ส่งผลให้ความเป็นชาวนาในปัจจุบัน เมื่อ พวกกันไปร้องเรียนที่หน่วยงานใด ไม่ว่าสิทธิมนุษย- ชน สภาพนายความ สื่อโทรทัศน์ไทยพีบีเอส ต่างขานรับและให้การช่วยเหลือทันที กองทัพ- ธรรมซึ่งเป็นคู่กรณีกลายเป็นนายทุนใหญ่ไม่ต่าง จากวัตรธรรมกายที่ไปรังแกชาวนา

แม้คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์จะตัดสิน ออกมาว่ากองทัพธรรมถูกต้อง แต่ชาวนากลุ่ม เล็ก ๆ กลุ่มนี้ก็ยังขายความเป็นชาวนาไป ร้องเรียนหน่วยงานราชการต่าง ๆ จนเกือบจะ แทบทุกหน่วยงานของจังหวัดอุบลฯ จนต้อง พวกกันมาตรวจตราที่บ้านราชาตามคำร้องเรียน โดยเฉพาะตำรวจมาไม่รู้กี่รอบ เพราะพากันไป

แจ้งความว่าบุกรุกที่ของเขา ต้องเอาโฉนดออก มายืนยัน ตำรวจจึงได้กลับไป

มองอีกมุมหนึ่งก็เป็นสิ่งดี ช่วยประชาสัมพันธ์ หมู่บ้านราชธานีโคกให้ได้รู้จักกันกว้างขวางขึ้น กองทัพธรรมเองที่เคยช่วยชาวนามาตลอด แต่ ตอนนี้อกลับถูกชาวนาชี้หน้าว่าเป็นงูเห่า ก็คงจะได้ ตรวจสอบตัวเองว่า เรามีความเป็นคนออกดีอยู่ ตามที่ลูกกล่าวหาหรือไม่ หรือว่าชาวนากลุ่มนี้ นั้นแหละที่ทุกวันนี้เขาเปลี่ยนไปแล้ว เหมือนกับ องค์กฤษฎีกานักศึกษาที่ไม่ได้มีอุดมการณ์รับใช้ ประชาชนเหมือนเดิม หรือแม้แต่พระธุดงค์ก็ กลายเป็นคนเขมรที่ปลอมตัวมาหาลาภ หาเงิน ทองในประเทศไทย อุทาหรณ์ที่กองทัพธรรม ต้องตกเป็นจำเลยของสังคมในครั้งนี้ คงจะทำให้ ชาวอโคกทั้งหลายได้ซาบซึ้งใจกับโคลกธรรม

ที่ว่า “**ความบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะชนะทุกสิ่งในโลก ในที่สุด !**”

คดีพิพาทระหว่างชวานากับกองทัพธรรมไทยพีบีเอสได้เชิญทั้งสองฝ่ายไปออกรายการ แต่ก็เป็นไปตามสคริปต์ที่ดูเหมือนมีธงตั้งไว้แล้วว่าฝ่ายชวานาถูกต้อง ตัวแทนกองทัพธรรมที่ถูกเชิญไปเป็นเพียงตัวประกอบพูดได้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น ทางบุญนิยมทีวีจึงได้เชิญอดีตผู้ใหญ่บ้าน ค่ำกลาง ๒ ท่าน คือ **ผู้ใหญ่จรรยา ถาวร และผู้ใหญ่ ถาวร ศรีสมบุญ** ซึ่งรู้เรื่องราวทั้งหมดเป็นอย่างดี ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบันมาเปิดเผย และได้เชิญ**นายนิธิพัฒน์ ศรีธวัชรินทร์** ที่มีพื้นเพเกิดที่ลุ่มแม่น้ำมูลและช่วยติดตามคดีนี้มาตลอด ได้มาช่วยขยายความปัญหาทางกฎหมายให้กระจ่างขึ้นในรายการ **“เมื่อกองทัพธรรมต้องเป็นเหยื่อ!”** ซึ่งหากท่านได้อ่านเนื้อหาที่คัดเอาสาระสำคัญของแต่ละท่านมาเปิดเผยความจริงทั้งหมดแล้ว คงจะพอดัดสินได้ว่า **ใครกันแน่ที่กลายเป็นงูเห่าตัวจริง?**

● ไทยพีบีเอสเชิญคู่กรณีมาออกรายการ แต่ดูแล้วมีลักษณะเหมือนตั้งธงไว้ล่วงหน้าแล้วว่า **ที่พิพาทนี้เป็นที่สาธารณะ!**

ในรายการของไทยพีบีเอส **คุณเมธชัย คำแผ่น** (ลูกชายของจำเลยในคดีนี้) ได้เสนอสาระสำคัญว่าพื้นที่ที่พิพาทนี้เป็นที่ที่ชาวบ้านหมู่ ๓ (บ.กุดระงุม) และ หมู่ ๖ (บ.ค่ำกลาง) ใช้ประโยชน์ร่วมกัน ในลักษณะใช้เลี้ยงสัตว์ ทำประมงช่วงน้ำท่วม ใช้หาของป่าในฤดูแล้ง เป็นพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ แต่ตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ มีกลุ่มนายทุนเข้ามาโดยการ

ชักชวนของผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๖ และสันติอโศกก็ได้เข้ามา และมีนายทุนได้เอาที่ดินไปจำนองกับสถาบันการเงินในราคา ๒๔ ล้านบาท โดยมีการจัดทำเป็นโครงการบ้านจัดสรรในจำนวน ๒๑๔ แปลง เพื่อเอาโครงการบ้านจัดสรรไปกู้เงินจากธนาคาร แล้วพอโครงการล้มก็ถูกยึด แต่ทางกองทัพธรรมมูลนิธิประมูลซื้อได้ในราคาแค่ ๖ ล้านบาท ตอนนั้นชาวบ้านก็ไม่ทราบว่าจะออกโฉนดได้อย่างไร เพราะกรณีพื้นที่ที่ดินติดกันนี้ชาวบ้านไม่สามารถออกโฉนดได้เพราะผู้ใหญ่บ้านบอกว่าเป็นที่สาธารณะ แต่ที่ดินที่เวลานี้อยู่ติดกันทำไม่ออกโฉนดได้

และคุณเมธชัย ได้บอกว่า ที่อยากให้ภาครัฐได้มาตรวจสอบความถูกต้องในการออกเอกสารสิทธิ์ เพราะที่ที่ดินบริเวณนี้ชาวบ้านยืนยันว่าเป็นพื้นที่สาธารณะประโยชน์ ผมก็เป็นคนเกิดในตำบลแห่งนี้ตั้งแต่เกิด และได้เคยใช้ประโยชน์ในที่ดินแห่งนี้ คือ ใช้เลี้ยงวัวเลี้ยงควาย หาปูหาปลา

● บุญนิยมทีวี เชิญอดีตผู้ใหญ่บ้านค่ำกลาง มาเล่าความเป็นมา และเผยเบื้องหน้าเบื้องหลังของเรื่องราวที่เกิดขึ้น

ตามหนองน้ำนี้ ที่เป็นพื้นที่น้ำท่วมในบางฤดู พอ น้ำลดก็จะมีน้ำขังตามร่องน้ำ แต่ว่าปัจจุบันปรากฏว่ามีนเปลี่ยนแปลงสภาพไปหมด ปรากฏว่ามีกลุ่มนายทุนเข้ามา แล้วมาขุดตรงนั้นตรงนี้ แล้วก็เอามาถมที่ที่มีโฉนดตัวเอง แล้วให้ผู้นำชุมชนมาอ้างกับชาวบ้านว่า จะนำดินมาตาก พอสุดท้ายก็เอาธมาไถออก แล้วกลายเป็นสภาพที่ดินที่

มีการออกโฉนด

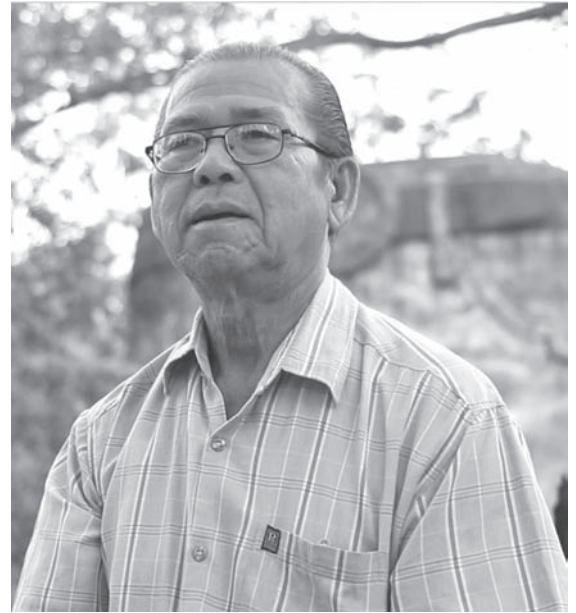
ผู้ใหญ่จรรยาเล่าว่า...แรกเริ่มที่ดินย่านนี้มีเจ้าของจับจองมาตลอด ไม่ใช่ที่สาธารณะใช้ร่วมกัน

ที่แถว ๆ บ้านค้ำกลางนั้นเริ่มแรกมีเจ้าของจับจองไว้หมดแล้ว คนเก่า ๆ ก็มีพ่อใหญ่ค้ำ นั้นทางค์ เป็นพ่อของกำนันวินิจ ต่อมาก็พ่อใหญ่แนบ พ่อใหญ่อ้อม พ่อใหญ่สุดตา ที่เหล่านี้ บางคนมีเป็นร้อย ๆ ไร่ แต่สมัยแรกไม่ได้แจ้งเจ้าหน้าที่ เพราะกลัวจะเสียภาษี ถ้าเขามีที่ดิน ๑๐๐ ไร่ ก็จะแจ้งว่ามีแค่ ๒๐ ไร่ เพราะกลัวจะเสียภาษีมากนั่นเอง หลัง ๆ มานี้ก็เลยแบ่งให้ลูกหลานไป มีพ่อใหญ่อ้อมทองมัน ก็ไปขอขึ้นทะเบียนเป็น สค.๑ ต่อมาก็ขอออก นส.๓ ต่อมาเป็น นส.๓ ก. เป็นขั้นตอน

ที่ดินของพ่อใหญ่ค้ำ มีคนมาซื้อ ก็มี นส.๓ มีนายเพชร ชินโคตร มาซื้อเอา ต่อมาก็นายถวิล ที่เคยทำมาตั้งแต่พ่อแม่มากก็ไปซื้อของนายเพชร ชินโคตร ซึ่งนายถวิลก็มาขายให้แก่นางนันทนา แต่แล้วก็กลับเข้าไปทำกินในที่ตรงนี้อีก(ทั้งที่ตัวเองเพิ่งขายให้นางนันทนา) แล้วบอกว่าเป็นที่ที่ทำกินมาตั้งแต่ปู่ย่าตายาย คนอื่น ๆ ก็ว่า เจ้าทำไมทำอย่างนั้น ขายแล้วก็ไม่ได้ขายอีก เขาก็เถียงว่ากูไม่ได้ขาย ชาวบ้านที่รู้เขาก็พูดความจริงว่าพ่อใหญ่ เจ้าขายไปแล้ว เจ้าเอาเงินไปสร้างบ้านเจ้าแล้ว เขาก็ไม่พูดอะไร

ต่อมาที่ดินของพ่อใหญ่สุดตา เดียวนี้เป็นที่ของ ดร.เลิศไปซื้อ ก็มาออกโฉนดเรียบร้อย หลานพ่อใหญ่สุดตา และแม่ใหญ่สนิท เอาใบจองไปออกเป็น นส.๓ แล้วขายให้ ดร.เลิศ ซึ่งผมก็ได้ไปรับรองแนวเขตอยู่ เขตทิศเหนือจรดหนองน้ำสาธารณะ

พิธีกร...สรุป แต่เดิมที่ดินนี้มีเจ้าจองจับจองหมด แต่ไม่อยากจะเสียภาษีมากก็แจ้งทางการว่าตนมีที่อยู่น้อยกว่าความเป็นจริง ต่อมาก็ค่อย ๆ ออกเอกสารสิทธิ์เป็น สค. เป็น นส.๓ เป็นโฉนดตามลำดับ แต่จริง ๆ แล้วไม่ได้เป็นที่สาธารณะ ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน แท้จริงนั้นก็เป็นที่รู้กันโดยปริยายว่าที่สวนโหนดเป็นของใคร

ผู้ใหญ่จรรยา

ผู้ใหญ่จรรยา...ยกตัวอย่างที่ของพ่อใหญ่สุดตานี้ ใครจะไปทำกิน ไปถาง ปลูกข้าว ปลูกปอ ปลูกแล้วก็หนีไป ที่ก็ยังเป็นที่ของคนเดิมอยู่ ไม่ใช่ว่าเป็นที่สาธารณะ มีเจ้าของจับจองไว้หมด มีเจ้าของจับจองมาตลอดตั้งแต่ผมรู้ความมา ผมเกิดอยู่หมู่บ้านค้ำกลาง ผมเกิด ๒๓ พ.ค. ๒๔๘๑ จะว่าเป็นที่ไม่มีชื่อของใครเลย ไม่มีหรอก รู้กันหมดเมื่อก่อนก็ไม่มีปัญหาอะไรอยู่ด้วยกันทั้งหมด จะว่ามีปัญหาที่ต่อเมื่อผู้ใหญ่คนปัจจุบันทำให้มีปัญหาแต่ก่อนไม่มีหรอก อยู่กันแบบพึ่งพาอาศัยกัน

พิธีกร...เหมือนกันกับที่ที่กองทัพธรรมไปซื้อมาจากกองบังคับคดี ซึ่งเป็นหน่วยงานของศาล ชาวบ้านจะไปทำกิน ก็ไม่มีปัญหาอะไร ใครทำก็เป็นที่ยอมรับว่า ที่นี้เป็นที่กองทัพธรรม

ผู้ใหญ่จรรยา...ที่พูดมานี้ก็เอาความจริงมาเล่า อยากให้กลุ่มชาวนาที่เขาพยายามหาข้อมาต่อสู้อยากให้ที่ดินนี้เป็นที่สาธารณะ ก็ขอให้เข้าใจว่ามันเป็นไปได้ยาก ที่สาธารณะก็มีอยู่แล้ว ที่ออกเอกสารสิทธิ์ก็เป็นที่ดินของรุ่นพ่อปู่ย่ามา ไม่ได้ออกเอกสารที่ที่สาธารณะ หนองต่าง ๆ ก็ยังอยู่เหมือนเดิม เพราะถ้าที่หมู่บ้านราชธานีทั้งหมดเป็นที่สาธารณะ ผมก็ไม่ให้เป็นหมู่บ้านได้แล้ว

(หมู่บ้านราชธานีเดิมขึ้นอยู่กับบ้านคากลางที่มี
ผู้ใหญ่จรรยาเป็นผู้ใหญ่บ้าน ต่อมาผู้ใหญ่จรรยาได้
ช่วยเหลือให้หมู่บ้านราชธานีตั้งขึ้นเป็นหมู่บ้านใหม่)
แต่ถ้าเป็นที่สาธารณะต้องมีนสล. (หนังสือสำคัญ
สำหรับที่หลวง) มายืนยัน ที่เขาออก นสล.ได้คือ
ที่เป็นจุดๆ ส่วนใหญ่เป็นหนองน้ำ หรือที่มีน้ำขัง
บางที่มันมีน้ำขังตลอดปี ก็เป็นที่สาธารณะ ไม่ใช่
ว่าเป็นที่สาธารณะทั้งหมด อย่างที่พูดกัน แต่
นี่พูดปากเปล่า ใครก็พูดได้ แต่มันไม่ใช่! ที่
สาธารณะนั้นมืออยู่จริงส่วนใหญ่อยู่ตามร่องน้ำ
ผมไม่ไหวใครมาทำเอกสารสิทธิ์หรือในร่องน้ำ

ผู้ใหญ่ถาวร

**ผู้ใหญ่ถาวร...ที่ดินสาธารณะนั้น
ปกติผู้ใหญ่บ้านต้องออกสำรวจให้ชัดเจน...**

...ตามที่เราได้จาก อบต.ที่มีใบแจ้งมาหาเรา ที่
สาธารณะทางอำเภอส่งมา แจ้งมาก็มี บุ่ง ๑๔ ไร่
แล้วก็มีหนองเบญจ ๔ ไร่ หนองผือ ๗ ไร่ กุดหอย ๔ ไร่
แล้วมีหนองน้อยที่ยาวมาจากกุดหอย ตอนที่เรา
มาทำ เขาตั้งชื่อใหม่ว่าหนองใหญ่ แล้วก็มี
กุดกระโดน ๑ ไร่ กับ ๕ ตารางวา แล้วก็มีหนอง
หม้อแกง ๔ ไร่ ก็มีเท่านี้ เราก็ออก นสล. ตามนี้

**ทนายนิธิพัฒน์ ...ประเด็นที่เป็นคำถามคือ
ทำไมการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเหล่านี้
ทำไมมีที่ตั้ง ทำไมตรงนี้เป็นที่เอกชน ทำไมตรงนี้**

เป็นที่หลวง ถ้าเราสืบประวัติลงไปแล้วจะพบว่า
โดยปกติกระทรวงมหาดไทย จะมอบหมายให้ผู้
ชุมชนคือกำนัน ผู้ใหญ่บ้านให้ดูแลที่สาธารณะ ใน
ขณะที่มีการใช้กฎหมายประมวลที่ดิน ผู้ใหญ่บ้าน
ต้องรวบรวมข้อมูลของชุมชนว่า ตรงไหนเป็นที่
สาธารณะ ทั้งลักษณะที่ดิน ทั้งขนาด ทั้งที่ตั้งของ
ที่ดิน ต่อมามีการพัฒนาเพิ่ม เพื่อจะรู้ว่าที่
สาธารณะมีอยู่จำนวนเท่าไร ก็มีการออกรังวัดที่
ดิน แล้วออกหนังสือสำคัญ นสล. ถ้าเราจะมองว่า
ที่สาธารณะทับที่ดินเอกชน ก็ต้องไปดูการออก
หนังสือ นสล. มันจะมีการออกโฉนดหรือเอกสาร
สิทธิ์นั้น ราษฎรจะออกเอกสารสิทธิ์มาก่อน ต่อ
มาก็นิสัยที่สาธารณะก็น่าจะเข้าใจได้ว่า ขึ้น
ทะเบียนใกล้เคียงกันกับที่ราษฎรแสดงสิทธิ์
เพราะฉะนั้นสองสิ่งนี้จะไม่ทับกัน

**พิธีกรว่า...ถ้าอย่างนั้นคนในพื้นที่ก็เป็นอันรู้
กันดีว่า ที่ตรงไหนเป็นที่สาธารณะ ที่ตรงไหนเป็น
ของเอกชน ก็สามารถชี้บอกได้ เป็นไปไม่ได้ที่
กองทัพธรรมจะไปซื้อที่สาธารณะ**

**ผู้ใหญ่ถาวร...จริง ๆ แล้วตอนเจ้าหน้าที่ที่ดิน
มาสำรวจรังวัดที่ นสล.เจ้าหน้าที่เขามีแผนที่เขา
มาแล้ว เขามีเครื่องมือมาพร้อม ก็มาถามซื้อให้
ตรงแล้วเดินสำรวจ ไม่ใช่ว่าเขามาตัวเปล่านะ
เขามีเอกสาร มีพิกัดมาพร้อมแล้ว ทำเป็นเดือน ๆ
กว่าจะเสร็จ เขามีแผนที่วางเรียบร้อย เพียงแต่ให้
เราไปชี้เขตเท่านั้นเอง**

**ทนายนิธิพัฒน์...คือเขาขึ้นทะเบียนไว้หมดแล้ว
ว่าตรงไหนเป็นบุง เป็นหนอง เป็นกุด มีทะเบียน
ไว้หมดแล้ว เพียงแต่เวลาจะมาทำเป็น นสล.ให้
ชัดเจน เขาก็เอาเครื่องมือมาวัด เพราะพื้นที่นี้
ไม่ใช่พื้นที่ชุ่มน้ำทั้งหมด ลักษณะภูมิประเทศลุ่มน้ำ
จะมีลักษณะเช่นนี้**

ผู้ใหญ่ถาวร...

เล่าเหตุที่ทำให้เกิดกรณีพิพาทขึ้นมา....

...ย้อนไปเมื่อ พ.ศ.๒๕๕๒ ก่อนที่ผู้ใหญ่บ้าน

(คนปัจจุบัน) จะได้เป็นผู้ใหญ่บ้าน เขาหาเสียงแล้ว จากที่น้ำไม่ท่วม เขาก็ว่าน้ำท่วม (เพื่อเบิกเงิน) ไป โทกทางราชการหมด เขาบังคับให้คนเซ็น เริ่มหาเสียง คือใช้วิธีหาเสียงว่า เมื่อเขาได้เป็นผู้ใหญ่บ้าน เขาจะพาชาวบ้านยึดเอาที่ดิน(ของกองทัพ-ธรรม)มาเป็นของชาวบ้านได้

พิธีกร...คือใช้วิธีหาเสียงว่า เมื่อเขาได้เป็นผู้ใหญ่บ้าน เขาจะพาชาวบ้านยึดเอาที่ดินของ กองทัพธรรมมาเป็นของชาวบ้านให้ได้

ผู้ใหญ่อาร...เมื่อเขาชนะแล้ว ซึ่งชนะด้วยเงิน จุดตรงนี้เป็นจุดก่อความขัดแย้ง เริ่มตั้งแต่ การหาเสียงเป็นผู้ใหญ่บ้านนี้แหละ

พิธีกร...แสดงว่าการเมืองมาก่อนความรอดตาย รุนวายนะแต่ก็ถือว่าเป็นผู้ใหญ่บ้านที่พูดจริงทำจริง เพราะเขาพูดแล้วก็พยายามทำให้ได้อย่างนั้นจริง

ผู้ใหญ่อาร...ก็ทำอย่างเฉไป ไม่เกรงใจเลย เมื่อเราไปพูดด้วยว่า “ที่ดินนี้แปลงนี้ขายมานานแล้ว พ่อแม่เราขายแล้ว ได้เงินมาใช้แล้ว” แต่เขาก็กลับบอกว่า “เรื่องขายไม่ต้องห่วงเลย ไม่ต้องพูดเรื่องซื้อเรื่องขาย” นี่เห็นไหมล่ะเขา พูดวันนั้น เขาพูดอีกว่า “ไม่ต้องพูดเรื่องซื้อเรื่องขาย ไม่เกี่ยว เกี่ยวแต่ว่าดินนี้เป็นของพ่อแม่เรา” เราก็บอกว่า “ขายไปแล้ว ขายนานมาแล้ว ไม่ใช่เธอไม่รู้ เธอเกิดแล้ว แม่เธอขายไป”

...ก็ขอให้บ้านราชฯ ชนะคดีก็แล้วกันจริง ๆ ก็ชนะแล้ว เพราะพวกเขามีพวก เอ็นจีโอ.อยู่เบื้องหลัง คือคุณประยุทธ์ ชุ่มนาเสียว เป็นตัวตั้งตัวตีที่เข้ามาพูดยุยงชาวบ้าน เขามาพูดนี้เขาได้เงินนะ แม้กระทั่งศาลชั้นต้นชนะ แต่ศาลอุทธรณ์แพ้ก็ยังจ้างทนายความมาจากเชียงใหม่ เขาก็มาเลี้ยงกันที่นั่นเรารู้ เขาก็ว่าเขาจะชนะ จะยึดเอาที่ดินให้เป็นที่สาธารณะ

ทนายนิธิพัฒน์...พยานหลักฐานที่ศาลให้ความสำคัญก่อนคือ “เอกสาร” เพราะเอกสารถ้าทำขึ้นก่อนโดยไม่ได้วางแผนไว้มันจะเปลี่ยนแปลงได้ยาก แต่คนนี่เปลี่ยนแปลงได้ ถ้าการเมืองมาแทรกอย่างนี้ มีผลประโยชน์ร่วมกันอย่างนี้ ต่อไปเราก็

ไม่ต้องพูดลืว่าเป็นที่ ๆ พ่อแม่เราขาย เราก็พูดว่า มันใช้ร่วมกันมานานแล้ว เป็นที่สาธารณะ เราก็ได้มาคืนเอง ถ้าคนไม่มีจริยธรรมมันก็ง่าย แต่ ถ้าคนมีจริยธรรมมันก็ยาก ประเด็นคือคนสำคัญกว่าทุกสิ่ง

ผู้ใหญ่อาร...ก็อย่างที่ผู้ใหญ่อารว่า ผู้ใหญ่บ้านปัจจุบันไปทำให้ชาวบ้านเข้าใจไม่ถูกต้องเกี่ยวกับความอยากได้ของเขา แต่ก่อนบ้านราชก็ให้ทำกินทำอยู่ แต่ผู้ใหญ่ปัจจุบันว่าจะเอามาเป็นของเราให้ได้ เขาก็ทำตามสัญญาที่สัญญา ก็เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง อยากให้หันหน้าเข้าหากัน ก็ะดีกว่านี้

สาเหตุที่ชาวบ้านไม่หยุดก็เพราะว่า ทนายไม่ได้มาแจ้งให้ชาวบ้านทราบข้อเท็จจริง และ สองคือพวกเอ็นจีโอ. ก็มาบอกว่าไม่แพ้ ๆ หนุนหลังกันไปเรื่อย ๆ ทนายเขาก็เก่ง ถ้าทำให้เรื่องไม่จบเสร็จสิ้นได้ เราก็บอกไปตลอด ๑๐ ปี ๒๐ ปีทำไปเรื่อย ๆ ทนายว่าจะตั้งเกมไว้ ไม่ให้จบพยายามทำเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปเรื่อย ก็ไปบอกชาวบ้านว่าทำไปโลด สันตือโคกไม่มีปัญญามาไล่เราหรอก ก็ได้ยินมาอย่างนี้

ทนายนิธิพัฒน์

ทนายนิธิพัฒน์...แล้วทำไมมันมีประเด็นว่าที่แปลงนี้ทำไม่ออกให้ราษฎรทั้งที่เป็นที่สาธารณะก็มาสืบข้อเท็จจริงในคดีก็พบว่า เจ้าหน้าที่ที่ดินยอมรับว่ามีการออกโดยชอบตามขั้นตอน แต่ไม่ใช่ประเด็นหลัก ประเด็นหลักคือเมื่อมีการ

● สาเหตุที่ชาวบ้านไม่หยุดก็เพราะว่า ทนายไม่ได้มา
แจ้งให้ชาวบ้านทราบข้อเท็จจริง และ สอง พวกเอ็นจีโอ.
ก็มาบอกว่าไม่แพ้ ๆ หนุหลังกันไปเรื่อย ๆ ถ้าทำให้เรื่อง
ไม่จบก็ทำกินไปตลอด ๑๐ ปี ๒๐ ปี ทนายว่าจะดิงเกมไว้
ไม่ให้จบ ก็ไปบอกชาวบ้านว่าทำไปโลด สันตือโสกไม่มี
ปัญญามาไล่เราทอก...(ผู้ใหญ่วรรณ)

ออกเอกสารสิทธิ หรือขายต่อให้ผู้ซื้อแล้ว คู่กรณี
ก็คือบุคคลที่อยู่ในที่ดินเข้ามาอย่างไร? เราพบว่า
บุคคลที่เข้ามาในที่ดินเพื่อทำประโยชน์ ได้ทำ
สัญญาเช่ากับเจ้าของที่ดินเดิม ซึ่งต่อมามีการ
ขายทอดตลาด เพราะมีการบังคับมาจากการ
จำนอง เพราะลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ กองทัพอธรรมได้
เข้าไปซื้อ บุคคลคู่กรณีก็ได้ทำสัญญาเช่ากับทาง
กองทัพอธรรมโดยไม่คิดค่าเช่า คล้าย ๆ ให้อยู่ฟรี
แต่มีข้อกำหนดว่า ผู้ที่จะทำประโยชน์ในที่นี้จะ
ต้องเป็นผู้ที่รักชาติ ไม่ดื่มสุรา ไม่เล่นการพนัน
เป็นการส่งเสริมให้คนทำความดี

ก่อนที่จะมีการฟ้องร้องดำเนินคดี มันเคยมี
การไกล่เกลี่ยโดยกระบวนการปกครองอยู่หลาย
ครั้ง มีการอ้างว่าเป็นที่สาธารณะ ฝ่ายปกครอง
ตรวจสอบแล้วว่า ส่วนไหนเป็นที่สาธารณะ ส่วน
ไหนเป็นที่เอกชน ถ้าเขาไปทำการเพิกถอนโดยไม่
มีเหตุผล เจ้าหน้าที่จะต้องโดนดำเนินคดี ในฐานะ
ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ม.๑๕๗ ก็เป็นไปโดยชอบ

เมื่อมีข้อกล่าวอ้างของคนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีข้อพิพาทกับ
เจ้าของที่ดิน มันก็ไม่มีเหตุผลในการพิจารณาเพิก
ถอน เขาก็ไม่เพิกถอน แล้วเมื่อไม่สามารถเจรจา
โดยสันติวิธีได้ มันก็ต้องขึ้นสู่กระบวนการของศาล

**แล้วขณะนี้ศาลอุทธรณ์ก็ได้มีการพิพากษา
แล้วว่ามันเป็นที่ยึดของเอกชน มีหลักโฉนด มีกรรม
สิทธิ์ มีสิทธิ์ครอบครองตามเอกสารซึ่งมีอาจ
เพิกถอนได้ ศาลอุทธรณ์จึงพิพากษาให้ขับไล่**

บทสรุปคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓

จากพยานหลักฐานเท่าที่นำมาสืบพยาน
หลักฐานโจทก์มีน้ำหนักดีกว่าพยานหลักฐาน
จำเลยทั้งสิบสี่ เมื่อโจทก์มีพยานหลักฐานเป็น
เอกสารสิทธิทั้งโฉนดที่ดินและหนังสือรับรองการ
ทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก.) จึงเข้าข้อสันนิษฐาน
ของกฎหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ มาตรา ๑๓๗๓ ซึ่งจำเลยทั้งสิบสี่
สามารถนำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าวได้

แต่จากพยานหลักฐานที่นำสืบไม่อาจรับฟัง
หักล้างข้อสันนิษฐานได้ โจทก์ย่อมได้รับประโยชน์
จากข้อสันนิษฐานนี้ เมื่อโฉนดที่ดินและหนังสือ
รับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก.) ของที่ดิน
พิพาทยังมิได้ถูกเพิกถอน และโจทก์มีเคยสละการ
ครอบครองให้ที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์
สำหรับประชาชนใช้ร่วมกัน โจทก์ย่อมเป็น
เจ้าของกรรมสิทธิ์และเป็นผู้มีสิทธิครอบครองใน
ที่ดินพิพาท

เมื่อจำเลยทั้งสิบสี่เข้าทำประโยชน์ในที่ดิน
พิพาทโดยไม่มีสิทธิในที่ดิน โจทก์ในฐานะเจ้าของ
กรรมสิทธิ์และผู้มีสิทธิครอบครองย่อมมีสิทธิที่จะ
ฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสิบสี่ให้ออกออกไปจากที่ดิน
พิพาทได้ ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นที่
สาธารณประโยชน์สำหรับประชาชนใช้ร่วมกัน
ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา
๑๓๐๔ (๒) นั้น ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ไม่เห็นพ้องด้วย

**พิพากษากลับว่า ให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ..ฯลฯ
..และที่ ๑๔ พร้อมบริวาร ออกไปจากที่ดินพิพาท! ๒**

ประชาชนประเทศไทย ๑ ก็คิดเหมือนกัน
ถ้าตัวเองได้ก็สนับสนุน ถ้าตัวเองเสียก็คัดค้าน
ใครมาเป็นรัฐบาลก็บอบช้ำทั้งนั้น
โธ่เอ๊ย ! มีแต่ประชาชนเห็นแก่ตัว !
ใครมาบริหารประเทศก็ปวดหัว
แต่ใครมาหวังเขมือบประเทศ เขาไม่ปวดหัวสักนิด
บริหารประเทศอย่างมีความสุข !
ประดุจนกกระสา คอยกินกบคือประชาชน

ภาษีเป็นเงินอาถรรพ์ เป็นทั้งนางฟ้า เป็นทั้งนางกาลิ !

สุดฉลาดสุดเก่ง..... ก็มนุษย์
อุปสรรคมากมาย แต่สุดท้ายแก้สำเร็จ
แก้ปัญหาได้ก็จบ รอบปัญหาใหม่
ยุคประชาสัมพันธ์เก่ง ตั้งชะเก้ .... นวัตกรรม !
ยุคยังลักษณ์.....เรียกโมเดล ! เเท่อีกแบบ
แต่จะแบบไหน ความตั้งใจความจริงใจ ก็ยังคง

เป็นตัวयाสำคัญที่ต้องมี
ประชาชนต้องการรายได้เพื่อความอยู่รอดต้อง
ขยันทำมาหากินเพื่อมิให้อดตาย
รัฐบาลหรือผู้ปกครองประเทศหรือผู้รับจ้าง
ดูแลของประชาชนก็ต้องหารายได้เพื่อความ
อยู่รอดเฉกเช่นเดียวกัน

การหารายได้ของรัฐบาล เขาเรียกว่าเงิน “ภาษี”
เปรียบเทียบยุคใหม่ ก็เหมือนการอยู่คอนโดฯ
ใครมาอยู่ก็ต้องจ่ายค่าส่วนกลาง

เงินส่วนกลางมีไว้เพื่อดูแลรักษาต่อเติม
ซ่อมแซมฉีปะณะ ก็ว่ากันไป

ค่าเงินเดือนผู้จัดการ พนักงาน คนสวน คนทำ
ความสะอาด ค่ายามดูแล ๒๔ ชั่วโมง ค่าใช้จ่าย
ใช้สอย แก้ปัญหาสารพัด .....

การเก็บภาษีมีมาตั้งแต่สมัยเก่าก่อน

เมื่อผู้นำต้องมีกองทัพ ทหารต้องมีกินต้องใช้
ผู้นำก็ต้องเบียดจากประชาชน

ยุคผู้นำบ๊าสงคราม ประชาชนก็โชคร้ายกระเป่า
แฟบ เหมือนลูกติดยาเท่าไรก็ไม่พอ !

ยุคผู้นำโลกโมโหตัน เขาก็หาเรื่องเก็บหาเรื่อง
รีดไถ สุดท้ายจะหาเหตุผล

ไม่มีเหตุผลก็ขอแบ่งเอาดี้อ ๆ หน้าด้าน ๆ ด้วย
กำลังกองทัพ !

ยุคสมัยเปลี่ยนผ่าน จากสมบูรณาญาสิทธิราชย์
มาเป็นประชาธิปไตย

ประชาชนก็ต้องจ่าย “ภาษี” ให้ส่วนกลาง

นักบัญชียุคใหม่ให้ข้อคิด “ตัดรายจ่าย - เพิ่ม
รายได้”

รัฐวิสาหกิจ ทั้งหลาย โละทิ้ง

มหาวิทยาลัย โรงพยาบาล ปล่อยให้ลอยตัว
เลี้ยงชีวิตด้วยลำแข้งตัวเอง

ตัดรายจ่ายด้านนี้ พอเห็นภาพ

แต่ที่ตั้งอัตราวิเคราะห์ตำแหน่งข้าราชการ

มากมายบานตะไท

มีกรมกองใหม่เกิดขึ้น

เรื่องนี้ทำกันมานานแล้ว แต่เห็นยาก

อยากเห็น ก็ไม่ให้เห็น !

“เพิ่มรายได้” ทำไม่ยาก เก็บภาษีมากชนิด

สินค้าชนิดไหนเก็บอยู่ก็อาจเก็บเพิ่ม

ที่ไม่เคยเก็บก็ขอเก็บ บอกกันตรง ๆ

กรณีเพิ่มรายได้มักมีปัญหาปั่นป่วนในสังคม

เพราะประชาชนประเทศไทย ๆ ก็คิดเหมือนกัน

ถ้าตัวเองได้ก็สนับสนุน

ถ้าตัวเองเสียก็คัดค้าน

ใครมาเป็นรัฐบาลก็บอบซ้ำทั้งนั้น

โธ่เอ๊ย ! มีแต่ประชาชนเห็นแก่ตัว !

ใครมาบริหารประเทศก็ปวดหัว แต่ใครมาหวัง
เขมือบประเทศ เขาไม่ปวดหัวสักนิด

บริหารประเทศอย่างมีความสุข !

ประดุจนกกระสา คอยกินกบคือประชาชน

กินก็ตัวใครจะไปรู้ !

รัฐบาลที่ยากจนจริง ๆ ก็ต้องขึ้นภาษี ไม่มีทาง
อื่น

และอาจทำธุรกิจผูกขาด แย่งประชาชนทำ
บางเรื่องก็มีสิทธิ์

รัฐบาลบางทีก็ลดตัวยอมเป็น “พ่อค้า”
ซึ่งหลายประเทศเขาก็ทำกัน

จีน สิงคโปร์ เขามีกองทุนยักษ์ใหญ่พร้อม
จะเข้าไปซื้อกิจการของประเทศต่าง ๆ ในโลกนี้ !

ไทยก็อยากมีแต่เบี้ยน้อยหอยน้อย

จะมีเงินเก็บสักทีก็โดนยั่วยวนให้ซื้อรถ
ซื้อบ้าน ซื้อทีวี ซื้อโทรศัพท์ ฯลฯ

เงินเก็บไม่เหลือ กองทุนระดับประเทศจะเกิด
ได้อย่างไร ?

ย้อนมาที่เรื่องภาษีอีกที

เปรียบเทียบเรื่องนี้เหมือนการอยู่คอนโดฯ ต้อง
มีค่าใช้จ่ายส่วนกลาง

เปรียบเทียบเรื่องที่ ๒ เหมือนบ้านของเรา
ใหญ่โต มีพ่อแม่ มีลูกตัวกระเปี้ยก ตัวกำลังเรียน
ตัวจบแล้วมีงานทำ

ลูกที่โตก็ต้องเจียดเงินมาช่วยทางบ้านเพราะมี
ค่าใช้จ่ายฉีปะณะ

แต่ประชาชนทุกวันนี้เขาไม่ค่อยอยากให้ เหตุ
ผลหนึ่งก็คือ “กลัวพ่อเอาไปถลุง !”

ศรัทธาเสื่อม ความร่วมมือก็หดหาย

รัฐบาลจะเก็บ VAT ๑๐ % ต้องคิดหนักพวก
ลูกหลานเอาแต่ได้ มีหรือจะยอม

หาช่องทางอื่น ๆ ยังมีอีกหลายทาง

ค่อย ๆ คิด เต็มรักก็คิดออกเอง !

☞

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๒๙๖

เราได้สัจธรรมความเป็น“รูป”กับ“นาม” ที่มีอยู่ในโลก เมื่อรวมกันอยู่(กาย)ปรุงแต่งกันอยู่(สังขาร)ทั้งหลาย ให้เข้าใจชัดเจนขึ้นๆ

และเรากำลังอธิบายอย่างพิสดารทั้ง วิจัยวิจารณ์ ทั้งร้อยมาลัยให้เห็นเป็นพวงเล็ก พวงน้อยไปเรื่อย ฟังชมฟังดูเอาเถิด

เราเน้นถึงการยึด“รูป”ยึด“นาม” ซึ่งใครยิ่งจำก็ยิ่ง“ยึด” หรือยิ่งประทับใจก็ยิ่งฝังกิเลสความชอบนั้นลงไปใหนุสัย คนผู้ อวิชชาอยู่จะไม่รู้ว่าตน“ยึด”มันอยู่ จึงยังไม่ปล่อย ยังปล่อยไม่ได้ ปล่อยไม่เป็น หรือแม้บางเรื่องคุณไม่อยากจะจำมัน แต่ถ้าลึกๆ “คุณติดใจ”มัน มันก็คือ“ฝังใจ”อยู่นั่นเอง

นั่นแหละคือ“อุปาทาน”ที่ยึดมันยิ่งๆขึ้น เมื่อยิ่งๆขึ้นมันก็ตกผลึกลงไปฝังอยู่ในใจลึกสุด เป็น“อนุสัย” ที่คุณไม่สามารถหยั่งลงไปรู้ตัวมัน(unconscious) มันฝังลึกใน ก้นบึ้งของจิตชั้นที่คุณหยั่งลงไปรู้มันเข้าไปไม่ถึงมัน เพราะมันอยู่ลึกลงไปในก้นบึ้งของใจสุดๆถึงขั้นที่ ๓ แต่ศาสนาพุทธ“มีวิถีศึกษาปฏิบัติของตนเองเฉพาะ”พระพุทธเจ้าตรัสรู้

ซึ่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตสำนึก” ชั้นลึกสุดแค่ไหน ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวมันได้ ชนิดที่“เห็น”(ปัสสดี) ด้วยการ“สัมผัส”ถึงขั้นมี “การสัมผัสโดยการกระทบ”(ปฏิขัมผัสผัส) ซึ่ง

มี“ปัญญา”ของตนเองกับ“จิต”ของตนเอง ชนิดที่“สัมผัสโดยการกระทบกัน”(ปฏิขัมผัสผัส)อย่างแท้จริง เป็นสิ่ง ๒ สิ่งกระทบกัน

“ปัญญา”นี่เป็นความรู้พิเศษที่เรียกว่า “ญาณ”บ้าง “วิชา”บ้าง(เรียกว่า“คุณวิเศษ”) เป็น อุตตริมนุสสรธรรม “ปัญญา”ของเราเองจะ “สัมผัสโดยการกระทบ”กับ“จิตหรือเจตสิกหรือรูปหรือนิพพาน”ของเราเอง

ซึ่งภาวะของ“ปัญญา”ของเราเป็น“ตัวรู้” จึงเรียกว่า“นาม” ส่วนภาวะ“ตัวถูกรู้”นั่นก็คือ“จิตหรือเจตสิกหรือรูป”เราเองอีกแหละ จึงเรียกว่า“นามรูป”(รูปที่เป็นนามธรรมในจิต) เป็น “รูป”ในปรมัตถธรรม(ความจริงขั้นสูงพิเศษ)ได้แก่ “รูป ๒๘”(มหาภูตรูป ๔ + อุปาทายรูป ๒๔)

เช่น “ปัญญา”ของผู้ปฏิบัติเจริญถึงขั้นมีประสิทธิภาพเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” สามารถ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงขั้นสูงพิเศษ”(ปรมัตถธรรม)คือ ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นจิตของตน”ที่มีอาการ“เบื่อหน่ายคลายกำหนดใน ภาวะที่ตนเคยติดยึดมั่นนั้นๆ”ขึ้นมา เป็นปัญญา ที่นับว่า“เหนือกว่าปัญญาของมนุษย์สามัญทั่วไปธรรมดาปกติ” จึงเรียกว่า“คุณวิเศษ” ซึ่งเป็น“ปัญญา”ของมนุษย์ขั้น“อาริยบุคคล”

“ปัญญา”ชนิดนี้เป็นข้อที่ ๕ ใน“วิปัสสนาญาณ ๘” ชื่อว่า “นิพพิทานุปัสสนาญาณ”

“วิปัสสนาญาณ ๘”นั่นก็มี“อุทัพพยานุปัสสนาญาณ-กังคานุปัสสนาญาณ-ภยตูปัญฐานญาณ-อาทีนวานุปัสสนาญาณ-นิพ

พิทานุปัสสนาญาณ-มูญฺจิตุกัมยตาญาณ-
ปฐีสังขานุปัสสนาญาณ-สังขารุเปกขาญาณ-
ลัจจานูลอกิกญาณ”

“ปัญญา”ที่มีคุณวิเศษถึงขั้น“วิปัสสนา
ญาณ”เป็น“พลังงานทางจิต” ซึ่งมีพลังทั้ง
“ปัญญา”และทั้ง“เจโต” ก้าวหน้าเจริญขึ้นๆ
ทั้ง ๒ นี้แหละคือ“ฌาน”ที่มีฤทธิ์“เพากิเลส”

“นิพพิทานุปัสสนาญาณ”นั้นจัดเป็นจิต
ลักษณะของ“พลังปัญญา คือตัวปัญญาเจริญ
เป็นพลัง”(ปัญญาวิมุตติ)ซึ่งเป็นภาวะของ“พลังรู้
ที่แกร่งขึ้นชัดจริงแก่ใจยิ่งขึ้น”(วิมุตติ)เป็นอำนาจ

และอาการของ“ความรู้สึก”(เวทนา)ขั้นนี้
มันเป็น“ความรู้สึกที่เจริญปัญญาลึกๆ
ขึ้น” ซึ่งเป็น“อารมณ์”(เวทนา)แต่ๆที่มีอาการ
“ทั้งเบื้องทั้งหน่วย”สูงขึ้นไปอีก(เวทฺ) นั่นคือ
ตัวจิตเองที่มีลักษณะ“เจโต” มันเกิดเจริญ
เป็น“พลัง”ของเนื้อจิตแต่ๆ สลายตัวเปลี่ยน
สภาพไป(เจโตวิมุตติ) เจริญก้าวหน้าขึ้นไปอีก

ซึ่งเป็น“อาการเปลื้องปล่อยจิตของตน
ที่มันเคยติดยึดนั้นๆออกไป”(มูญฺจิต)จิตหรือ
“เจโต”เกิดพลังงานในตนเอง เป็นความเจริญ
ก้าวหน้าของจิตใจต่อจากอาการ“เบื้อหน่วย
คลายกำหนด”(นิพพิทิต)เป็น“ปล่อยวาง”แท้

ในภาวะที่จิตมัน“ปล่อยวาง”(มูญฺจน)นี้
เราก็“เห็น”(ปัสสตี)จิตที่เปลื้องปล่อย”นี้ของตน
ด้วย จึงเรียกว่า“ญาณ” เป็น“ญาณ”ชนิดที่
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะ“จิต”ของเราที่เป็นไป
ได้ถึงขั้นนี้ ก็เรียก“ปัญญา”วิปัสสนาญาณ

ชนิดนี้ว่า “มูญฺจิตุกัมยตาญาณ” “ญาณ”
ชนิดนี้แหละคือ “วิปัสสนาญาณ ๙” ข้อที่ ๖

ความเจริญคือ“อินทรีย์”ของปัญญา
ที่ทวียิ่งขึ้นเป็น“ปัญญินทรีย์” อภิวินัยพัฒนา
ขึ้นเป็นลำดับๆ เกิด“อำนาจ”(วสหรืออธิปไตย)
ของ“ปัญญา”แต่ๆที่กำจัดกิเลสไปได้สำเร็จ

จะไม่ใช้“อำนาจสะกดจิต”ลงไปๆหรือ
การกดข่ม หรือการบังคับด้วยเรี่ยวด้วยแรง

ซึ่งก็ต้องเรียนรู้ในขณะจิต“ตื่นอยู่”
(ชาคริยานุโยค)และมี“สัมผัส ๓”อันเป็นปัจจุบัน
ธรรมของ“รูป”กับ“นาม”ที่เกิด“วิญญาณ”อยู่
ตามปกติของคนมีชีวิตธรรมดา

ทั้งหมดนั้นอยู่ในฐานของ“จิตสามัญญ
สำนึก”(conscious)อันเป็นปรากฏการณ์จริงที่
ครบถ้วน“รูป ๒๘ กับนาม ๕”พร้อมให้ปฏิบัติ
ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔ เรื่อง“นามกับรูป”(นามรูป)

ศาสนาพุทธจะปฏิบัติในขณะที่ชีวิต
ประพุดติอยู่กับฐาน“จิตสามัญญสำนึก”เสมอ
ตลอดไปทุกชั้นตอน ทั้งขั้นต้น-ขั้นกลาง-
ขั้นปลาย ล้วนอยู่ในฐาน“จิตสามัญญสำนึก”
(conscious) มีภาวะ“ตื่นอยู่”(ชาคริ) ไม่ต้อง
หลับตาเข้าไปอยู่ในเภาวังค์ จึงจะลาด ลุ่ม ลึก
ลงไปโดยลำดับเหมือนมหาสมุทร หรือฝั่ง
ทะเล ไม่ปมๆปาๆ ไม่สะดุด มีการศึกษาไป
ตามลำดับ(อนุปปพสิกขา) มีการกระทำไปตาม
ลำดับ(อนุปปพกิริยา) มีการปฏิบัติไปตามลำดับ
(อนุปปพปฏิบัติ) นี่เป็นธรรมที่น่าอัศจรรย์

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ไม่เคยมีมาก่อน(อัจฉริโย อัมพุตธัมโม) ซึ่งมีบันทึก อยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ ซัดๆ

ดังนั้น จึงต้องเริ่มต้นขั้นที่ ๑ “จิตสามัญ ลำนึก”(conscious)เสมอ ไล่ลำดับๆเป็นขั้นๆไป

ซึ่ง“วิธีปฏิบัติหรือทฤษฎี”อย่างนี้ มัน แปลกอัศจรรย์พิเศษ แตกต่างไม่มีใดอื่น เหมือนเลย เห็นมีแต่ในศาสนาพุทธเท่านั้นในโลก “วิธีปฏิบัติหรือทฤษฎี”ของศาสนาใดอื่น ไม่มี พระพุทธเจ้าก็ตรัสยืนยันไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๐ แน่วแน่ชัดเจน

พระองค์ทรงยืนยันว่า “มีทางนี้ทางเดียวเท่านั้น(เอเสวมัคโค) ไม่มีทางอื่น”(นัตถัญญเ)

หรือในเล่ม ๑๐ ข้อ ๑๓๘ พระพุทธองค์ก็ทรงยืนยันไว้แน่แท้อีกว่า “ในธรรมวินัยใด ไม่มีอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ ในธรรมวินัยนั้น ไม่มีสมณะที่ ๑ (โสดาบัน) สมณะที่ ๒ (สกิทาคามี) สมณะที่ ๓ (อนาคามี) สมณะที่ ๔ (อรหัตต์)

ในธรรมวินัยใด มีอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ ในธรรมวินัยนั้น มีสมณะที่ ๑ (โสดาบัน) สมณะที่ ๒ (สกิทาคามี) สมณะที่ ๓ (อนาคามี) สมณะที่ ๔ (อรหัตต์)

ดูกรสุภทัตะ ในธรรมวินัยนี้(พุทธ) มีอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘ ในธรรมวินัยนี้เท่านั้น มีสมณะที่ ๑ (โสดาบัน) สมณะที่ ๒ (สกิทาคามี) สมณะที่ ๓ (อนาคามี) สมณะที่ ๔ (อรหัตต์) ลัทธิอื่นๆ(ไม่ใช่พุทธ) ว่างจากสมณะผู้รู้ทั่วถึง”(สุญญา ปรีปวาทา สมณเภา อัญญเหติ)”

เห็นมัยว่า พระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า ลัทธิอื่นหรือทฤษฎีวิธีปฏิบัติแบบอื่น นอกจากศาสนาพุทธ ไม่มี“อริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘” จึงไม่มี“อริยบุคคล”เด็ดขาด หรือแม้จะเป็นชาวพุทธ แต่ถ้าเรียนรู้ “อริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘”ไม่สัมมา ทิฎฐิ จริง คือยังมีจกาทิฎฐิอยู่ ก็ไม่สามารถ บรรลุเป็น“สมณะที่ ๑-๒-๓-๔” หรือไม่สามารถบรรลุเป็นอริยบุคคล ๔ ได้เลย

คำว่า “ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น” แม้แต่ ชาวพุทธที่นับถือ“มรรคองค์ ๘”กันอย่างเทิด อย่างทุนนี้แหละ ต่อให้สัมมาทิฎฐิคือ“พ้น มิจกาทิฎฐิ”แล้ว แต่ปฏิบัติ“ไม่สัมมาปฏิบัติ” หรือปฏิบัติก็“ไม่พ้นสี่ลัทธิพทปรามาส”(ปฏิบัติ ไม่เอาจริง ไม่ปฏิบัติให้เกิดผลสักที ได้แต่ลูบๆล่ำๆ เหลาะๆเหละๆเล่นๆอยู่ไม่ลงมือปฏิบัติจริงจังเต็มที่) จึง เป็นสมณะที่ ๑-๒-๓-๔ มีอริยบุคคล ไม่ได้

วิธีปฏิบัติหรือทฤษฎีวิเศษยิ่งเยี่ยมของ พระพุทธเจ้านั้น ที่พระพุทธองค์ตรัสว่า เป็น ทฤษฎีที่มหัศจรรย์ ไม่เคยมีมาก่อนในโลก มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่จะเป็นผู้รู้ยิ่งทฤษฎีนี้ ไม่ว่าพระพุทธเจ้าองค์ใด ก็ประกาศทฤษฎี นี้ทั้งหมดเหมือนกันทุกพระองค์ เพราะเป็น ของเฉพาะศาสนาพุทธแต่หนึ่งเดียวเท่านั้น

นอกจากศาสนาพุทธไม่มีเลยในศาสนา อื่น ตลอดทุกยุคทุกสมัยที่พึงอุบัติขึ้นในโลก ไม่ว่าโลกลูกไหนๆที่จะพึงมีมนุษย์ และถึงครา ที่จะต้องมีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลกนั้น

แต่ละโลก..แต่ละโลกในมหาเอกภพ

ความมหัศจรรย์ยิ่ง ที่ไม่เคยมีมาก่อน (อัจฉริยา อัศจรรย์ อภุฏฐัธมา) ในประเด็นที่ว่า เหมือนมหาสมุทรลาด ลุ่ม ลึกลงไปโดยลำดับ ไม่โกรกชั้นเหมือนแห มีการศึกษาไปตามลำดับ(อนุพุพพลึกษา) มีการกระทำไปตามลำดับ(อนุพุพพกริยา) มีการปฏิบัติไปตามลำดับ(อนุพุพพปฏิบัติ)นั้น “เป็นไปตามลำดับ” อย่างน่ามหัศจรรย์จริงๆ

ซึ่งผู้ใดปฏิบัติไม่ถึงขั้น“ปรมาตธรรม” (จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน จนเป็นจริงสูงส่งลึกล้ำยิ่งกว่าสามัญปุถุชน) ก็ไม่เป็น“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสรธรรม)แท้ จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นามธรรม”อันเป็น“จิตในจิต”เป็นอันขาด

ศาสนาพุทธปฏิบัติไปตามลำดับ ต้องปฏิบัติกำจัดกิเลสใน“จิตสำนึกขั้นต้นสามัญ”(conscious)นี้ก่อน แล้วจึงจะกำจัดตัวกิเลสขั้นที่ ๒ ที่เรียกว่า จิตใต้สำนึก(subconscious)ต่อไปได้ เป็นลำดับๆ ไม่เช่นนั้นมันไม่มีทางไม่มีอุบายอื่นใดที่จะสามารถ“สัมผัส”กิเลสได้ เป็น“ความจริง” มี“ภาวะจริง”โทนโท่หลุดๆ ครอบถ้วนการตื่น“ชาคริยา”(การตื่นอยู่เป็นนิตย์) และมีชีวิตที่“เต็มสติมันโต”(เต็มสมบูรณ์ด้วยความระลึกรู้ตัวพร้อมครบทุกทวารทั้งภายนอกภายใน)

วิธีปฏิบัติของพระพุทธเจ้ากำจัดกิเลสในภาวะที่เป็น“จิตสามัญสำนึก(conscious)” ซึ่งเป็นขั้นที่เกิดอยู่ตามชีวิตปกติ คนตื่นลืมตา มีชีวิตสามัญรับรู้ภายนอกอยู่เป็น

ธรรมดาสามัญ ลืมตาเพ่งเข้าไปภายในอ่านจิต ตรวจจิต ทำกับจิตของตน “ทำใจในใจ”(มนสิการโธติ)ได้ และเป็นจิตระดับ“ขั้นต้น”ให้ลดลงหรือหมดไปได้ก่อนอื่น เป็น“ฌาน”

ซึ่งไม่ใช้การหลับตาเพ่งลึกลงเข้าไปข้างในจิตว่างค์จนตัดขาดข้างนอก ไปรู้้อยู่ข้างในไม่รับรู้ข้างนอกแล้ว จึงจะชื่อว่า“เข้าฌาน”

“การเข้าฌาน”หรือแม้“การเข้าสมาธิ”(สมาบัติ)แบบพุทธรูปนั้น จะเจริญเข้าไปเรื่อยๆ ในชีวิตปกติและปฏิบัติลืมหาสามัญอยู่กับชีวิตธรรมดามีภายนอกสัมผัสสัมผัสสัมผัสพร้อม แต่ละระดับแต่ละฐานะ ต่างก็ปฏิบัติอยู่ครบ“กรรม-การกระทำ-การงาน”ทั้งขณะมีอาชีพ(อาชีพะ) ทั้งขณะมีการกระทำทุกอย่างพร้อมกายวาจาใจอยู่(กัมมันตะ) ทั้งขณะพูดจาอยู่(วาจา) ทั้งขณะนึกคิดขบคิดอยู่(สังกัปะ)

“ฌาน”หรือ“สมาธิ”แบบพุทธรูปไม่ต้องปลีกเวลาไปเป็นพิเศษต่างหากเพื่อปฏิบัติ ซึ่งต้องหยุดงานหยุดการกระทำทางกายกรรมทางวจีกรรมหมด และต้องหลับตาเข้าไปอยู่ในภพภายในไม่รับรู้ภายนอก...มีใช่เช่นนั้น

ฌานแบบพุทธรูปนั้นปฏิบัติอยู่ก็ปฏิบัติ ในขณะที่ลืมตา มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมทุกทวารทั้งภายนอกทั้งภายในครบ แล้วเจริญผลไปเรื่อยๆตามลำดับๆ จนกว่าจะหมดสิ้นกิเลส

หรือแม้จิตเราจะหมดกิเลสขั้นต้นนี้ไปแล้ว ชีวิตเราก็ยังมี“สัมผัส”โลกธรรมอยู่เป็นปกติสามัญเหมือนเดิม ก่อนก็มี หลังก็มี

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

แต่ที่ว่าจิต“ขั้นต้นที่เป็นสามัญสำนึก” นั้น“ว่าง”จากกิเลส“ขั้นต้น”นี้ได้แล้ว คนผู้นี้ ก็ยังอยู่กับโลกธรรมนั้นอยู่ ไม่ได้หนีเข้าไป ทางไกลไปจากโลกธรรม หลบหนีโลกธรรมไป ไหน *ไม่เหมือนผู้ปฏิบัติที่มีแนวคิดหนีเข้าป่าเขาถ้าไปปฏิบัติธรรม หนีสังคมโลกธรรม*

แต่ก็ไม่ใช่ว่า ผู้ปฏิบัติธรรมจะไม่งด-ไม่เว้น-ไม่เว้นขาดเอาเสียเลย หรือจะคลุกคลี เกี่ยวข้องอะไรต่ออะไรไปเสียหมด พุทธก็มี “การหลีกเลี้ยง”(อารติ) “การงด”(วริติ) “การเว้น”(ปฐวีวริติ) “การเว้นขาด”(เวรมณิ)

ปฏิบัติอยู่ในบ้านในสังคมนี้นี้แหละ ก็ ต้องมีการสมาทานในสิ่งส่วนที่ต้องลด ต้อง ละ ต้องเลิก โดย“การเว้นขาด”(เวรมณิ) มีการกำหนดกรอบสมาทานปฏิบัติ เป็นการ “พรากไมที่ชุ่มด้วยยางออกจากน้ำ”ไปตาม ลำดับแต่ละฐานะ ที่ไม่เท่ากัน ซึ่งก็ต้องไม่ คลุกคลี งดเว้นไม่เกี่ยวข้อง ต้องห่างพราก สิ่งที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยทางภายนอกที่เรา จะเรียนรู้ในการพรากนั้นๆไปตามฐานะแต่ละ คน เพื่ออ่านจิตใจให้เห็น“กิเลส”ที่ดิ้นรน ได้ง่ายชัดเจนตามอุบายโกศลของพระศาสดา

การปฏิบัติตามอุบายโกศลนัยนี้เป็น ไปตามลำดับ ลาด ลุ่ม เหมือนฝั่งทะเล ไม่ สะดุด ไม่ไหลกเขลก ไม่โกรกชันเหมือนเหว

และการปฏิบัตินั้น ก็มีหลักมรรคอัน มีองค์ ๘ ที่จะเจริญ“อริศีลสิกขา-อริจิต สิกขา-อริปัญญาสิกขา”เกิด“อริมุตโต”ไป

ตามลำดับ คีล ๕ คือฐานปฏิบัติเพื่อโสดา ปัตติผล คีล ๘ ก็ฐานปฏิบัติเพื่อสกิทาคามี ผล คีล ๑๐ ก็ฐานปฏิบัติเพื่ออนาคามีผล คีล โอวาทปาฏิโมกข์ คือฐานปฏิบัติเพื่ออรหัตต ผล อันมี“ศีล”เป็นบาทฐานให้เกิด“สมาธิ” ให้เกิด“ปัญญา-วิมุตติ”ไปแต่ละคนๆ ตาม ฐานะของแต่ละฐานะ อย่างเป็นปัจเจกการมี ลำดับๆ ซึ่งเชื่อเชิญให้ใครมาดูได้(เอหิภัสสโก)

ปฏิบัติแบบพุทธไม่ต้องหนีโลก ไม่ต้อง หลบไปหาที่ปฏิบัติต่างหากจากชีวิตสามัญ ประจำวัน ก็จะเกิด“สามัญผล”ได้อย่างลาด ลุ่มเหมือนฝั่งทะเลไปตามลำดับ นำอัศจรรย์

ด้วยวิธีเช่นนี้ ก็จะพัฒนา“อริจิต-อริปัญญา”เจริญทั้งกาย-วาจา โดยเฉพาะ “ใจ” ผลคือกาย-วาจา-ใจจะทำได้ตามข้อ “ศีล”ที่สมาทานนั้นๆไปเป็นปฏิสัมพันธ์กัน กระทั่งเป็นผลสำเร็จ ก็เป็น“อริศีลสัมบูรณ์” ผู้บรรลุสัมบูรณ์ก็เป็น“ศีลบุคคล”(คนมีศีล)

กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติเป็นผู้“มีศีล”ถาวร แล้วตามข้อกำหนดนั้นๆในตนไปตลอดกาล โดยไม่ต้องสังวร ไม่ต้องควบคุม ไม่ต้อง ปฏิบัติอีก กาย-วาจา-ใจ“บริสุทธิ์ศีล”ตาม “ศีล”ข้อนั้นๆได้บริบูรณ์สัมบูรณ์เรียบร้อย อยู่ในชีวิต“ปกติ”อัตโนมัติ เป็นเช่นนั้นเอง (ตถตา) เป็นเองไม่ต้องมีใครคอยสั่งการเลย แม้แต่ตนเองก็ไม่ต้องคอยสั่งการแต่เป็นเอง

บัดนี้ชื่อว่า ผู้“มีศีลบริสุทธิ์บริบูรณ์” กล่าวคือ กายก็บริสุทธิ์ศีล“ปกติ”เป็นเช่น

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

นั่นเอง(ตถตา) วาจาก็บริสุทธิ์คือเป็น“ปกติ” เป็นเช่นนั้นเอง(ตถตา) ใจก็บริสุทธิ์คือเป็น “ปกติ”เป็นเช่นนั้นเอง(ตถตา) “ศีล”ของผู้นี้ จึงบริสุทธิ์ทั้งกายวาจาใจเป็น“อัทธโนมัตติ”ใน คนผู้นั้นสัมบูรณ์

หากใจของผู้มี“ศีล”นี้แถมเป็น“สมาธิ” อีกด้วย ใจเป็น“สมาธิ”ก็คือ ใจมีพลังตั้ง มั่นแล้ว(สมาหิต) เช่น “ใจ”ที่“บริสุทธิ์ศีล”นี้ เป็น“ใจที่ตั้งมั่นในศีล”ชนิดที่เที่ยงแท้(นิจจัง), ยั่งยืน(ชฺวัง),ตลอดกาล(สัสตัง), ไม่แปรเปลี่ยน เป็นอื่นอีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง), ไม่มีอะไรจะ มาหักล้างได้(อสังหิรัง), ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)

นี่คือ “ศีล”ทำให้เกิด“อธิจิตสิกขา” เจริญ กระทั่งถึง“วิมุตติ” เป็น“เจโตวิมุตติ”

และ“ปัญญา”ที่บริบูรณ์แบบพุทธนั้น ก็ไม่ใช่ว่า อยู่ดีก็เกิดเอง หรือเกิดเพราะ หลับตาสะกดจิตเข้าไปเป็นฌาน“เจโตสมณะ” หรือเรียกกันว่า“จิตเป็นสมาธิ”แล้ว“ปัญญา” จะผุดเกิดขึ้นมาเอง..มีปัญญาแบบนั้นเลย

แต่เป็น“ปัญญา”ที่ได้จากการปฏิบัติ “มัคคังคัง”(ตามกระบวนการองค์แห่งมรรค) โดยการปฏิบัติลึบตามีชีวิตปกติแบบพุทธ และมีสัมผัสภายนอกเชื่อมอายตนะภายใน(มี ปสาทรูป ๕ กับ โคจรรูป ๕)ทำงานขึ้นเกิด“ภาว รูป” เป็น“กาย”ให้ศึกษา“กายในกาย-เวทนา ในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”

ผู้ที่มี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”เป็นประธาน มี “สติสัมโพชฌงค์และวิริยสัมโพชฌงค์(หรือ

สัมมาวายามะ)”เป็นพลังสำคัญช่วย“สัมมาทิฏฐิ” ปฏิบัติ โดยมีตัวจักรทำงานคือ“ธัมมวิจย สัมโพชฌงค์” ทำให้เกิด“สัมมา”ในองค์มรรค ที่เจริญขึ้นๆ(เช่น มี“สังกัปปะ”เจริญสัมมา มี“วจา” เจริญสัมมา มี“กัมมันตะ”เจริญสัมมา มี“อาชีวะ”เจริญ สัมมา) จึงทำให้“สัมมาทิฏฐิ”พัฒนาอันสงส์ เจริญขึ้นไป[วายามะกับสติก็เจริญสัมมาไปตาม สัมมาทิฏฐิด้วย] “สัมมาทิฏฐิ”ที่อภิวัดณ์พัฒนา ขึ้นนั้น ก็สั่งสมไปเป็น“ปัญญาในทริย”เจริญ ก้าวหน้าไปๆๆ สูงความสูงขึ้นๆ

“ปัญญาในทริย”ซึ่งอยู่ในสภาพที่ยังมี “สาสวะ”ก็ได้“ส่วนแห่งบุญหรือส่วนบุญ” (บุญญาภคิยา = ชำระกิเลสได้ ไปตามส่วนที่ได้ เป็น ลำดับๆ) ให้“ผลแก่ขั้น” (อุปธิเวปกกา)ผู้ปฏิบัติ

เมื่อสูงที่สุดก็ถึงชั้น“ปัญญาพละ”ตาม “องค์ ๖” ซึ่งได้แก่ “ปัญญา-ปัญญาในทริย- ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมา ทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค(มัคคังคัง) ที่พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘

นั่นคือ “การทำใจในใจ”(มนสิการ) ที่ผู้ สัมมาทิฏฐิ ถ้าปฏิบัติเป็น“สัมมาปฏิบัติ” ก็มีอันสงส์ไปตามลำดับของกระบวนการ แห่ง“อภิสังขาร ๓” ซึ่งได้แก่ บุญญาภิสังขาร (การสังขารที่ยังชำระกิเลสอยู่ในกายสังขาร-ในจิตสังขาร -ในวจีสังขาร)-อบุญญาภิสังขาร(การสังขารที่ไม่ต้อง ชำระกิเลสแล้ว)-อเนญชาภิสังขาร(การสังขารที่ท่า ความไม่หวั่นไหวให้ยิ่งขึ้น)

ซึ่งเป็น“อภิสังขารภาวะ”ที่ผู้ปฏิบัติต้อง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ทำภาระให้สิ้นภาระให้ได้ ทั้ง“ชั้นธภาวะ” ทั้ง“กิเลสภาวะ” ทั้ง“อภิสังขารภาวะ”(ภาวะ ๓)

จนกระทั่งเป็น“ผู้ปลงภาระแล้ว”(ปันนภาโร) มีภาระตกไปแล้ว(ปติตภาโร) มีภาระอันปลดแล้ว(โอโรปิตภาโร) มีภาระอันปล่อยแล้ว(สโมโรปิตภาโร) มีภาระอันวางแล้ว(นิกขิตตภาโร) มีภาระระงับแล้ว(ปฎิปปัสสัทธภาโร) [พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๖๙๗]

ผู้ปลงภาระลงแล้ว(ปันนภาโร) พันขาดแล้ว(วิปนมุตโต) คือ ผู้ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ที่สัมมาทิฏฐิได้สำเร็จบริบูรณ์ด้วย“โลกุตระธรรม ๓๗”ครบ“โลกุตระธรรม ๘”

ซึ่งประกอบไปด้วยหลักเสาเอกสำคัญยิ่งของพุทธ ๒ หลัก คือ “โพชฌงค์ ๗ กับ มรรคองค์ ๘”อันเป็นข้อที่ ๖ กับข้อที่ ๗ ของ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ทั้งหมด ๗ ข้อ

ที่พระพุทธองค์ทรงยืนยันเป็นหลักหนึ่งเดียวในโลก ไม่ว่าจะเกิดยุคไหน ก็เป็นหนึ่งเดียวของโลกทุกยุคว่า “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”นี้แหละที่เป็น“โลกุตระธรรม ๓๗”

“โลกุตระธรรม”คือ “ธรรมที่ไม่เป็นทาสหรือไม่ติดยึดโลกทุกโลก” เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“โลก” ไม่ว่าจะเป็น“โลก ๓” ได้แก่ ๑.กามโลก(กามภพ) ๒.รูปโลก(รูปภพ) ๓.อรุณโลก(อรุณภพ) [พตปฎ. เล่ม ๑๑ ข้อ ๒๒๘]

หรือไม่ว่า“โลก ๖” ได้แก่ ๑.อบายโลก (ความวนเสพติดยึดอยู่กับความเป็นกับโลกที่เสื่อมต่ำ ๔ ภูมิ) ๒.มนุษย์โลก(ความวนเสพติดยึดอยู่กับ

ความเป็นมนุษย์ ๑) ๓.เทวโลก(ความวนเสพติดยึดอยู่กับความเป็นเทวดา ๖ ภูมิ พรหม ๒๐ ภูมิ) ๔.ชั้นธโลก (ความวนเสพติดยึดอยู่กับความเป็นชั้นธ ๕) ๕.ธาตุโลก (ความวนเสพติดยึดอยู่กับความเป็นธาตุ ๑๘ ของเวทนา) ๖.อายตนโลก(ความวนเสพติดยึดอยู่กับความเป็นอายตนะ ซึ่งมีอายตนะ ๑๒ เป็นต้น) ผู้สนใจตรวจสอบได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๑๔ ซึ่งมีรายละเอียดลึกซึ้งมาก

“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”เป็นหลักที่รวมเนื้อแท้ๆแห่งทฤษฎีปฏิบัติของพุทธรวมกับ“โลกุตระธรรม ๘”ซึ่งระบุชื่อของอาริยชนที่มีอาริยพุทธธรรมแท้แห่งพุทธ ก็รวมเป็น “โลกุตระธรรม ๔๖” เริ่มตั้งต้นจาก“โสดาปัตติมรรค-โสดาปัตติผล”ต่อไปกระทั่ง“อรหัตผล”จนสุดท้ายคือ“นิพพาน”(พตปฎ. เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐) ด้วยการมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” มาตลอด จึงทำให้พัฒนา“สัมมาทิฏฐิ” ซึ่งต้องมีความรู้ในความเป็น“สัมมาทิฏฐิ ๑๐” (พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗)ก่อน จึงจะปฏิบัติมีมรรคมีผลของโลกุตระธรรมได้เป็น“สัมมา”

การศึกษาปฏิบัติธรรมแบบพุทธนั้นคือ ศีล-สมาธิ-ปัญญาหรือไตรสิกขาที่สัมมาทิฏฐิ

“ศีล”ที่มีประสิทธิผล มีคุณสมบัติสัมมาทิฏฐิในคนผู้ใด ผู้นั้นจึงจะเป็น“ผู้มีศีล”ตรงกับคำแปลที่ว่า “ปกติ” เพราะเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใน“ศีล”นั้นๆ ด้วย“ใจ”หรือ“จิต”ที่“ตั้งมั่นแล้ว” เข้าขั้น“สมาธิ”บรรลุผลสัมบูรณ์ ถึงขีด“นิจัจจ-ฐวัง-สัสสตั้ง-

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

อวิปริณามธัมมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง

“ใจ” นั้นจึงเป็น “ประธานของสิ่งทั้งปวง
ใจประเสริฐที่สุด ทุกสิ่งสำเร็จได้ด้วยใจ”
(มโนบุพพังคมา ธัมมา มโนสภฏฐา มโนมยา) ตาม
พระวาทะที่ยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า

ซึ่งผู้บรรลุ “ศีล” นั้นแล้ว “ใจ” ก็เป็น
“พลังปัญญา-พลังเจต” สัมบูรณ์ โดยเจ้าตัว
ไม่ต้องสังวร ไม่ต้องควบคุม ไม่ต้องฝึก ไม่
ต้องดูแลตนใน “ศีล” ข้อที่ตนเป็น “ปกติ” แล้ว
นั้นอีก “กาย-วาจา-ใจ” ของผู้นั้นที่บรรลุ
“ศีล” แล้วจึงเป็นเช่นนั้นเอง เรียกว่า “ตถตา”

นั่นก็คือ “กาย-วาจา-ใจ” ของผู้นั้นทั้ง
กายก็บริสุทธิ์-วาจาก็บริสุทธิ์-ใจก็บริสุทธิ์
ไม่ละเมิด “ศีล” ข้อที่บรรลุนั้นไปตลอดอย่าง
ถาวรยั่งยืน เป็น “ความจริง” (ตถตา) เป็นเช่น
นั่นเองแล้ว เพราะไม่ต้องมีใครไปควบคุมอีก
แล้ว “บริสุทธิ์” อยู่ด้วยตัวเองตลอดกาล

และใจก็เป็น “สมาธิ” ซึ่งก่อนจะเป็น
“สัมมาสมาธิ” สัมบูรณ์ขั้น “สมาहित” ก็ต้อง
ผ่านการปฏิบัติจน “จิตใจ” เจริญความเป็น
“ฌาน” มาเป็นลำดับ กระทั่งสัมบูรณ์ “จิต
ใจตั้งมั่นแล้ว” (สมาहित) ครบ “สัมมาสมาธิ”

“ฌาน ๔” ที่เป็น “ฌาน” แบบพุทธนี้ จึง
เป็น “ฌานจิต” ที่ผ่านการปฏิบัติบรรลุ “อธิจิต”
อย่างพิเศษ มี “คุณวิเศษ” (อุตตริมนุสสรธรรม)

ซึ่ง “ฌาน ๑ ถึง ๔” ที่เป็นอุตตริ
มนุสสรธรรมนี้ เป็น “ฌาน” ที่มี “คุณลักษณะ”
ไม่เหมือน “ฌาน” สามัญทั่วไป ตามที่เรียนที่

รู้ที่ปฏิบัติกันอยู่ดินดาศ ด้วยวิธีหลับตา
ปฏิบัติ “เข้าฌาน-ออกฌาน” อันเป็น “ฌาน” ที่
อยู่ในภวังค์ ออกมาจากภวังค์แล้วไม่มีฌาน
จะได้ “ฌาน” หรือจะ “มีฌาน” อีกก็ต้องไป
หลับตา “เข้าฌาน” กันใหม่ ต้องเข้าไปอยู่
ในภวังค์กันใหม่อีก มันเป็นการได้ “ฌาน”
โดยความยาก (กัจจ) โดยความลำบาก (กสิร)

คำว่า “ได้” โดยยาก (กัจจลลภ) หรือได้โดย
ไม่ยาก (อกัจจลลภ) - ได้โดยลำบาก (กสิรลลภ) หรือ
ได้โดยไม่ลำบาก (อกสิรลลภ) ใน ฌาน ๔” นี้ มี
นัยสำคัญยิ่ง ที่จะทำให้เข้าใจในโลกุตระธรรม

เพราะ “ฌาน” ของพุทธ ไม่ใช่ “ฌาน” ที่
ต้องเข้าฌาน-ออกฌานแบบ “ฌานนอกพุทธ”

“ฌาน” ที่ปฏิบัติได้สำเร็จจนกระทั่งเป็น
“ปกติ” ในชีวิตสี่มุตาสัมมัญนี้ ที่ปฏิบัติด้วย
“มรรค ๗ องค์” ก็จะสั่งสมเป็น “จิตตั้งมั่น”
คือ “สมาธิ” ไปตามลำดับ เมื่อสัมบูรณ์ถึงที่สุด
“ตั้งมั่นแล้ว” (สมาहित) นั้น จะเป็น “ฌาน” พิเศษ

“จิตที่ตั้งมั่นแล้ว” (สมาहित) คือ “สมาธิ” ที่
สัมบูรณ์แล้วนี้ จะเป็นจิตที่ได้ “ฌาน” หรือได้
“สมาธิ” เองโดยไม่ต้องอยากได้ (นิกามลลภ) - ได้
โดยไม่ลำบาก (อกัจจลลภ) ใน ฌาน ทั้ง ๔ หรือจิต
คนผู้นี้ “ได้ ฌาน ทั้ง ๔ โดยไม่ยาก (อกสิรลลภ)”

ซัดๆ ก็คือ ผู้บรรลุผลที่เป็น “ฌาน ๔”
แบบพุทธนี้จะเป็นผู้ “ได้ ฌาน” โดย “ไม่ต้อง
อยากได้” (นิกามลลภ) มันจะเป็น “ฌาน” ในตน
เองโดยอัตโนมัติ เพราะเป็นผู้ “ได้ ฌาน ๔” นี้
ได้ไม่ยาก (อกัจจลลภ), ได้ไม่ลำบาก (อกสิรลลภ)”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เนื่องจากวิธีปฏิบัติของพุทธไม่ใช่วิธีแบบหลับตา หรือแบบหนีสังคมเข้าป่าเขาถ้ำ

วิธีปฏิบัติหรือแนวคิดของพุทธนี้อยู่ในบ้านในเมือง ไม่ใช่ลัทธิออกป่า หนีสังคมแน่นอน แต่ถ้าจะไปปฏิบัติในป่าก็ย่อมได้ หากมันถึงคราวเหมาะของแต่ละคน

เพราะ“ป่า”นั้นเป็นสถานที่ที่จะปฏิบัติให้เกิด“ความสงบที่เรียกว่าสัมมาสมาธิ”ได้ยาก เพราะทำให้“กายหรือองค์ประชุมของรูปนามสงบ(กายวิเวก)-จิตสงบ(จิตวิเวก)-หมดกิเลส(อุปวิเวก)”ได้ยาก ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้กับพระอุบาลีก็ชัดเจนชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๙๙ ลองอ่านดู “*ดูกรอุบาลี เสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงบ อยู่ลำบาก ทำความวิเวก(สงบ)ได้ยาก ยากที่จะอภิมรณในการอยู่ผู้เดียว ป่าทั้งหลายเห็นจะน่าใจของภิกษุผู้ไม่ได้สมาธิไปเสีย*

ดูกรอุบาลี ผู้ใดพึงกล่าวอย่างนี้ว่า เราเมื่อไม่ได้(สัมมา)สมาธิจักสร้องเสพเสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงบ ผู้นั้นจำต้องหวังข้อนี้ คือ จักจมลงหรือจักฟุ้งซ่าน”

ป่าทำให้ผู้ปฏิบัติจมนป่า หรือกลายเป็นคนฟุ้งซ่านออกนอกศาสนาพุทธมามากแล้ว คือ กลายเป็นผู้เกิด“มิจฉาผล”แล้วหลงเห็นว่าตนได้“สัมมาผล” ซึ่งกลายเป็นผู้แสวง“บุญ”ออกนอกขอบเขตพุทธไปเสียแล้ว

แต่พูดอย่างไรก็ยาก ที่คนยุคนี้พูดแล้วจะฟังเข้าใจ เพราะมัน“ฟังหัว”มาผิดๆ นาน

แล้วในวงการพุทธศาสนา มันเสื่อมมาเรื่อยๆ จนถึงวันนี้..หนัก ได้พากันถือ“ผิดเป็นถูก” จนยึดมันถือมันกันแทบเข้าเกณฑ์ถาวรแล้ว

ผู้หลงผิดว่า การปฏิบัติธรรมจะต้องมุ่งไปปฏิบัติกันในป่า และเชื่อมั่นว่าอาจารย์ผู้สอนให้บรรลุอรหัตต์ได้นั้นต้องเป็นพระป่า หลับตาทำสมาธิ ซึ่งจะต้องสถิตอยู่ในป่า

ผู้หลงผิดเช่นนี้จึง“มิจฉาปฏิญญี”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ไม่ผิดเลย ก็ออกนอกทางพุทธไปด้วยประการฉะนี้ เป็นความเสื่อมแล้วตามคำตรัส“ความเสื่อม ๔ ประการ”ไว้ ตั้งแต่พระองค์ยังทรงประกาศศาสนาอยู่ในหนที่เดียว พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์ชีพอยู่ และพระพุทธานุศาสน์เพิ่งจะก่อกำลังเกิดขึ้นแท้ๆ

ทั้งๆที่“ความเสื่อม ๔ ประการ”นี้ ยังไม่เกิดในยุคนั้นเลย พระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสไว้ล่วงหน้าแล้ว(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๓-๑๖๖) ถึงวันนี้ “ความเสื่อม”นั้นก็เป็นจริง แสงจริง

ผู้มี“ญาณ”เพียงพอก็ไม่เห็นเป็นเรื่องแปลก กลับจะเห็นว่า ถ้าไม่เป็นเช่นนั้นลี จะเป็นเรื่องแปลก จึงต้องมะ..มาช่วยกันฟื้นฟู ที่ต้องพูดย้ำแล้วซ้ำอีกกันจนเมื่อยแล้ว เมื่อยอีก ก็เพราะรู้ดีอยู่ ว่ายาก อาตมาพูดมากว่า ๔๕ ปีแล้ว ก็ไม่มีคนจะฟังเข้าใจ เข้าใจกันได้สักเท่าไร

เพราะที่อาตมาพูดไปนั้น เขาพากันเห็น “ความรู้”ที่อาตมาพูดเป็น“เหมือนได้ยินเสียงคนลัทธิอื่น” มันก็ย่อมแปลกแตกต่างไปจาก

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ลัทธิที่เขาได้นับถือและยึดถือแล้วจากผู้รู้ หรือจากผู้ที่เขายึดถือกันว่าเป็นปราชญ์แห่งของศาสนาพุทธที่นับถือกัน มันไม่ใช่โลกุตระ แต่ก็ได้ยึดมั่นถือมั่นกันมานานแสนนานแล้ว

เขาฟังอาตมาบ้าง แต่แม่จะเอาไปตรวจสอบเทียบวัดกับ“ความรู้พุทธศาสนา”ที่เขาได้ยึดมั่นถือมั่นแล้วก็ยังคงเดิม เขาจะได้แต่ฟังเพื่อรับรู้บ้างว่า เออ..ก็มีความเห็นอย่างนี้เหมือนกันเนาะ เออ..อันนี้ต่างกับของเราคนละขั้วเลยเนาะ เออ..อันนี้มีภาษาคล้ายกับที่พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้เหมือนกันเนาะ แต่ลึกๆในใจก็ยังไม่รู้สึก ว่า แม้ภาษาจะเหมือนกัน นัยจะต่างกัน เขาก็ยังเชื่อของเขาอย่างเก่า ปักใจมั่นว่า เขาดีกว่า-ถูกกว่า-เหนือกว่า เห็นมั้ยว่างานที่จะเปลี่ยนความยึดมั่นถือมั่นนี้ มันหนักหนาสาหัสขนาดไหน?

นอกจากจะหนักในการยึดมั่นถือมั่นแล้ว ขณะนี้เขายังเสวยลาภยศสรรเสริญ สุขอันเขาได้รับอยู่ขณะนี้มันก็ครอบงำบำเรอกิเลสของเขาอีกด้วย ไม่ใช่ให้ยุ่งเหยิงหัว มันก็ยังแสนสุขเพลิดเพลิน ย่อมไม่รับรู้อื่นแน่แล้วจะให้กิเลสเขายินดี หรือแม่จะเข้าใจจนเกิดมีญาณปัญญา“ทวนกระแสโลกีย์”(ปฏิบัติ)สามารถรู้จักรู้แจ้ง “โลกุตระ” นั้นยากสสล์ เพราะเขากำลังจมดิ่งลงมิดมิดอยู่กับดำถุชณา(ตฤชณา) ย่อมเห็นโลกุตระมิได้

ถึงอย่างไร อาตมาก็จำต้องอุตสาหะบากบัน ต้องพูด ต้องเขียน ต้องอธิบาย ต้อง

แจกแจง พากเพียรทำ“ปรับปาวา”ที่มันผิดเพี้ยนเป็นอื่นไปจากลัทธิธรรมของพระพุทธเจ้านี้ให้กลับคืนมาสู่ความถูกต้องให้แก่ผู้ยังหวังความถูกต้องให้ได้ ไม่มาก น้อยก็เอา จนกว่าจะตายจากโลกนี้ไปอีกชาติ เกิดมาอีกทำอีก

สำหรับผู้ที่มิดมิดถาวรสนิทแล้ว ก็ต้องปล่อยเขาไปที่ชอบที่ชอบ ตามที่เขาชอบ

ขอยืนยันว่า พุทธเป็นศาสนาคนเมือง เป็นศาสนาสังคม ทำประโยชน์แก่มวลมหาประชาชน(พหูชนหิตายะ) ที่ช่วยอนุเคราะห์ต่อโลกทั้งโลก(โลกานุกัมปา)ปานนั้นเลย พุทธไม่ใช่แค่ช่วยคนส่วนน้อยที่ต้องเข้าป่า ไปหาเฒ่าอยู่ป่า คนจะลงทุนไปป่านั้นมีส่วนน้อยจริงๆ

พุทธนั้นศาสนาสังคม ปฏิบัติในสังคม บรรลุท่ามกลางสังคม ใจนั้นช่วยคนให้ได้ทั้งโลกโน่นแหละ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันพุทธธรรมว่า“โลกานุกัมปายะ-พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ” ส่วนจะเป็นไปได้ ก็สุดแท้แต่

พุทธเป็นศาสนาของคนทันสมัย ไม่ใช่ของคนป่าคนเถื่อน จึงไม่ต้องไปยึดเอาป่าเป็นที่ปฏิบัติ ปฏิบัติดิ่งมิดอยู่ในป่าจะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“ยุค”เขาได้อย่างไร ศาสนาพุทธมีโลกวิทูรู้โลกลึกซึ้ง ช่วยโลกในแนวลึก ส่วนศาสนาคนอยู่ป่าเป็นศาสนาที่ไม่ทันสมัย ไม่ทันโลก

พุทธนำสมัย-ใหม่เสมอ ไม่เคยเก่า พุทธนี้แหละ มีความเป็น“ประชาธิปไตย”ที่มีเนื้อแท้ของประชาธิปไตยวิเศษยิ่ง มาแต่ไหน

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

* เทวดาปีติป่าวประกาศ
อารยชาติมุ่งมาดปรามมารหนอ
ทำสงครามรุกไล่ ไม่รังรอง
สู้ไม่ท้อทุ่มใจได้ชัยมาร

เทวดาป่าวประกาศ

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสพระสูตรนี้ไว้
ดังนี้ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เสียงป่าวประกาศของ
เทวดา(คนที่มีจิตใจสูง) ๓ อย่างนี้ ย่อมปรากฏใน
หมู่เทวดาทั้งปวง เพราะอาศัยโอกาส ๓ อย่าง คือ

(๑).ในโอกาสใด ที่**อารยสาวก**(สาวกผู้ใจ
ประเสริฐ) ย่อมคิดเพื่อปลงผมและหนวด ทุ่มหม
ผ้ากาสาเยะ(ผ้าข้อมน้ำผาด)**ออกจากเรือนไปบวช**
เป็นบรรพชิต(นักบวชผู้ถือเพศพรหมจรรย์)

ในโอกาสนั้น เทวดาย่อมปีติเปล่งเสียงดัง
ออกไปในหมู่เทวดาทั้งปวงว่า **อารยสาวกนี้ย่อม**
คิดเพื่อจะทำสงครามกับมาร(กิเลส)

(๒). ในโอกาสใด ที่อารยสาวกบำเพ็ญ(เพิ่มพูน)
ความเพียร **ในการเจริญ(ทำมากขึ้น)โพธิปักขิย-**
ธรรม ๗ ประการ (คือธรรมอันเป็นแนวทางแห่ง
การตรัสรู้)

๑. **สติปัญญา ๔** เป็นการตั้งสติพิจารณาสิ่ง
ทั้งหลาย เป็นทางเอกเพื่อทำนิพพานให้แจ้ง

- ตั้งสติพิจารณาเห็นกายในกาย
- ตั้งสติพิจารณาเห็นเวทนาในเวทนา
- ตั้งสติพิจารณาเห็นจิตในจิต

- ตั้งสติพิจารณาเห็นธรรมในธรรม

๒. **สัมมัปธาน ๔** เป็นความเพียรระคองจิต
ตั้งใจมั่นใน

- สัจจปธาน(เพียรเพื่อตั้งจิตมั่นระวางไม่ใ
บายไปใหม่เกิดขึ้น)

- ปธานปธาน(เพียรตั้งจิตมั่นละบายเก่าที่
เกิดขึ้นอยู่)

- ภาวนापธาน(เพียรตั้งจิตมั่นทำบุญใหม่ใ
เกิดขึ้น)

- อนุรักษนาปธาน(เพียรตั้งจิตมั่นรักษาบุญที่
ทำได้แล้ว)

๓. **อิทธิบาท ๔** เป็นธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่ง
ความสำเร็จ

- ฉันทสมาธิ(จิตตั้งมั่นในความพอใจที่ดียิ่งๆขึ้น)

- วิริยสมาธิ(จิตตั้งมั่นในความเพียร)

- จิตตสมาธิ(จิตตั้งมั่นในความมีใจโถมไปให้เต็ม)

- วิมังสาสมาธิ (จิตตั้งมั่นในการพิจารณาทบทวน)

๔. **อินทรีย์ ๕** เป็นความมีอำนาจกระทำเพื่อ
ความหลุดพ้น

- สัทธา (มีความเชื่อมั่นเป็นอำนาจ)

- วิริยะ (มีความเพียรเป็นอำนาจ)

- สติ (มีความระลึกภูตัวเป็นอำนาจ)

- สมาริ(มีจิตตั้งมั่นเป็นอำนาจ)
- ปัญญา(มีความรู้แจ้งเป็นอำนาจ)

๕. **พลัง ๕** เป็นความมีพลังกระทำเพื่อความหลุดพ้น

- ลัทธา(มีความเชื่อมั่นเป็นพลัง)
- วิริยะ(มีความเพียรเป็นพลัง)
- สติ (มีสติความระลึกตัวเป็นพลัง)
- สมาริ (มีจิตตั้งมั่นเป็นพลัง)
- ปัญญา (มีความรู้แจ้งเป็นพลัง)

๖. **โพชฌงค์ ๗** เป็นองค์แห่งการตรัสรู้ เป็นเครื่องย่ำยิมาร (กิเลส)

- สติสัมโพชฌงค์(การระลึกถึงแจ้งกิเลส)
- ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์(พิจารณาแยกแยะกิเลส)
- วิริยสัมโพชฌงค์(พากเพียรลดละกิเลส)
- ปีติสัมโพชฌงค์(อิ่มใจกำจัดกิเลสได้)
- ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์(สงบใจจากกิเลส)
- สมาริสัมโพชฌงค์(ได้สภาวะจิตตั้งมั่น)
- อุเบกขาสัมโพชฌงค์(จิตเป็นกลางเที่ยงธรรม)

๗.**มรรคมีองค์ ๘** เป็นทางสายกลางอันประเสริฐสุด ๘ ประการที่เป็นข้อปฏิบัติสู่ความเป็นอาริยะ

- สัมมาทิฐิ (ความเห็นถูกต้องในอาริยสัง ๔ คือ รู้แจ้งทุกข์ อุปาทานขันธ์ ๕ ล้วนเป็นทุกข์, รู้แจ้งเหตุให้เกิดทุกข์ โดยมีต้นเหตุ ๓ เป็น เหตุ, รู้แจ้งความดับทุกข์ โดยมีวิราคะดับต้นเหตุ ดับสิ้นไม่เหลือ, รู้แจ้งข้อปฏิบัติให้ ถึงความดับทุกข์คือ อาริยมรรคมีองค์ ๘)

- สัมมาสังกัปปะ(ความดำริให้ถูกต้องในการดำริออกจากกาม ในการไม่พยายาม ในการไม่เบียดเบียน)

- สัมมาวาจา(การเจรจาที่ถูกต้องในศีลข้อ ๔ คือ เจตนางดเว้นจากการพูดเท็จ เว้นการพูดส่อเสียด เว้นการพูดคำหยาบ เว้นการพูดเพ้อเจ้อ)

- สัมมากัมมันตะ(ทำการทำงานที่ถูกต้องในศีล ๓ ข้อ คือ เจตนางดเว้นจากการฆ่า งดเว้นลักขโมย งดเว้นการประพฤติดิในกาม)

- สัมมาอาชีวะ(การเลี้ยงชีพที่ถูกต้อง คือ ละการเลี้ยงชีพในทางผิด อันเป็นมิจฉาอาชีวะ ๕

- สัมมาวายามะ(ความเพียรที่ถูกตรง คือ ไม่ให้อกุศลธรรมที่ยังไม่เกิด บังเกิดขึ้น, ละอกุศลกรรมที่เกิดอยู่ ให้หมดไป, ทำกุศลธรรมที่ยังไม่เกิด ให้บังเกิดขึ้น, เจริญกุศลธรรมที่ขึ้นอยู่กับวิบรูณ์)

- สัมมาสติ (การระลึกถึงที่ถูกตรง ย่อมพิจารณา เห็นกายในกาย, เวทนาในเวทนา, จิตในจิต. ธรรมในธรรม)

- สัมมาสมาริ(ความมีจิตตั้งมั่นที่ถูกตรง คือ บรรลุฌานทั้ง ๔ มีอุเบกขาเป็นเหตุให้สติบริสุทธิ์อยู่) ในโอกาสนั้น เทวดาย่อมมีปิติเปล่งเสียงดังออกไปในหมู่เทวดาทั้งปวงว่า **อาริยสาวกนี้กำลังทำสงครามกับมาร(กิเลส)**

(๓). ในโอกาสใด ที่อาริยสาวกกระทำ**ให้แจ้งเจโตวิมุตติ** (หลุดพ้นกิเลสด้วยการฝึกจิต) **ปัญญาวิมุตติ**(หลุดพ้นกิเลสด้วยการอบรมปัญญา) อันหาอาสวะ(กิเลสที่หมักหมมในสันดาน)มิได้ เพราะอาสวะทั้งหลายหมดสิ้นไป ด้วยปัญญาอันยิ่งเองในปัจจุบันเข้าถึงอยู่

ในโอกาสนั้น เทวดาย่อมมีปิติเปล่งเสียงดังออกไปในหมู่เทวดาทั้งปวงว่า **อาริยสาวกนี้พิชิตสงครามได้ ชนะแดนแห่งสงครามนั้นแล้วครอบครองอยู่**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **เทวดาอาศัย ๓ โอกาสนี้ จึงเปล่งเสียงป่าวประกาศออกไปในหมู่เทวดาทั้งปวง** เพราะเทวดาเห็นสาวกของเราเป็นผู้ชนะสงครามแล้ว เป็นผู้ใหญ่ที่ปราศจากความครั่นคร้าม ย่อมมอบน้อมด้วยการกล่าวว่

ข้าแต่ท่าน**บุรุษอาชาไนย** (คนที่ฝึกดีแล้ว) ขอนอบน้อมแด่ท่านผู้ครอบงำกิเลสที่เอาชนะได้ยาก ชนะเสนาแห่งความตายซึ่งขวางกันไว้มิได้ ด้วยวิโมกข์(ความหลุดพ้นจากกิเลส)

เทวดาทั้งหลายย่อมมอบน้อม**พระชินาสพ** (พระอรหันต์) ผู้มีพระอรหัตตผลอันบรรลุแล้ว เพราะไม่เห็นเหตุใดๆแม้เพียงน้อยนิด ที่จะทำให้พระชินาสพเข้าถึงอำนาจของความตายได้เลย จึงพากันมอบน้อมพระชินาสพนั้น” **๓**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ “ลัททสูตร” ข้อ ๒๖๐)

บทความพิเศษ

• ตอนจบ

● ทศพนธ์ นรทัศน์ เรียบเรียง

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club)

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ในทัศนะของต่างประเทศ

Sufficiency Economy in Global View : Sharing Experience

ดร.ฟาสติโน คอร์ดโคโซ

Dr.Faustino Cardoso Gomes

ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยแห่งชาติ มหาวิทยาลัยแห่งชาติติมอร์-เลสเต

และ

อาจารย์โยฮันเนส อัลโบโก้

Yohanes Usboko

อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยแห่งชาติติมอร์-เลสเต

“นักวิชาการติมอร์-เลสเต เชื่อมันเศรษฐกิจพอเพียงสกัดบริโภคนิยม”

ดร.ฟาสติโน คอร์ดโคโซ และอาจารย์โยฮันเนส อัลโบโก้ สองนักวิชาการ มหาวิทยาลัยแห่งชาติติมอร์-เลสเต ได้ศึกษาและนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้กับสังคมชาวติมอร์-เลสเต ด้วยทั้งสองท่าน เล็งเห็นว่า ติมอร์-เลสเต กำลังหลงใหลในลัทธิบริโภคนิยมโดยไม่ยั้งคิด กระทั่งเข้ามา มีบทบาทครอบงำการดำเนินชีวิตประจำวันแบบที่รู้ตัวและไม่รู้เท่าทัน ทั้งๆ ที่ชาวติมอร์-เลสเต ส่วนใหญ่ยากจนกว่าร้อยละ ๘๐ ของประชากร เป็นชาวนา ชาวสวน และยังไม่ได้รับการศึกษา จึงไม่รู้เท่าทันระบบตลาดเสรี

นักวิชาการทั้งสองท่าน เล็งเห็นว่าระบบเศรษฐกิจพอเพียงเป็นทางเลือกหนึ่งที่เหมาะสมกับบริบทของสังคมชาวติมอร์-เลสเต

การริเริ่มก่อตั้งกลุ่มเศรษฐกิจพอเพียงขึ้นมา ๓ กลุ่ม ใน ๓ หมู่บ้านจึงได้เกิดขึ้น โดยกลุ่มแรกอยู่ใน Lauhata และใน Darulette ที่เมืองลิกีซ่า (Liquica) ทางทิศตะวันตกของเมืองหลวงดิลี (Dili) อีกกลุ่มหนึ่งอยู่ใน Aitches ที่เมืองมานาตูโต (Manatuto) ใช้เวลาเดินทางครึ่งชั่วโมงไปทางตะวันออกของเมืองหลวง

“เราเริ่มจากการระดมขอบเขตที่เราจะร่วมมือกันพัฒนากับตัวแทนในหมู่บ้านและคณะวิทยากรจากเมืองไทยเดินทางไปช่วยอบรมถ่ายทอดเชิงปฏิบัติการ จากนั้นได้ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้กลุ่มได้พัฒนาในทิศ

ทางที่เขาต้องการ” อาจารย์โยฮันเนสเล่าถึงการริเริ่มประยุกต์ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงใน ตีมอร์-เลสเต ผู้การปฏิบัติการกับกลุ่มประชาชนกลุ่มเล็ก ๆ ก่อน

เวลาผ่านไป ๔ ปี กระทั่งปัจจุบัน กลุ่มเศรษฐกิจพอเพียงยังคงดำรงอยู่ และมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีความก้าวหน้าพอสมควร ขณะที่สมาชิกมีจำนวนมากขึ้น หลังจากให้เห็นผลจากการทำงานของกลุ่มดังกล่าวรวมถึงการตั้งกลุ่มออมทรัพย์ในหมู่บ้านกันเองด้วย ซึ่งกลุ่มที่มีความก้าวหน้าที่สุดคือกลุ่มLauhata ในเมืองลีเกีซ่า ที่ชาวบ้านเริ่มต้นด้วยเงินจำนวนเล็กน้อย ทว่าขณะนี้เงินเป็นจำนวนมากพอที่จะทำประโยชน์ในกลุ่มได้อย่างไม่ลำบาก

ติมอร์-เลสเต หรือติมอร์ตะวันออก จึงเป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง ที่ได้นำหลักเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ สร้างภูมิคุ้มกันแห่งความอยุ่ยากได้ อยุ่ยากมีของคนในสังคมที่ยังห่อหุ้มด้วยความบริสุทธิจากธรรมชาติ และเลี้ยงชีพด้วยภาคเกษตรกรรม เพื่อไม่ให้สายเกินแก้อย่างที่เกิดขึ้นในประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งหลาย และดูเหมือนว่า บทสรุปจากคำบอกเล่าของนักวิชาการทั้ง ๒ ท่าน ต่างมีน้ำเสียงพอใจและกำลังมุ่งมั่น ผลักดันต่อไปอีกจนกว่าจะบรรลุเป้าหมายในการทำให้สังคมของประเทศเล็ก ๆ มีความสุขอย่างยั่งยืน

เฟอร์นันโด ไคลแมน Fernando Kleiman

หัวหน้าสำนักงานเลขาธิการเศรษฐกิจสมานฉันท์แห่งชาติ กระทรวงแรงงานและการจัดหางานบราซิล

“จากเศรษฐกิจสมานฉันท์ถึงเศรษฐกิจพอเพียง”

เฟอร์นันโด ไคลแมนดำรงตำแหน่งหัวหน้าสำนักงานเลขาธิการเศรษฐกิจสมานฉันท์แห่งชาติ (Solidarity Economy) แห่งชาติ ประเทศบราซิล ความสนใจของเขาจึงมุ่งเน้นไปที่การสร้างระบบการผลิตแบบใหม่อย่างต่อเนื่องและจริงจัง โดยเชื่อว่า **เมื่อวิถีแห่งการผลิตเปลี่ยน วิถีแห่งการบริโภคย่อมจะเปลี่ยนแปลงไปด้วย**

เศรษฐกิจสมานฉันท์จึงเป็นการเปลี่ยนระบบการผลิตแบบใหม่ผ่านการริเริ่มร่วมกันของประชาชนตามหลักการ ๓ ประการ โดยในประการแรก คือ การผลิตที่เป็นการผลิตร่วมกันและเป็นเจ้าของร่วมกัน ประการที่สอง คือ การกระจายสินค้าด้วยกลไกการค้าที่เป็นธรรม และประการที่สาม คือ การออกแบบนโยบายสินเชื่อภาคประชาชนผ่านธนาคารของรัฐ

ด้วยการเน้นเรื่องการผลิตนี้เอง ทำให้กว่าร้อยละ ๖๐ ของระบบเศรษฐกิจสมานฉันท์ จึงอยู่ในชนบท เพราะชาวบราซิลส่วนใหญ่ มีปัญหาเรื่องที่ดินทำกิน และการถูกเอารัดเอาเปรียบจากกลุ่มชาวสวนรายใหญ่

“แต่ก่อนชาวนา ชาวสวนรายเล็กๆ ต้องขายที่ดินของตนเองให้กับชาวสวนรายใหญ่ แล้วไปทำงานเป็นลูกจ้างในผืนดินที่ตนเองเคยเป็นเจ้าของอยู่ ถ้าหากเขาเหล่านั้น รู้จักที่จะบริหารการผลิตร่วมกันและเป็นเจ้าของร่วมกัน ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องพึ่งพาชาวสวนรายใหญ่ แต่สามารถสร้างมูลค่าจากผลผลิตร่วมกัน และสามารถจำหน่ายผลผลิตด้วยกลไกราคาที่เป็นธรรม”

เฟอร์นันโดฉายภาพที่มาของการเน้นกลุ่มเป้าหมายในชนบทเป็นหลักก่อนขยายไปสู่กลุ่มอื่น ๆ เป็นเสมือนการสร้างสะพานเชื่อมระหว่างกลุ่มชาวเมืองกับการบริโภคผลิตภัณฑ์ที่มาจากชาวชนบทอย่างเป็นขั้นเป็นตอน เสริมด้วยระบบสินเชื่อของธนาคารรัฐที่เป็นไปเพื่อการลดช่องว่างระหว่างคนจนและคนรวย ด้วยการให้รัฐเปลี่ยนวิธีการประเมินค่าของเงินทุน โดยมีเป้าหมายร่วมกันอยู่ที่การผลิตของส่วนรวมเป็นสำคัญ

ในทัศนะของเฟอร์นันโด จึงเห็นว่า แนวทางของเศรษฐกิจสมานฉันท์นั้น ไม่ต่างกับทฤษฎีใหม่ในเศรษฐกิจพอเพียงที่มีการพัฒนาอย่างเป็นขั้นเป็นตอนเช่นกัน (เริ่มจากการพึ่งพาตนเองในขั้นที่หนึ่ง การรวมกลุ่ม

ในขั้นที่สอง และการทำงานร่วมกันในขั้นที่สาม)

โคลแมนผู้ซึ่งคร่ำหวอดกับระบบเศรษฐกิจสมานฉันท์ในประเทศบราซิล อยากเห็นการแปลเนื้อหาของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นภาษาโปรตุเกสเพื่อที่จะได้อภิปรายกันอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมีชาวไทยที่ทำงานด้านเศรษฐกิจพอเพียงไปยังประเทศบราซิลเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน เพราะการขับเคลื่อนทั้งสองแนวทางนี้ต่างก็มีเอกลักษณ์บางอย่างที่เป็นไปเพื่อการสร้างโลกใหม่

โคลแมน เห็นว่า หลักความพอประมาณในเศรษฐกิจพอเพียงนั้น เชื่อมโยงกับแนวทางของเศรษฐกิจสมานฉันท์อยู่ ๒ ประการ คือ เรื่องการจัดสรรผลผลิตอย่างเป็นธรรม ที่บุคคลหนึ่ง ๆ สามารถจะเข้าถึงปัจจัยพื้นฐานเพื่อการบริโภคใช้สอย และไม่เน้นเรื่องการบริโภคของหรรษาฟุ่มเฟือย ซึ่งจัดว่าเป็นวัฒนธรรมของการบริโภคในแบบยั่งยืนที่มีความสอดคล้องกับเศรษฐกิจสมานฉันท์

ในอีกประการหนึ่ง คือ ขบวนการเคลื่อนไหวเรื่องการค้าที่เป็นธรรมในเวทีนานาชาติ ได้มีถ้อยแถลงในทำนองเดียวกันว่า **“ท่านไม่จำเป็นต้องมีเกินกว่าที่จำเป็น และท่านไม่จำเป็นต้องให้มากกว่าที่มี”** ฉะนั้นสิ่งที่พึงทำในเวลานี้ คือ นำเอาทุก ๆ แนวการเริ่มดังกล่าวมาวางรวมไว้ตรงหน้า แล้วพิจารณาว่าจะสามารถผนึกความเข้มแข็งของทางเลือกที่แท้จริงต่อพัฒนาการของระบบทุนที่กำลังสร้างปัญหาในประเทศบราซิลเพราะว่าระบบดังกล่าวนี้ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาของประเทศ แต่กลับทำให้ปัญหาหยั่งรากลึกมากขึ้น

นอกเหนือจากนั้น สิ่งสำคัญที่ควรจะต้องสร้างควบคู่กันไป ก็คือเครือข่าย เพราะไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจสมานฉันท์ หรือเศรษฐกิจพอเพียง ล้วนแต่เป็นการเคลื่อนไหวที่ทุกคนในทุกมุมโลกสามารถทำได้ ด้วยการเริ่มต้นที่ตนเองแล้วค่อยขยายวงออกไปเป็นกลุ่มกว้างขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุด โลกใหม่ที่ทุกคนวาดหวังไว้ก็ย่อมจะเกิดขึ้นได้

บทส่งท้าย

จากเนื้อหาดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงได้รับการยอมรับในเวทีโลก และมีการนำไปประยุกต์ใช้ในหลายประเทศ ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหนึ่งในแนวทางที่จะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน ดังที่ปรากฏในสรุปผลการประชุมระดับโลกด้านการพัฒนาอย่างยั่งยืน The 2013 Bangkok Conference: Global Dialogue on Sustainable Development (www.SDGglobaldialogue.com) เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ณ ห้องคอนเวนชัน โรงแรมเซ็นทาราแกรนด์ แอท เซ็นทรัลเวิลด์ กรุงเทพมหานคร จัดโดย Caux Round Table (เครือข่ายด้านการพัฒนาอย่างยั่งยืนระดับโลก) หอการค้าไทยและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย และสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย ความว่า **“...ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เป็นเสาเข็มของการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้งหมด ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้ และคุณธรรม (Integrity) อันทำให้เกิดหลักการความพอประมาณ ความมีเหตุผล และมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ๓ ประการนี้ จะทำให้เกิดความยั่งยืนได้จากความเพียรพยายามของมนุษย์ในทุกภาคส่วน รวมทั้ง ทำให้เกิดการตระหนักถึงความสัมพันธ์และการพึ่งพาซึ่งกันและกันระหว่างพลังทางเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรมที่มีต่อกัน**

หลักการปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีความหมายต่อการบ่มเพาะการเปลี่ยนแปลงในจิตสำนึก (Mindsets) พฤติกรรมและการปฏิบัติตน ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไม่ขัดแย้งกับกระแสหลักของตลาดทุนนิยม (Dominant Drivers of Market Capitalism) แต่อย่างใด อันที่จริงแล้ว การประพฤติตามหลักคุณธรรมตั้งแต่ระดับบุคคล ชุมชน และสังคม จะนำไปสู่ความมั่งคั่งและความสุขที่ยิ่งใหญ่กว่า (Greater Wealth and Happiness)

ทุนนิยมที่ได้ดำเนินการตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงจะทำให้เกิดทุนนิยมที่มีคุณธรรม (Moral Capitalism) กล่าวคือทำให้ทุนนิยมอยู่บนพื้นฐานของจริยธรรมและธรรมาภิบาล (Ethical Foundations and Governance) ในการขับเคลื่อนไปสู่การเติบโต และผลกำไรที่ยั่งยืน และมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (Socio-ecological Responsibility) ทุนนิยมที่มีคุณธรรม และการก้าวข้ามความเห็นแก่ตัวของตัวเอง (Enlightened Self-interest) ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ต้องมีคุณสมบัติภาวะผู้นำที่คำนึงถึงความยั่งยืน (Attributes of Sustainable Leadership) และหลักการของทุนนิยมแบบผึ้ง (Honeybee Capitalism) การสร้างระบบทุนนิยมรูปแบบใหม่นี้ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงอยู่อย่างมาของเศรษฐกิจที่มีศักยภาพในสังคมโลกและเผ่าพันธุ์มนุษย์

สำหรับขั้นตอนการนำแนวคิดทุนนิยมที่ได้รับการปรับปรุงใหม่นี้ไปสู่การปฏิบัติ ต้องคำนึงถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ซึ่งปัจจุบันพลังนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ตัวอย่างเช่น สำนักวิชาทางธุรกิจต่างๆ (Business Schools) สามารถพัฒนาหลักสูตรใหม่ให้สอดคล้องกับแนวคิดดังกล่าว ผู้ที่เป็นนักบริหารธุรกิจ (MBA Profession) สามารถที่พัฒนาจรรยาบรรณทางธุรกิจที่มีคุณธรรม ผู้จัดการต่าง ๆ สามารถขยายโครงการพัฒนางานของเขา (Professional Development Programs) ไปสู่การเรียนรู้เกี่ยวกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง นักวิเคราะห์การลงทุนสามารถพัฒนา นักวิเคราะห์การลงทุนสามารถพัฒนาตัวชี้วัดใหม่ (New Metrics) สำหรับการประเมินคุณภาพของบริษัท ที่เชื่อมโยงผลตอบแทนทางการเงินกับหลักเกณฑ์ปรัชญาของเศรษฐกิจ องค์กรภาคประชาสังคมให้การศึกษาเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง (Legitimate Education) และการอภิปรายเกี่ยวกับการพัฒนาตามคุณค่าของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy Philosophy values-based development) กองทุนรวมเพื่อการลงทุนขนาดใหญ่ (Major Investment Funds) สามารถดำเนินงาน โดยให้ความสำคัญบนพื้นฐานคุณค่าตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอย่างต่อเนื่อง

การพัฒนาบนพื้นฐานคุณค่าตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในระดับองค์กร ชุมชน และระดับชาติ จะให้ผลตอบแทนที่ทรงคุณค่าสำหรับการพัฒนานั้น แต่การพัฒนาดังกล่าวจะเกิดขึ้นไม่ได้ จนกว่าผู้นำในแต่ละระดับเหล่านั้น จะได้ปรับเปลี่ยนไปสู่การมีจิตสำนึกต่อส่วนรวมเสียใหม่ (New Civic Mindset)

อย่างไรก็ตาม ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว หากแต่ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันจึงจะสามารถค้นพบจิตสำนึกใหม่ที่ถูกต้อง (Right New Mindset) และสามารถสร้างความยั่งยืนในอนาคตตามที่ต้องการ แม้ว่าเราไม่ได้อาศัยในโลกที่สมบูรณ์แบบ แต่เราสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นได้ โดยใช้ความสามารถในการดำเนินการอย่างมีคุณธรรม (Moral Engagement) ก็จะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ การประยุกต์ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นต้นแบบสำหรับการพัฒนาชุมชน เศรษฐกิจ และธุรกิจ ก็จะทำให้ชนรุ่นเราสามารถที่จะสร้างความยั่งยืนสำหรับอนาคต เพื่อตัวเราเอง และเพื่ออนุชนรุ่นหลัง

ความจำเป็นของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ไม่สามารถที่จะขับเคลื่อนจากระดับบนลงล่างเท่านั้น หากแต่ประชาชนในชุมชนท้องถิ่น ทั้งผู้หญิง ผู้ชาย และเยาวชน จะต้องมีความตั้งใจและจิตใจ (Heart and Soul) ของความยั่งยืนในทุก ๆ ทางออกของปัญหา (Sustainable Solutions) ทางออกของปัญหาเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นได้เมื่อรัฐบาล ภาคธุรกิจ มหาวิทยาลัย และภาคประชาสังคม เข้ามาเป็นหุ้นส่วนการทำงานร่วมกันกับชุมชนบนพื้นฐานของการสร้าง และการยอมรับคุณค่าร่วมกัน (Shared Values of Respect) การเรียนรู้ และความพอประมาณ (Moderation) คุณค่าเหล่านี้เกี่ยวข้องกับกระบวนการพัฒนาที่ใช้ชุมชนเป็นฐาน ซึ่งผู้ที่อยู่นอกชุมชนร่วมกับคนในชุมชนสามารถสร้างขึ้นจากภูมิปัญญาท้องถิ่นผสานกับ

เทคโนโลยีจากภายนอก ความเชี่ยวชาญ และทรัพยากรของชุมชน การเสริมสร้างพลังของชุมชน (Empowerment of Communities) จึงเป็นความสำคัญอันดับแรก และสำคัญที่สุดต่อจากหลักการสามประการของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ หุ่นส่วนการพัฒนาต่าง ๆ จากภายนอกชุมชน จำเป็นที่จะต้องมีความตระหนัก (Mindfulness) โดยเคารพต่อความรู้ของท้องถิ่น (Local Knowledge) ประชาชนในท้องถิ่น และผู้นำท้องถิ่น ต้องตระหนักว่าชุมชนและคนในชุมชนนั้น ถือเป็นสินทรัพย์ของการพัฒนา (Development Assets) ไม่ใช่หนี้สินของการพัฒนา จากมุมมองนี้ จะเป็นรากฐานที่มั่นคงของการพัฒนาที่ยั่งยืน และการดำเนินการในระดับท้องถิ่นให้ถ้วนทั่วทั้งสังคม (Local Action Aggregated Across Society) ก็จะไปสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบ (Systemic Change)

กล่าวโดยสรุป ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงได้รับการส่งเสริมให้เป็นที่ยอมรับในเวทีโลกว่า หลักการปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไม่ขัดกับระบบทุนนิยม แต่ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงจะช่วยให้ระบบทุนนิยมซึ่งเป็นเศรษฐกิจกระแสหลักของโลกมีความยั่งยืน โดยเป็นทุนนิยมใหม่ที่อยู่บนพื้นฐานของปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง หรือทุนนิยมที่มีคุณธรรม (Moral Capitalism)

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาทัศนคติของนักคิด นักวิชาการ และบุคคลที่มีชื่อเสียงชาวต่างประเทศข้างต้น และผลการประชุมระดับโลกด้านการพัฒนาอย่างยั่งยืน The 2013 Bangkok Conference: Global Dialogue on Sustainable Development แล้ว จะพบว่า “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือ “เศรษฐกิจพอเพียง” ได้มีบทบาทสำคัญต่อการนำไปประยุกต์ใช้ใน ๓ สถานะ ดังนี้ (๑) **ทางเสริมเศรษฐกิจแบบทุนนิยม** ซึ่งเป็นเศรษฐกิจกระแสหลักในปัจจุบัน ให้เป็นเศรษฐกิจทุนนิยมแบบยั่งยืน หรือทุนนิยมที่มีคุณธรรม (๒) **ทางเลือก** กล่าวคือเศรษฐกิจพอเพียงเป็นทางเลือกสำหรับสังคม หรือชุมชน ท้องถิ่น องค์กรธุรกิจ ฯลฯ ที่ต้องการหันมาสู่การพัฒนาที่มุ่งสู่ประโยชน์สุขอย่างยั่งยืน และ (๓) **ทางรอด** กล่าวคือเศรษฐกิจพอเพียงอาจจะเป็นที่สิ่งที่จะเข้ามาทดแทนเศรษฐกิจแบบทุนนิยม (ซึ่งปัจจุบันเป็นเศรษฐกิจกระแสหลัก) ในอนาคต เมื่อทรัพยากรต่างๆ ของโลกถูกใช้ไปจนถึงขีดจำกัดที่โลกจะรองรับได้

แต่อย่างไรก็ตามการถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ควรแปลให้ดีและสามารถสื่อความหมายได้ตรงตามความหมายในภาษาไทยมากที่สุด เพราะหากเนื้อหาเกี่ยวกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไม่ได้รับการแปลที่เพียงพอ อาจทำให้ชาวต่างประเทศเข้าใจปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงคลาดเคลื่อน หรือเข้าใจผิดได้ นอกจากนี้ ควรมีการแปลเกี่ยวกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และการประยุกต์ใช้ให้เป็นภาษาต่างๆ เผยแพร่ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ๓

เอกสารอ้างอิง

- ญัฐพงศ์ ทองภักดี. (๒๕๕๕). **ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง: ความเป็นมาและความหมาย**. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสยามกัมมาจล.
- พิพัฒน์ ยอดพฤติการณ์. (๒๕๕๕). **งานวิจัยในชุดโครงการวิจัยเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง**. อ้างถึงใน อภิชัย พันธเสน และคณะ. (๒๕๕๕). **เหลียวหลังเพื่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงในทศวรรษหน้า (๒๕๕๖-๒๕๖๕)**. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, หน้า ๑๓๗-๑๔๑.
- สถาบันไทยพัฒนา, มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. (๒๕๕๑). **เศรษฐกิจพอเพียงในทัศนะโลก Sufficiency Economy in Global View**. กรุงเทพฯ: บมจ. โทเทิล แอ็คเซ็ส คอมมูนิเคชั่น, หน้า ๑๒-๑๑.
- สถาบันไทยพัฒนา, มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. (๒๕๕๖). **โครงการเศรษฐกิจพอเพียงในทัศนะโลก**. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา <http://sufficiencyeconomy.blogspot.com/2009/02/blog-post.html/>. (วันที่ค้นข้อมูล: ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๖).
- En.wikipedia. (2013). Jigme Thinley. (Online). Available http://en.wikipedia.org/wiki/Jigme_Thinley/. (Accessed August 12, 2013).

● นายหนูนิต

...จะตัดเสื่อตัวเดียว ให้คนทั้งโลกใส่ไม่ได้

many countrie

นายกฯเพิ่มความสุขให้คนไทย

สิ่งที่เฝ้าในใจของประชาชนก็คิดว่าน่าจะไม่น้อย คงสบายใจหรือคลายความกังวลลงไปได้พอสมควร เมื่อ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ได้ให้โอกาสภาคประชาชนหรือภาคพลเรือนที่มีข้อมูลแน่นในเรื่องพลังงานได้มาเป็นคณะกรรมการร่วมในการพิจารณากรณีการให้สัมปทานปิโตรเลียม และได้เลื่อนการเปิดสัมปทานน้ำมันของชาติ ครั้งที่ ๒๑ ออกไป จนกว่าจะได้ข้อสรุปที่ตีระหว่างภาครัฐกับภาคประชาชน

ความเชื่อมั่นว่าท่านนายกฯมีความจริงใจในการเข้ามาบริหารเพื่อประเทศชาตินั้นสูงขึ้นทันที

และยังได้ใจประชาชนที่รักชาติมากขึ้นไปอีก ที่กล้าพูดแสดงจุดยืนแห่งอธิปไตยของชาติอย่างไม่ห่อหุ้มมหาอำนาจ เช่นอเมริกา ดังเช่นผู้นำหลายยุคหลายสมัยที่ผ่านมาในช่วงหลังของไทยได้กระทำ แต่การแสดงจุดยืนก็เป็นไปอย่างมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ ไม่ก้าวร้าว ไม่ใช้อารมณ์

คำปาฐกถาของท่านนายกฯ พล.อ.ประยุทธ์

เมื่อ ๑๓ มี.ค.๕๘ เปิดการประชุม Wharton Global Forum ครั้งที่ ๔๗ ภายใต้หัวข้อ “เอเชียในยุคที่โลกไร้พรมแดน” ซึ่งจัดโดย สนง.คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ และ The Wharton School มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย สหรัฐอเมริกา โดยมีเหล่าศิษย์เก่า รวมทั้งผู้บริหารระดับสูงจากภาครัฐและเอกชนในภูมิภาค ผู้นำทางธุรกิจ และนักวิชาการชั้นนำของโลกเข้าร่วม ได้สะท้อนความมีวุฒิภาวะผู้นำของประเทศที่สูงกว่าผู้นำโลกต่างชาติเป็นจำนวนมาก ดังนี้

**“การตัดเสื่อจะตัดตัวเดียว
แล้วให้ทุกคนใส่ไม่ได้
ต้องมีเสื่อหลายขนาด
ที่เหมาะสมกับแต่ละคน
จึงต้องมีช่างตัดเสื่อ
ไม่ใช่ตัดเสื่อโหลแล้วใส่ได้หมด
จะตัดเสื่อตัวเดียว
ให้คนทั้งโลกใส่ไม่ได้”** ๓

● ฟ้าสาาง

●●
โซคดีที่มีแม่ไก่ ฟีโก้
ที่เป็นแบบอย่างที่ดี
อีกทั้งคอยเคี่ยวเข็ญ
ช่วยอบรมสั่งสอน
ให้ลดละกิเลส
หรือความเห็นแก่ตัว...

●●

บนเส้นทางนักศึกษา (๘)

ชีวิตติดตามฟีโก้ในงานพุทธาภิเษก

ไ่ม่าเชื่อว่าฉันเข้าสู่ชีวิตการศึกษาปริญญาโทมาได้นับปีแล้ว ดูเหมือนว่าฉันยังเพิ่งตื่นเต้นกับผลการสอบวิชาแรกอยู่เลย เหมือนกับว่าเพิ่งผ่านการรับน้องไปไม่นาน เผลอแป็บเดียวเราเดินมาได้ถึงครึ่งทางของการศึกษาแล้วอย่างไม่ทันตั้งตัว

เข้าสู่วิชาที่ ๖ แล้วจากทั้งหมด ๑๒ วิชา ฉันไม่ได้เป็นคนเรียนเก่งอะไรมากมาย เพียงพอผ่านในระดับใช้ได้เท่านั้น แต่ก็พยายามพัฒนาตัวเองให้สมกับที่ได้ชื่อว่าเป็น “นักปฏิบัติธรรม” ที่จะเอาชนะตัวเราเองให้ได้ ไม่ใช่เอาชนะใครอื่นเลย

เดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ฉันไปร่วมงานพุทธาภิเษก สุดยอดปาฏิหาริย์ของพุทธที่จัดระหว่างวันที่ ๑ - ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ณ พุทธสถานศาลิอศอก จ.นครสวรรค์ และมีโอกาสเป็นฟีโก้ไปดูแลน้อง ๆ นักเรียนสัมมาสิกขาภูผาฟ้าน้ำในช่วงงาน นับเป็นอีกหนึ่งโอกาสดี ๆ ที่ได้ฝึกฝนตนเองอย่างเข้มข้นในงาน และได้ใกล้ชิดกับน้อง ๆ พาทำงาน พุดคุยให้แง่คิดน้อง ๆ ในฐานะรุ่นพี่ศิษย์เก่าที่มีประสบการณ์

น้องสัมมาสิกขา ชั้น ม.๕ น.ส.เกร็ดรุ่งฟ้า คำโสภะเชือก หรือน้องฟ้า ได้เขียนชีวิตการฝึกฝนตนเองในการติดตามแม่ไก่ หรือฟีโก้ในงานพุทธาภิเษก ฉันอ่านแล้วรู้สึกประทับใจที่น้องพยายามพัฒนาและฝึกฝนตนเองให้รู้เท่าทันกิเลส จึงขอนำมาแบ่งปันในคอลัมน์ “ลูกอศอก-ชะงอกดูโลกกว้าง” นี้

“พวกเราลูกไก่เอาไว้จำนวน ๗ คน (ฟ้า ชูม ผักกาด โบว์ แพง บีม) มีโอกาสได้มาเป็นลูกไก่ฟี่ยั้ง (ฟ้าไกล้รุ่ง) และฟี่หยก (เหนือไฟฝัน) ในช่วงงานพุทธาภิเษก มีงานรับผิดชอบ ๓ อย่าง คือ งานจัดผักลวก ตอน ๐๕.๐๐ - ๐๗.๑๕ น. โดยประมาณ งานล้างห้องน้ำฝ่ายหญิงทั้งหมด และงานดูแลจุดล้างจาน โดยมีฟีโก้ คือฟี่ยั้งคอยตามไปดูแลเป็นประจำ ก็เป็นอีกบรรยากาศหนึ่งที่ได้มีโอกาสมาพากเพียรทำงานร่วมกับฟี่ยั้ง เพื่อน ๆ และน้อง ๆ

ปีนี้เป็นปีที่ ๕ แล้วในการฝึกฝนตนเองที่โรงเรียนแห่งนี้ และกำลังเก็บสะสมประสบการณ์

ในทุกครั้งที่ได้ทำงาน ฐานงานหลักที่เราคงต้องฝึกหัดทำก่อนสิ่งอื่นใด คือ ฐานสร้างตน สร้างคน และสร้างงาน โดยมีพี่ยังเป็นแบบอย่างให้ได้ศึกษาและเรียนรู้

นอกเหนือจากงานจัดผักลวกแล้ว อีกร่างงานประจำก็คือดูแลจุดล้างภาชนะ รับหน้าที่แนะนำผู้ที่มาล้างภาชนะให้เช็ดเศษอาหารก่อน ล้างถุงพลาสติกก่อนและแยกขยะด้วย เป็นงานที่ต้องทำหลังกินข้าวเช้า โดยตัวเองต้องฝึกฝนความขี้เกียจพอสมควร และคิดเอาเองว่าเรากำลังจะที่นี่ก็เลยสั่งการให้เราทำงานช้าลง พร้อม ๆ กับทีมงานเกือบทุกคนที่ต้องสู้กับกิเลสตัวนี้ แต่ดูเหมือนจะมีพี่ยังคนเดียวที่อยู่เหนือกิเลสตัวนี้ได้

พอเห็นอย่างนั้น เราก็นึกได้ว่า เราเองก็ต้องขยันเหมือนกันนะ ไม่ใช่ให้กิเลสมาครอบงำจนละลิมละลืออยู่อย่างนี้ ก็เริ่มสลัดตัวขี้เกียจออก โดยการขยับจัดกะละมัง ไปชนน้ำ ก็คืนพลังงานให้ชีวิตตื่นขึ้นมาอีกครั้ง นึกได้ทันทีว่าถ้าไม่มีพี่ยังเป็นตัวอย่างการอยู่เหนือกิเลสให้ดูในตอนนั้น เราเองคงจะนึกว่าตัวขี้เกียจนั้นเป็นเรา หรืออาจจะรู้ตัวช้าก็เป็นได้ ต้องขอขอบคุณพี่ยังที่ทำให้เราไม่ต้องสูญเสียเวลาเปล่า ทำให้หลุดออกมาจากกิเลสตัวขี้เกียจได้ และสามารถสร้างสรรงานเสียสละต่อไปอย่างสดชื่นมีชีวิตชีวา

นอกจากงานประจำเหล่านี้แล้ว ยังมีงานจรอีกคือ งานพานิลิต ว.บ.บ. ลงทำงาน โดยหนูและน้องอีก ๑ คนพา ว.บ.บ. ๒ กลุ่ม ไปลงฐานเก็บมะขามเทศ และเพื่อน ๆ กับน้อง ๆ ที่เหลือพาไปเก็บมะขามหวาน และเมล็ดขุ่นศึก (อีสิ๊ก) ทำงานช่วงบ่ายอีกแล้ว ตัวขี้เกียจยังเข้ามาสิงเช่นเดิม แถมงานนี้อยู่กับน้อง ๒ คนแหม...บรรยากาศช่างเหมาะแก่การหลบหนีอยู่ยั้งนัง ความคิดที่เกิดขึ้นเป็นสัญญาที่มีผลต่อสังขารแค่ ๒๐% รู้สึกอินไปกับความคิดนี้บ้าง แต่ด้วยหน้าที่ที่ได้รับผิดชอบ ที่อาจมีไม่มาก แต่ทำแล้วเกิดประโยชน์ก็รู้ว่าจะหลบหนีไปทำไม

หนูรู้สึกดีที่ได้รับผิดชอบงานต่าง ๆ ที่ได้ฝึกฝน

แต่อินทรีย์พลังะ พลังการกำจัดกิเลสยังอ่อนงานจึงทำออกมาได้ไม่เต็มที่ ลักพักเห็นพี่ยังปั่นจักรยานมาดู จิตสำนึกถึงตื่น ทำให้คิดว่าจะปลดปล่อยอารมณ์ความรู้สึกจนขาดตัวรู้ไม่ได้ เลยออกจากภพของตัวเองได้บ้าง

หนุ่มมองเห็นพี่ยัง ทำให้เห็นวัยรุ่นคนหนึ่ง ที่มีหน้าที่หลายอย่าง และพยายามทำหน้าที่หลายอย่างนั้น โดยลดละกิเลสของตัวเองไปด้วย เราคนหนึ่งที่ยังมีกิเลสอยู่ ได้พี่ยังเป็นเครื่องเตือนสติในเวลาที่เราขาดสติ คอยเตือนเราให้คิดและอย่าขี้เกียจที่จะพากเพียรฝึกฝนตนเองไป แม้เล็กแม้น้อยแต่ก็ดีกว่าที่จะไม่ได้ล้างกิเลสเลย

การฝึกฝนแต่ละช่วงที่แตกต่างกันไป สอนให้รู้ว่าผลของการไม่ฝึกฝน ทำให้เราได้กิเลสที่ยังหยาบอยู่ แต่พวกเราโชคดีที่มีแม่ไก่ พี่ไก่ที่เป็นแบบอย่างที่ดีให้เห็นอยู่เสมอ อีกทั้งคอยเคี่ยวเข็ญและให้โอกาส ช่วยอบรมสั่งสอนเราให้พัฒนา ร่วมกันสู้บนเส้นทางที่ต้องลดละกิเลสหรือความเห็นแก่ตัวนี้ต่อไป

มีหลายคำสอนจากม้วนเทปของหลวงปู่ที่แม่ไก่อนำมาใช้ประกอบการเรียนการศึกษา ที่ช่วยชี้ให้เห็นความเห็นแก่ตัวหรือกิเลส ที่มีมากเกินไปกว่าที่เราจะรู้และละเลิกได้ด้วยตัวเอง

การศึกษาแบบพุทธที่เรามีโอกาสมาศึกษา ทำให้รู้ว่าการพัฒนาจิตวิญญาณให้หมดความเห็นแก่ตัว คือที่สุดที่ยิ่งใหญ่กว่าการศึกษาใด และแม่ไก่หรือพี่ไก่อก็เป็นตัวอย่างและเป็นอีกดวงตาหนึ่งที่คอยช่วยเราให้มองเห็นข้อผิดพลาดและช่วยเราแก้ไข เพื่อที่จะพัฒนาขึ้นไปสู่การพึ่งตนจนที่สุดเพื่อเป็นที่พึ่งคอยช่วยเหลือผู้อื่นต่อไป”

น.ส.เกร็ดรุ่งฟ้า คำโลกเชือก

นักเรียนสัมมาสิกขาภูผาพ้าน้ำ ชั้น ม.๕

อ่านบันทึกของน้องแล้ว ก็เห็นว่าเรายังไม่เป็นพี่ไก่ที่ดีในความรู้สึกของตนเอง เพราะยังพยายามฝึกฝนตนเองอยู่มาก โดยเฉพาะการอยู่ดูแลน้องก็ช่วยทำให้กระตุ้นตัวเองให้ทำตัวอย่างต่อเนื่อง ไม่ขี้เกียจเช่นกัน ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

แค่คิดก็หนาว...วี

● นายชิง วินเทอร์

๑. ข่าวร้ายของร้านขายปลีก ซีพีออลล์ออกหั่นกู่

๑.๘ หมื่นล้านใช้หนี้ ๑.๔ หมื่นล้านขยายสาขาแมคโคร-เซเว่น (มติชน ๒๕ ก.พ.๕๘) โซ่ช่วยไทยผวาเปิดเออีซี หวั่นทุนยักษ์ถล่มค้าปลีก (เดลินิวส์ ๑๘ ก.พ.๕๘)

วิฤตประมงพื้นบ้าน

๒. ความอดอยากที่รอคอย ประมงข้า ปลาหดหาย จับได้แทบไม่คุ้มทุน ไทย-โปสต์ ๒๖-๒๗ ก.พ.๕๘ กระทรวงเกษตรหวั่นปลาทุหมด ปิดอ่าวไทย ๓ เดือนขยายพันธุ์(มติชน ๑๖ ก.พ.๕๘)

๓. กรรมต้องติดจรวด ต้องรีบตัดสินใจ

ปาเปรม ตะเพิดคนโกงพันแผ่นดิน จุดแนวคิดตั้งศาลฉ้อราษฎร์ เร่งเชือดทุจริต (เดลินิวส์ ๓ ก.พ.๕๘)

๔. ไม่ยอมมารับผิด “ประชาธิปไตยได้ตายไปแล้ว พร้อมกับหลักนิติธรรม แต่ขบวนการทำลายล้างยังมีอยู่อย่างต่อเนื่อง ดังที่ดิฉันได้ประสบอยู่ขณะนี้” (ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ไทยโพสต์ ๒ มี.ค.๕๘)

๕. สิ่งทีละเลยก้นมานาน แดงคุกคามสถาบัน จับ ‘นปช’ ปลอมเอกสารวัง แฉ ซึ่บัก‘จารุพงศ์-เพื่อไทย’ (ไทยโพสต์ ๕ ก.พ.๕๘)

๖. ปาณาติบาต ปุถุชนรู้ได้ยาก สลดทวนทำลายของกลางฝั่งแอมวทั้งเป็นหลายพันตัว (เดลินิวส์ ๕ ก.พ.๕๘)

๗. มาถูกทาง ดั่งรังท่อม ๓๐๐ ล้าน ผุดถนนยาวพารา (มติชน ๔ ก.พ.๕๘)

๘. โรงเรียนไหนสอนวิชานี้... ยกมือขึ้น! ตู-ปียวดี มาลินนท์ ลั่นเลิกปั้น ‘ดารา’ ยาก แค่หล่อสวยไม่พอต้องลงลึก“วินัย-ทัศนคติ” (มติชน ๕ ก.พ.๕๘)

๙. พิสุจน์ได้ไม่ยากหลักฐานมีอยู่แล้ว ‘ธัมมชโย’ ไม่ปาราชิก มส. ขอให้ยุติ เผยพระลิขิตแค่แนะนำ ‘ดีเอสไอ’ ไล่สอบ ๓๐๐ ล้าน (มติชน ๒๑ ก.พ.๕๘)

๑๐. การเมืองรอด - ราชการช่วย ทุจริตข้าวถุง-จีทูจีพันพิช ลั้งให้ออก ๓ บิ๊ก‘ชรก.พณ.’(มติชน ๒๓ ก.พ.๕๘)

๑๑. พระเลื้อยเหลือง-พระเลื้อยแดงก็มีนะโยม ข้องใจ คลสช.ไฟเขียว ส.ป.ช.ล้ำเส้นสงฆ์ ‘เจ้าคุณพิพิธ’ แฉ เบื้องลึกเกมส์ล่กัด สมเด็จพระสังฆราชวัดปากน้ำ (มติชน ๒๔ ก.พ.๕๘)

๑๒. ประหยัด-อดออมต้องสอนแต่วัยเด็ก หนี้ ‘บัตรเครดิต’ ผิดชำระพุ่ง ๒๕% กู้เพื่อใช้บริโภค (ไทยโพสต์ ๒๔ ก.พ.๕๘)

๑๓. อายุสั้น-โรคเยอะ อนาคตคนเมือง กทม. ก๊าซคาร์บอน ๔๒ ล้านตัน ติดอันดับเมืองก่อมลพิษ ๑ ใน ๕ ของโลก (เดลินิวส์ ๑๑ ก.พ.๕๘)

๑๔. ทรงพระปรีชาสามารถ พันครุฑายาทสนองดำรัสพระเทพฯ ให้ทุนเด็กเก่ง-จบแล้วบรรจุที่บ้านเกิด (มติชน ๓ มี.ค.๕๘)

๑๕. น้ำลดตอผุด อัยการแจงฟ้อง ‘จิตูลี’ ‘บุญทรง-พวก’ ๒๑ คน ขอศาลสั่งปรับ ๓.๕ หมื่นล้าน (มติชน ๑๘ มี.ค.๕๘)

๑๖. ความจนยอมทำได้ทุกอย่าง รัฐบาลเปิดขาย หวยร้านสะดวกซื้อ ๖ เดือน ได้ล้น (มติชน ๑๑ มี.ค.๕๘)

๑๗. เกิดขึ้นได้อย่างไร? ธรรมกายยอมคืนเงิน ๖๘๔ ล้าน ‘สหกรณ์’ เเฮ แบ่ง ๖ งวด จ่ายก่อน ๑๐๐ ล้าน ‘ศาลรัฐธรรมนูญ’ จัดไกลเกลี่ย (ไทยโพสต์ ๑๗ มี.ค.๕๘)

๑๘. จำไว้เลย ไม่มีประเทศไหนรักเราจริง ! บิ๊กตู๋สอนมวยอเมริกาอย่างบังคับเลือดตัวเองใส่ทั้งโลก แต่ละชาติมีปัญหาต่างกัน (เดลินิวส์ ๑๔ มี.ค.๕๘)

๑๙. เมื่อนักวิชาการจมน้ำลึกอยู่ในห้องสี่เหลี่ยม ๒๐๑ วิชาการ-นศ.ร้อง ทปอ.คุ้มครองเสรีภาพวิชาการ (มติชน ๑๑ ธ.ค.๕๘)

ไทยโพสต์ ด้านนายกฯทางตรง ‘พท.-ปชป.’ ประสานเสียงคัดค้านทุกมธ.มกร่างฯว่า!

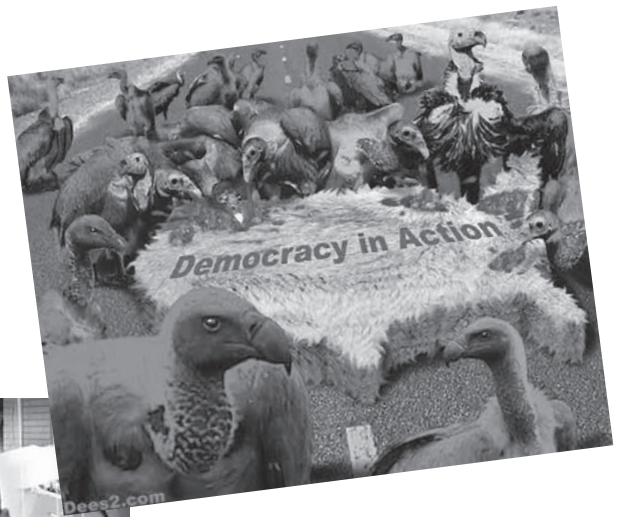
๒๐. สิ่งที่ดีมักตรงข้ามกับนักการเมืองคิด ด้านนายกฯ ทางตรง

‘พท.-ปชป.’ ประสานเสียงยี้ (ไทยโพสต์ ๙ ธ.ค.๕๘)

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

● ตอนจบ

ภาพ deesillustration.com

Deesillustration.com

ประชาธิปไตยได้พัฒนา
ไปสู่ระบบทุนนิยมและบริโภคนิยม
และระบบทั้งสองมี “ความโลภ”
เป็นตัวจักรที่สำคัญ
คนชั้นกลางและคนจน
จะตกเป็นเหยื่อของความโลภ
ของคนรวยชาติเดียวกัน
และนักปั่นราคาจากต่างชาติ

ทำไมผมจึงอพยพจากสหรัฐอเมริกา??

(ตอนที่ ๒)

ยารักษาโรค (Medicine)

ควรมีการกำหนดตารางอัตราค่ารักษาพยาบาลที่เป็นที่ยอมรับขึ้นในแต่ละชุมชน ชาวอเมริกันทนรอสิ่งนี้เป็น ๆ ปีแต่ดูเหมือนสถานการณ์จะเลวร้ายลง ควรมีการกำหนดราคายาที่สมเหตุสมผลให้บริษัทยาต่าง ๆ ที่ดูเหมือนราคาหุ้นจะพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็วเท่า ๆ กับบริษัทน้ำมัน ถ้าพวกบริษัทเหล่านั้นไม่พอใจก็ควรเปลี่ยนไปดำเนินกิจการประเภทอื่น ผู้บริหารของบริษัทเหล่านี้สามารถลดราคาโดยการลดขนาดของเรือยอร์ชและเครื่องบินของพวกเขาลงได้ จอห์นไม่เข้าใจว่าอะไรทำให้การเรียนแพทย์มีสิทธิคิดค่ายาหรือค่ารักษาพยาบาลสูงจนทำให้ผู้ป่วยต้องล้ม

ละลายได้ ความโลภในวงการยาและการรักษาพยาบาลควรถูกจัดการเช่นเดียวกับความโลภจากการผูกขาด ยาและการรักษาพยาบาลเป็นความจำเป็นของสังคม จึงควรปลอดจากความโลภ แต่ปัญหาก็คือยังไม่มีผู้ใดควบคุมในเรื่องนี้ สหรัฐฯเป็นประเทศที่ประชาชนมีรายได้ต่อหัวสูงที่สุดประเทศหนึ่งของโลก และนั่นส่งผลให้ราคายาและการรักษาพยาบาลสูงที่สุดในโลกด้วย ทำไมไม่มีผู้ใดจัดการแก้ไขในเรื่องนี้มาเป็นเวลาสิบ ๆ ปีแล้ว??

หมายเหตุ : ในปี พ.ศ.๒๕๕๒ ชาวอเมริกันใช้จ่ายในเรื่องการรักษาพยาบาลเฉลี่ยคนละประมาณ ๘,๐๐๐ ดอลลาร์ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราที่สูงที่สุดในโลก

ลัทธิเสรีส่งผลให้ค่าใช้จ่ายในเรื่องนี้พุ่งสูงขึ้นมาก จนการล้มละลายส่วนบุคคลจำนวนมากเกิดจากการรักษาพยาบาล สหรัฐอเมริกามีกฎระเบียบที่ห้ามหน่วยราชการต่อราคายาที่ซื้อจากบริษัทยา ชาวอเมริกันที่อยู่ไม่ไกลคานาดาจะข้ามแดนไปซื้อยาในคานาดาเพราะมีราคาถูกกว่า แต่รัฐบาลก็พยายามสกัดกั้นโดยอ้างว่ายาที่จำหน่ายในคานาดาอาจไม่มีคุณภาพ อนึ่ง ออสเตเรียเอาบัญชียาออกจากการเจรจาการค้าเสรีกับสหรัฐฯ เพราะต้องการปกป้องมิให้ชาวออสเตรเลียต้องจ่ายค่ายาแพงเหมือนชาวอเมริกัน

อาชญากรรม (Crime)

ชาวอเมริกันถูกทำให้เชื่อว่ามีที่ไหนในโลกปลอดภัยนอกจากสหรัฐฯ สื่อมวลชนต่างอ้างสมองพวกเขาว่า ประเทศอื่น ๆ เต็มไปด้วยคนป่าเถื่อนที่ชอบลักพาตัวและอาจตัดหัวพวกเขาหรืออาจขโมยและหลอกลวงเงิน ความเชื่อดังกล่าวเป็นสิ่งที่น่าหวง ข้อเท็จจริงก็คือทุกประเทศย่อมมีอาชญากรรม แต่คำถามก็คือประเทศใดที่มีสถิติอาชญากรรมสูงสุดในหมู่ประเทศอุตสาหกรรม สถิติประจำปี ค.ศ.๒๐๐๐ (พ.ศ.๒๕๔๓) ของ น.ส.พ.นิวยอร์กไทมส์ระบุว่า “แม้รายงานอาชญากรรมทุกรายงานเมื่อเร็ว ๆ นี้จะเห็นว่าคดีอาชญากรรมร้ายแรงได้ลดลง สหรัฐฯก็ยังเป็นประเทศที่เกิดความรุนแรงมากที่สุดในหมู่ประเทศร่ำรวยอยู่ดี” ตลอด ๒๐ ปีที่ผ่านมาคนอเมริกันประมาณ ๒๐,๐๐๐ คนถูกฆาตกรรมในแต่ละปี และนั่นคือมีการฆาตกรรม ๘-๑๐ รายต่อประชากร ๑๐๐,๐๐๐ คน ในขณะที่ประเทศญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และเยอรมนี การฆาตกรรม ๐.๕ ราย ๑.๑ ราย และ ๑.๔ รายต่อประชากร ๑๐๐,๐๐๐ รายเท่านั้น ชาวอเมริกันที่ถูกฆาตกรรม ๔๐๐,๐๐๐ รายในเวลา ๒๐ ปีนี้มีจำนวนเท่า ๆ กับจำนวนทหารอเมริกันที่เสียชีวิตในสงครามโลกครั้งที่ ๒ จอห์น ดั้ง ข้อสังเกตุว่าสถิติอาชญากรรมที่ น.ส.พ.นิวยอร์กไทมส์นำเสนอถูกจำกัดไว้เฉพาะ

ประเทศอุตสาหกรรมก็เพราะผู้จัดเก็บสถิติพบว่า มีประเทศอื่นในโลกน้อยมากที่มีการประกอบอาชญากรรมสูงเท่าประเทศอุตสาหกรรม ซึ่งถือว่าเป็นประเทศที่มี “อารยธรรม” สูงส่ง

การบังคับใช้กฎหมายในเรื่องอาชญากรรมกำลังประสบปัญหาเพราะร้อยละ ๕๐ ของตำรวจทั้งหมดถูกมอบหมายให้ควบคุมการจราจรอันเนื่องมาจากการพุ่งสูงขึ้นของการเสียชีวิตทางรถยนต์ในแต่ละปี คนอเมริกันประมาณ ๓๐๐ ล้านคนขับรถกว่า ๒๔๐ ล้านคันบนไฮเวย์ พวกเขาขับอย่างรวดเร็วและไม่ค่อยเคารพกฎจราจร ข้อสำคัญก็คือกรมตำรวจทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพเพราะทุกคนต่าง “เล่นการเมือง” เพื่อขึ้นสู่ตำแหน่ง “หัวหน้า” พวกเขาต่างลืมนักการเมืองผู้ซึ่งไม่ร่วมโต๊ะอาหารกับผู้ใต้บังคับบัญชาแต่กลับร่วมโต๊ะกับผู้ว่าการหรืออธิบดีตำรวจหรือผู้อำนวยการสำนักงานประมาณของเมืองที่เขาทำงานอยู่

ครอบครัว (Family)

ครอบครัวอเมริกันหลายครอบครัวพยายามจะวิ่งก่อนที่จะเดิน พวกเขาต้องการซื้อบ้าน รถยนต์คันใหม่และอื่น ๆ อีกมากมายก่อนที่พวกเขาจะพร้อม และนั่นก่อให้เกิดภาวะหนี้ด้านการเงินและความจำเป็นที่ทั้งพ่อและแม่ต้องออกทำงาน การกดดันจะสูงยิ่งขึ้นถ้าเขาทั้งสองไม่ปลดหนี้มีบุตรจนกว่าจะพร้อมด้านการเงิน

คู่ครองที่มีลูกเล็ก ๆ ไม่ควรออกทำงานทั้งคู่ การออกทำงานทั้งสองคนควรเริ่มได้เมื่อลูกอายุถึงวัยรุ่นเพราะ ณ เวลานั้นลูกจะใช้ชีวิตส่วนใหญ่นับกับโรงเรียนและสังคม ถ้าคู่ครองวางกฎระเบียบและแนวทางการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องให้ลูกใน ๑๓-๑๔ ปีแรก ลูกจะเผชิญโลกด้วยตนเองได้ การไปพักผ่อนร่วมกันของคนในครอบครัวก็ช่วยฝึกความสัมพันธ์ของทุกคน การไม่ตั้งความหวังสูงไปทางด้านการเงินและความสำเร็จจะช่วย

ลดความกดดันต่าง ๆ ในชีวิตครอบครัว แต่กรณีไม่สามารถทำได้ดังกล่าว คู่ครองก็ต้องเตรียมตัวสำหรับการหย่าร้างและการเลี้ยงลูกคนเดียวซึ่งมักส่งผลให้เด็กมีความไม่มั่นคง

ในปี ค.ศ.๑๙๗๐ (พ.ศ.๒๕๑๓) เด็กอเมริกันร้อยละ ๘๙.๕ อาศัยอยู่กับพ่อและแม่ แต่พอถึงปี ค.ศ.๒๐๐๕ (พ.ศ.๒๕๔๘) ตัวเลขได้ลดลงเหลือเพียงร้อยละ ๖๗ เท่านั้น (ปัจจุบันเหลือเพียงร้อยละ ๕๐) เหตุผลของการหย่าร้างมีมากมาย และสาเหตุสำคัญน่าจะเป็นเรื่อง “เงิน” ก่อนทศวรรษ ๑๙๗๐ (พ.ศ.๒๕๑๓) ครอบครัวส่วนใหญ่มีผู้ปกครองเพียงคนเดียวที่ออกทำงาน แต่ตั้งแต่การค้าเสรีเฟื่องฟูและระบบการเงินและเครดิตขยายตัวทุกอย่างก็เปลี่ยนไป **ครอบครัวชาวอเมริกันถูก “เงิน” จับเป็นตัวประกันมาประมาณ ๕๐ ปีแล้ว** ยิ่งกว่านั้นสังคมยังถูกกระทำโดยธุรกิจบันเทิงที่เลวร้ายและตัวอย่างที่ไม่ดีอีกมากมาย

ผู้สูงอายุ (Senior Citizen)

เมื่อประมาณ ๑๐ ปีที่แล้ว อัลวิน ทอฟเลอร์ (นักอนาคตวิทยาชาวอเมริกัน) กล่าวไว้ในหนังสือของเขาชื่อ “Future Shock” ว่า “เราค่อย ๆ กลายเป็นสังคมขว่าง้าง” อย่างช้า ๆ เราเลิกชอบแซมสิ่งของต่าง ๆ ที่มีแต่ซื้อแล้วขวาง้างทิ้งในทุก ๆ ๒ ปี ถ้าเพื่อนทำให้เราไม่พอใจก็ขวาง้าง “ความสัมพันธ์” กับเขาทิ้งไป ทำให้ไม่ต้องได้เสียงกับภรรยาในเมื่อการหย่าร้างสามารถทำได้ง่ายตาย

การปฏิบัติของสหรัฐฯต่อ “ผู้สูงอายุ” ถือได้ว่าเป็นอาชญากรรม “ผู้สูงอายุ” เป็นแหล่งของ “ปัญญา” ไม่ใช่เฉพาะสำหรับลูกหลาน แต่สำหรับวงการธุรกิจและรัฐบาลด้วย แต่ “แหล่งของปัญญา” นี้ได้ถูกละเลยทอดทิ้งเพราะความก้าวหน้าอันรวดเร็วของเทคโนโลยี และ **ผู้สูงอายุถูกมองว่า “ล้าหลัง” และ “หมดคุณค่า”** ทั้ง ๆ ที่โดยข้อเท็จจริงแม้เทคโนโลยีจะมีผลกระทบ

ต่อชีวิต แต่พื้นฐานของการดำรงชีวิตก็ยังเป็นเช่นเดิม ผู้สูงอายุถูกส่งไปอยู่บ้านคนชราและถูกลืมเพราะครอบครัวของเขาคิดว่าพวกเขาไม่มีประโยชน์อีกต่อไป สิ่งที่ถูกหลานของพวกเขาต้องการกรณีปู่ย่าตายายยังอยู่ที่บ้านก็คือการปิดปากเงียบ นั่งอย่างสงบเสงี่ยมบนเก้าอี้โยก และจ้องดูโทรทัศน์ **การทอดทิ้งผู้สูงอายุในสหรัฐฯ เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้จอห์นย้ายมาอาศัยอยู่ในประเทศไทย**

บันเทิง (Entertainment)

วงการบันเทิงในปัจจุบันแสดงให้เห็นถึงความไร้รสนิยมและความขาดสติของคนรุ่นใหม่ **ภาพยนตร์ในสมัยนี้ไม่ต้องพึ่งบทดี ๆ ที่เป็นตัวอย่างในการดำรงชีวิต แต่ขึ้นอยู่กับระบบแสงสีเสียง การระเบิด การทำลาย เลือดที่พุ่งกระฉูดและการไปเปลือย องค์กรประกอบทั้งหลายดังกล่าวถูกใช้เพื่อปิดบังความไร้สาระทั้งปวง** สำหรับนักร้องและนักเต้น พวกเขาก็ต้องใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้น แต่งหน้าแต่งตาแปลกประหลาด รวมทั้งต้องพึ่งเสียงระเบิด ประกายไฟลูกทวมและท่าทางก้าวร้าวรุนแรง เพื่อเรียกความนิยมชมชอบ พวกเขาทำเช่นนั้นก็เพื่ออำพรางความสามารถเพียงระดับพื้น ๆ ของพวกเขาทั้งนั้น เมื่อ ๕๐ ปีก่อนนักร้องและนักแสดงให้ความบันเทิง แต่ผู้ชมและผู้ฟังด้วยความสามารถอันโดดเด่นโดยไม่ต้องพึ่งองค์ประกอบจากภายนอกแต่อย่างใด ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเป็นข้อสังเกตที่ชี้ให้เห็นว่าอะไรเกิดขึ้นกับคนรุ่นหนุ่มรุ่นสาวในปัจจุบัน พวกเขาไร้รสนิยม ไร้วัฒนธรรมและสนใจแต่แสงสี ความรุนแรงและการทำลายล้างเท่านั้น ยิ่งกว่านั้นก็คือคนรุ่นหนุ่มรุ่นสาวในอดีตเคยฟังเพลงเยือกเย็น แต่เยาวชนใน ๒-๓ รุ่นที่ผ่านมาดูเหมือนจะมีแรงขับที่จะฟังหรือชมสิ่งบันเทิงที่เร่งเร้า ทำให้โกรธแค้น กระตุ้นทางเพศ หรือผลักพวกเขาไปสู่ความรุนแรง

สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร? พวกเขาถูก

เข้มงวดหรือตามใจมากเกินไป? จอห์นเชื่อว่าพวกเขาถูกผ่อนปรนและปล่อยปละละเลยมากเกินไป และนั่นส่งผลให้มีการใช้ยาเสพติด ตลอดจนการบริโภคทางเพศและความรุนแรง การออกทำงานนอกบ้านของมารดาเป็นสาเหตุหนึ่งของปรากฏการณ์ดังกล่าว นอกจากนั้นการแพร่หลายของการหย่าร้าง การเสแสร้งหลอกลวงและความเสื่อมทรามต่างๆ ที่เขาเห็นจากผู้ปกครองครู ตลอดจนผู้นำประเทศก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งเช่นกัน ที่แน่นอนก็คือปัญหานี้มีอยู่จริงและกำลังเลวร้ายขึ้นทุกวัน

คนอเมริกันไม่รู้เลยว่าพวกเขาไม่เพียงแต่กำลังทำลายตัวเองเท่านั้น พวกเขา กำลังทำลายวัฒนธรรมทั่วโลกด้วยการส่งออกภาพยนตร์และดนตรีของพวกเขา พวกเขา กำลังทำลายเยาวชนทั่วโลกซึ่งกำลังเลียนแบบสิ่งที่เห็นจากภาพยนตร์และดนตรีอเมริกัน

กีฬา (Sports)

หลักการดั้งเดิมของการมีโครงการกีฬาในโรงเรียนสำหรับเด็ก คือการไม่让孩子ไปเตร็ดเตร่ตามท้องถนน เด็กจะถูกสอนในเรื่องความยุติธรรม การมีน้ำใจนักกีฬา และการมีร่างกายแข็งแรง อย่างไรก็ตามหลักการที่ดีเช่นนี้กลับไม่ยั่งยืนเมื่อกีฬาเป็นที่นิยมและกลายเป็นอาชีพ **ความกดดันในเรื่องชัยชนะและผลประโยชน์เพิ่มสูงขึ้น นักกีฬาเริ่มใช้ทุกวิธีการเพื่อเอาเปรียบและเอาชนะ** นักกีฬา มวย และนักมวย และกฎระเบียบ ต้องถอยหลังไปอย่างเจ็บปวด ๆ นักกีฬาถูกสอนให้ใช้เล่ห์กลเพื่อเอาชนะกฎระเบียบ พวกเขากลายเป็นดาราและได้รับและได้ค่าตอบแทนสูงอย่างเหลือเชื่อ ชัยชนะกลายเป็นสิ่งเดียวที่สำคัญ ทุกคนต่างลืมเรื่องความถูกต้องเป็นธรรมและน้ำใจนักกีฬา พวกเขากลายเป็นคนเก่งถ้าสามารถใช้สารเพิ่มพลังได้โดยไม่ถูกจับได้ ชัยชนะและเงินเท่านั้นที่พวกเขาต้องการ พวกเขา คือ “พระเจ้า” ของผู้ชม เหตุนี้เราจึงได้เห็นนักกีฬาดังทะเลาะเบาะแว้ง

และตีกันในบาร์ รวมทั้งการข่มขืน ฆาตกรรม การเก็บเงินเด็ก ๆ ที่ขอลายเซ็น สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในทุกเมืองที่มีนักกีฬาอาชีพ **พวกเขา คือคนที่เด็ก ๆ ถือเป็นตัวอย่างทั้ง ๆ ที่สิ่งที่พวกเขาทำคือความโลภ การไร้น้ำใจนักกีฬา การละเมิดกฎระเบียบหรือแม้แต่มั่วกฎหมาย** คุณค่าของกีฬาได้สูญหายไปหมด!!

เมื่อคนอยากคนจนทั่วโลกเปิดโทรทัศน์ดูรายการ “เยี่ยมบ้านคนดัง” พวกเขาจะเห็นนักกีฬาและดาราใช้ชีวิตอย่างฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย และแสดงท่าหยิ่งโสราวกับว่างานที่เขาทำเป็นงานที่ยากเย็นแสนเข็ญ ภาพที่เห็นก่อให้เกิดความรู้สึกถูกดูถูกเหยียดหยามสำหรับชาวนาใน ประเทศไทยหรือในอัฟกานิสถาน ดาราและนักกีฬาข้างต้นควรถูกตั้งคำถามว่า การแสดงของพวกเขา มีคุณค่าและสมควรได้รับผลตอบแทนมากน้อยเพียงใด และมีใครคอยควบคุม “ความโลภ” ของพวกเขาหรือไม่?? พวกเขาควรได้รับการชี้แจงถึงผลกระทบของอาชีพและพฤติกรรมของเขาที่มีต่อสังคมไหม?? และเด็กในโรงเรียนควรถูกสอนไม่ให้หลงใหลในชีวิตที่ “เกินจริง” ของเหล่าดาราและนักกีฬาอย่างไร??

ข้อสำคัญก็คือคนอยากคนจนทั่วโลกที่ชมรายการดังกล่าวต่างพยายามเลียนแบบการใช้ชีวิตของ “คนดัง” เพื่อชดเชยความขาดแคลนที่กำลังเผชิญอยู่ และนั่นทำให้พวกเขาอยากจนยิ่งขึ้นและตกเป็นหนี้ ความท้อแท้สิ้นหวังทำให้บางคนโกรธแค้นชิงชังและออกไปวางระเบิดและเช่นฆ่าคนบริสุทธิ์

ที่ดิน (Land)

ตลาดบ้านและที่ดินในสหรัฐฯ ล่มสลายไปเนื่องจากพฤติกรรมทางเศรษฐกิจเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๑ **นักหากำไรในด้านนี้ต่างหันไปยังตลาดในต่างประเทศเช่นประเทศไทย** ในปัจจุบันคนไทยยังซื้อบ้านได้เพราะราคาบ้านและที่ดินมีราคาไม่สูงขึ้นไปมากนักในแต่ละปี และประเทศไทยมีกฎหมาย

ห้ามคนต่างชาติซื้อบ้านและที่ดินยกเว้นคอนโด-
มีเนียม อย่างไรก็ตาม **รัฐบาลกำลังถูกกดดันโดย
สหรัฐฯ และยุโรปมากขึ้นเรื่อย ๆ ให้เปลี่ยน
กฎหมายให้ชาวต่างชาติซื้อบ้านและที่ดินได้
ข้อสำคัญก็คือ ความคิดดังกล่าวได้รับการยอมรับ
จากคนชั้นนำ** ซึ่งถือครองที่ดินจำนวนมากของ
ประเทศ พวกเขารู้ว่ากฎหมายจะออกเมื่อใดและ
พร้อมจะซื้อที่ดินเพิ่มเพื่อทำกำไรจากการขายให้
คนต่างชาติ เมื่อที่ดินตกอยู่ในมือนักค้ากำไร
จากต่างชาติ ราคาจะถูก “ปั่น” ให้สูงขึ้นอย่าง
รวดเร็วและนั่นจะลดโอกาสที่คนไทยจะมีบ้านและ
ที่ดินของตนเอง เหตุการณ์เช่นนี้เคยเกิดขึ้นใน
ฮาวายเมื่อชาวญี่ปุ่นกว้านซื้อที่ดินด้วยกำไรจาก
อุตสาหกรรมรถยนต์ คนรวยในประเทศต่าง ๆ
ทำสิ่งที่เลวร้ายข้างต้นกับคนชั้นกลางและคนจน
ในทุกประเทศ **พวกเขาไม่สนใจความทุกข์ยากของ
ชาติเดียวกัน พวกเขาสนใจแต่กำไร** เหตุการณ์
เช่นนี้ก็เกิดขึ้นในสหรัฐฯ มันเริ่มเมื่อประมาณ ๔๐
ปีที่แล้ว พร้อม ๆ กับลัทธิการค้าเสรีและจอห์น
เชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นในประเทศไทย ประชาธิปไตย
ได้พัฒนาไปสู่ระบบทุนนิยมและบริโภคนิยม และ
ระบบทั้งสองมี “ความโลภ” เป็นตัวจักรที่สำคัญ **คน
ชั้นกลางและคนจนจะตกเป็นเหยื่อของความ
โลภของคนรวยชาติเดียวกันและนักปั่นราคา
จากต่างชาติ** มันเคยเกิดขึ้นในสหรัฐฯ บ้านและ
ที่ดินจะไม่มีให้พวกเขาเลี้ยงดูครอบครัวอีกต่อไป
แต่กลายเป็น “การลงทุนและการทำกำไร” ของ
คนรวยและคนต่างชาติ

เมื่อเร็ว ๆ นี้ จอห์น อาร์โนน เขียนจดหมาย
ไปยังหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษในประเทศไทย ๒
ฉบับ เพื่อแสดงความไม่เห็นด้วยกับเจ้าของที่ดิน
รายใหญ่คนหนึ่งที่เสนอว่าควรออกกฎหมายให้
ชาวต่างชาติมีสิทธิ์ซื้อหรือเช่าที่ดินในประเทศไทย
ได้เป็นเวลา ๙๙ ปี จดหมายของเขาทั้งสองฉบับ
ไม่ได้รับการตีพิมพ์ทั้ง ๆ ที่หนังสือพิมพ์ทั้ง ๒ เคย
ตีพิมพ์จดหมายของเขามาแล้วประมาณ ๓๐๐ ฉบับ
ตลอด ๗ ปีที่ผ่านมา เจ้าของที่ดินจำนวนมาก

ชาวไทยคนนั้นยังคงมีโอกาสแสดงความเห็นเพื่อ
ผลักดันรัฐบาลไทย ให้ต่างชาติมีสิทธิ์ซื้อหรือ
เช่าที่ดินเป็นเวลา ๙๙ ปีได้ต่อไป น่าเศร้าสำหรับ
คนไทยชั้นกลางและคนยากจนซึ่งอยู่ในฐานะ
เสียเปรียบอยู่แล้วในสังคมไทย คนไทยชั้นกลาง
และชั้นล่างจะไม่สามารถซื้อบ้านหลังเล็ก ๆ เป็น
ของตนเองได้อีกต่อไป นั่นก็แปลว่าประเทศไทย
ได้หลุดออกจาก “ความเป็นปกติ” เพราะบ้าน
และที่ดินได้กลายเป็น “การลงทุน” และ “การ
ทำกำไร” ของนายทุนไทยและต่างชาติไปแล้ว
เจ้าของหนังสือพิมพ์ที่เขาเขียนไปแสดงความ
คิดเห็นและไม่ลงจดหมายของเขาน่าจะเป็น
เจ้าของที่ดินจำนวนมากที่รอจะขายให้คน
ต่างชาติเช่นเดียวกัน **๓**

อ้างอิง : John Amone, “If I were President”
(Why I Left America: Part II), ANT office
Express Co.Ltd., Nonthaburi, Thailand.๒๐๑๑

ความบริสุทธิ์ที่นั่น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก... ในที่สุด

(โคลกธรรม-พุทธภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ทจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

(ตอนที่ ๙)

อาการแสบงบน หนาวสะท้าน เพราะร่างกายขาดการสร้างเลือด ให้สมดุล และได้ใช้เลือดไปมากในการทำงาน ในการนอนดึก หรืออารมณ์เร่ร่อน ใจร้อน กังวลบ่อยๆ

เมื่อเม็ดเลือดแตกมากๆ และรวดเร็วอย่างต่อเนื่อง จะส่งผลให้ เจ็บไปทั้งตัว เพราะร่างกายส่งสัญญาณขอสารอาหารด่วน เพื่อ ไปเลี้ยงเซลล์และซ่อมเซลล์

๔) ไข้เพื่อลม

มีอาการ ๖ ลักษณะ คือ

๑. มีอาการขมในปาก ออยากกินแต่ของแสดลง เมื่อสั่นระริกและเสียวไปทั้งตัว เจ็บไปทั้งตัว จุกเสียด อาการขมปาก ออยากกินของแสดลง บอกถึง

ในกระเพาะอาหารและลำไส้ มีแต่เมือกเมือกมัน มากจนเกิดแก๊สจำนวนมาก ทำให้จุกเสียด ออยากกินอาหารก็กินลงยาก ของแสดลง คือ อาหาร

ที่มีรสจัดๆ ทั้งหลาย เพราะกินอาหารรสชาติธรรมดา ไม่รู้รสแล้ว และจะเพิ่มรสอาหารขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัว เมื่อร่างกายมีลม มีแก๊สมาก จะทำให้ระบบ ดูดซึมอ่อนแอ ทำให้ออกซิเจนในเซลล์ลดลง ถ้าใช้เครื่องมือทางการแพทย์หนีบนิ้วตรวจ O₂ จะพบว่าปริมาณ อยู่ที่ไม่ถึง ๙๐ เปอร์เซ็นต์ แสดงว่า นี่เป็นลมในไส้ คือ *โกฐาสยวาตตะ*

๒. มีอาการหนาวสะท้าน บิดขี้เกียจ ยอกเสียดในอก
อาการยอกเสียดในอก เป็นอาการของ ลมนอกลำไส้ คือ *ลมกุกอนิสยวาตตะ* จะเมื่อยเนื้อ เมื่อยตัวง่าย จะชอบบิดขี้เกียจ ถ้าเป็นมากๆ จะมี อาการหนาวสะท้าน เพราะมีลมแทรกอยู่ตาม กล้ามเนื้อ และมีเม็ดเลือดแดงตกค้างอยู่จำนวนมาก ‘ลมนอกลำไส้’ นั้น เกิดจาก ‘ม้าม’ อ่อนแอ จะดึงบริเวณหัวหน้า ยอกเสียดไปถึงอก นานวันไป กลายเป็น *กษัยเข็อก*

๓. มีอาการหนาวสะท้าน อาเจียน แสงขนปาก
หวน เจ็บไปทั่วตัว อยากนอนตลอดเวลา เมื่ออาหาร อาการอาเจียน เมื่ออาหาร บอกถึงว่า ร่างกาย มีทั้ง *มูกเมือกมัน* และ *ลมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ* ทำให้ ไม่อยากกินอาหาร ตอนแรกพอกินได้แต่ไม่รู้รส ต้องเพิ่มรสจัดขึ้น

แต่เมื่อลมและแก๊สในร่างกายเพิ่มขึ้นอีก สาเหตุจาก ‘ตับ’ กำลั้งขับพิษทำให้อยากนอนตลอดเวลา อาการนี้เป็นอาการของตับต้องการขับพิษออก ถ้ายังไม่หมดก็จะไม่สดชื่น อยากนอนตลอดเวลา เมื่อตับขับของเสียมากๆ ร่างกายจะขับทิ้งทาง อุจจาระ-ปัสสาวะก็ไม่ทัน จึงขับออกทางปาก ให้ ‘อาเจียน’ ออก จะเร็วกว่าถ่ายลงล่าง

มีอาการแสงขน หนาวสะท้าน เพราะ ร่างกายขาดการสร้างเลือดให้สมดุล และได้ ใช้เลือดไปมากในการทำงาน ในการนอนดิ๊ก หรืออารมณ์เร่ร่อน ใจร้อน กังวลบ่อยๆ ก็จะทำให้ เม็ดเลือดแดงเป็นจำนวนมากและรวดเร็วอย่าง ต่อเนื่อง ถ้ายังไม่เปลี่ยนพฤติกรรมก่อโรค จะ

ส่งผลให้เจ็บไปทั้งตัว อาการเจ็บทั้งตัว คือ การที่ ร่างกายส่งสัญญาณขอสารอาหารด่วน เพื่อไป เลี้ยงเซลล์และซ่อมเซลล์ กระบวนการของ ร่างกายจะทำงานพร้อมกัน จึงมีอาการดังที่กล่าว

๔. หมอตรวจกายเสิร์ด่าไม่มีราศี ใจ กระทบน้ำ ผาดปาก เจ็บอก หายใจขัดเพราะในท้องมีก้อนๆ การที่ร่างกายดูเสิร์ด่าไม่มีราศี เพราะมี เลือดเสีย เลือดแตก ตกค้างในระบบหมุนเวียน เลือดเป็นจำนวนมาก ทำให้แสดงออกทางใบหน้า และผิวหนัง เพราะ ‘ใบหน้า’ คือจุดสะท้อนทั้งหมด ของร่างกาย และหัวใจ

มีอาการไอ เพราะ ร่างกายสร้างมูกมาปกป้อง ระบบทางเดินอาหารมิให้ดูดซึมเลือดเสียจำนวนมาก จึงมี *มูกเมือก เสมหะเหนียว* ที่ ‘ลำไส้’ ทั้งหมด ลามไปถึง ‘ปอด’ ลุกลามไปถึง ‘คอ’ ทำให้ มีทั้ง *เสมหะแห้ง* และ *เปียก* ติดอยู่ที่บริเวณคอเป็น จำนวนมาก ทั้ง *ใสจนติดเชื้อ* เปลี่ยนเป็น *สีเขียวเข้ม* ขึ้นเรื่อยๆ จึงส่งผลให้มีอาการไอ เพื่อขับเอาฝุ่น ละออง และเชื้อโรค ที่เข้ามาทางระบบทาง เดินหายใจออก

วิธีแก้ระดับต้นๆ คือ *ใช้วิธีสวนกันล้างลำไส้ ๔ กระบอก* เพื่อขับเอา *มูกเมือกมัน* ที่ ‘ลำไส้’ ไปทิ้ง เมื่อ *มูกเมือกมัน* ที่ ‘ลำไส้’ ลดลงก็จะทำให้ที่ ‘ขั้วปอด’ ลดลงด้วย เมื่อที่ ‘ขั้วปอด’ ลดลง ก็จะทำให้ที่ ‘คอ’ ลดลง อาการไอหรือเจ็บคอก็จะลดลงเอง ควรจะ สวนทำให้ได้ ๔ กระบอก จึงจะได้ผล

ทำไม่ ‘อาการไอ’ และ เจ็บคอ จึงหายไป โดยไม่ ต้องกินยาฆ่าเชื้อโรคเลย เพราะเราเอาของเสีย ระดับต้นๆ คือ *มูกเมือกมัน เสมหะ* บนเหนียวทิ้งไป ทำให้เชื้อโรคไม่มีอาหาร เชื้อโรคตายเพราะ ไม่มีอาหารสกปรกกินนั่นเอง

พอดีขึ้นระดับหนึ่งแล้ว ต้องหายาเพื่อบำรุง โลหิต ทำให้โลหิตงาม โลหิตดีขึ้น เชื้อไวรัส ก็ไม่สามารถอยู่ได้อีก ฉะนั้น ก็ไม่ต้องกลัวการติดเชื้อ ถ้าเราพยายามเปลี่ยนพฤติกรรมก่อโรคที่ทำให้ เม็ดเลือดแตก เป็นจำนวนมากให้ได้ ก็ยังดี

๕. มีอาการสะอึก อาเจียน และร้อนรุ่มกลุ่มใจ

ทำไมเกิดอาการอาเจียน สะอึก ในตำรา น้ำกระสายยา ใช้ **รากมะกล่ำเครือ แก้วสะอึก** ซึ่ง รากมะกล่ำเครือ มีหน้าที่ ขับเสมหะ ยังมีอาการ สะอึกมากเท่าไร เป็นการบ่งบอกถึง **มีเสมหะมาก** เท่านั้น และมีเสมหะมากเท่าไร ก็เป็นตัวบอกถึง **ออกซิเจนลดลง** เท่านั้นอีกเช่นกัน เมื่อมีออกซิเจน ลดลงเท่าไร ก็บอกถึง **มีเลือดเสียตกค้างมาก** เท่านั้น เมื่อมีเลือดเสียตกค้างจำนวนมาก ก็จะทำให้ร่างกายร้อนรุ่ม **ส่วนเรื่องกลุ่มใจต้องวางใจ** **เอาเอง เพราะใจ เป็นของเรา**

๕) ใช้เพื่อตี

มีอาการขมในปาก เจ็บหัว นอนมาก และเจ็บตามตัว

สาเหตุที่ขมในปาก เพราะท่อน้ำดีจะปิดง่าย อาจจะมาจกสาเหตุ **หายใจสั้น** หรือ **นอนดิ๊ก** **เกิน ๒๓.๐๐ น.** จะมีอาการนี้เกิดขึ้น หรือ **นอนหลับแล้วสะดุ้งตื่นง่าย** เมื่อมีพฤติกรรมอย่างนี้ จะทำให้เจ็บหัว หรือไมเกรน ตอนแรกๆ จะเจ็บซีกเดียว สลับไปสลับมา ทำให้รู้สึกนอนหลับไม่ค่อยพอ ซี้เช้า นอนทั้งคืนทั้งวัน **ยิ่งนอนมาก** เท่าไร **'สารเมลาโทนิน'** หลังมากเกินไปไม่สมดุลกับ **'ฮาดินาสิน'** อย่างใดอย่างหนึ่งมากเกินไปก็จะเกิดอาการเจ็บตามตัวได้ ฉะนั้น **ควรนอนที่ ๒๑.๐๐น.** (๓ทุ่ม) แต่ไม่ควรเกิน **๒๒.๐๐น.** (๔ทุ่ม) และพยายามตื่นหลังจากตี ๔ และต้องไม่ตื่นฉีระหว่างนอนหลับ (**สารเมลาโทนิน** (ที่จะทำให้อายุยืนยาว) จะหลังเวลา ๔ ทุ่ม ถึง ตี ๒)

ถ้ายัง **ตื่นฉีกกลางดึก** เช่นนี้ บอกถึงว่า **'น้ำดี'** ยังอ่อนแออยู่ ทำให้ **การย่อยไขมันเปลี่ยนเป็นฮอริโมนไปเลี้ยงสมองยังไม่สมดุล** ก็จะเกิดอาการต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว ถ้าเปลี่ยนพฤติกรรม อาการต่างๆ จะบรรเทาลงได้

๒) อ่านต่อฉบับหน้า

● วิธีทำข้าวกล้องให้เกิดประโยชน์สูง - ประหยัดสุด

๑. ล้างข้าวเพื่อเอาฝุ่นออก
๒. แช่ข้าวให้น้ำปริ่มข้าว เกลี่ยข้าวไม่ให้หนาเกิน ๓ ซม. ใส่เกลือลงไปหยิบนิ้วมือ แช่ทิ้งไว้ค้างคืน (ไม่ต่ำกว่า ๗ ชม.)
๓. เวลาหุงตอนเช้าเติมน้ำอีก ๑ ช้อนนิ้ว โดยเอาน้ำที่แช่ข้าวหุงด้วย ข้าวจะสุกเร็วหอมนุ่ม เนื่องจากข้าวได้สังเคราะห์ตัวเองตอนกลางคืน (จะมีกลิ่นหมักเล็กน้อย) เกิดพลังชีวิตเพิ่มอีก ๑๐-๑๕ เท่า

● งาดำคั่วเกลือ (GOMASIO)

คุณสมบัติ

- งาดำ ประกอบด้วยกรดอะมิโน (โปรตีน) Lysine, Metyonine, Tryptophan ที่ไม่มีในถั่ว
- ปรับความเป็นกรดในเลือด
  - สร้างภูมิคุ้มกัน
  - แก้อาการไอ
- ### ดอกเกลือ
- ช่วยในการเจริญอาหาร
  - บำรุงไต (ทำให้หยุดฉีกกลางดึกระหว่าง ๓ ทุ่ม-ตี ๓ ได้)

วิธีทำ

- ล้างงาดำให้สะอาด
- นำงาดำ (๔ ส่วน) และดอกเกลือ (๑ ส่วน) ลงคั่วในกระทะจนงาสุก
- แบ่งมาตำในครกตอนร้อนๆจนหมด
- นำมารวมกันแล้วตำอีกรอบที่ ๒ (อุ่นๆ)
- นำมารวมกันแล้วตำอีกรอบที่ ๓ (เย็น) งาจะละเอียดแตกมัน แล้วนำมาคั่วไฟอ่อนๆ พองาอุ่นๆ รอให้เย็นเก็บใส่ภาชนะปิดให้สนิท

ควรรับประทานวันละ ๑ ช.ช. เท่านั้น คลุกกับข้าว สามารถเก็บไว้ได้นานเป็นปี โดยไม่เกิดสารอัลฟา ท็อกซินที่ทำลายตับ (เพราะพืชน้ำมันที่แตกตัว (บด) โดนความชื้น)

● ต่อจากฉบับที่ ๒๙๖

พระวินัยปิฎกจำนวน ๘ เล่มจากพระไตรปิฎก ๔๕ เล่ม
มีลักษณะคล้ายคลึงกับประมวลกฎหมายที่ตราขึ้น
เพื่อจัดระเบียบการบริหารปกครองสังคมสงฆ์
ให้เกิดความมั่นคงเป็นปึกแผ่น

เปลี่ยนกระบวนการทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

เมื่อมีสถาบันกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินเกิดขึ้นแล้ว ก็เริ่มเกิดเหตุทะเลาะวิวาทเพราะมีการละเมิด กรรมสิทธิ์แห่งทรัพย์สินดังกล่าว ผลที่สุด มนุษย์ ก็หันมาทำข้อตกลงร่วมกันที่จะสถาปนา **“อำนาจ ที่เป็นทางการของสังคม”** ขึ้น ด้วยการร่วมมือ ที่จะ **“มอบอำนาจ”** ให้แก่คนผู้หนึ่ง เพื่อให้มาทำหน้าที่จัดระเบียบสังคม และช่วยปกป้องสถาบัน กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของผู้คน โดยมนุษย์คนอื่น ๆ จะยอมแบ่งผลผลิตที่เป็น **“สิทธิ”** ของตน บางส่วนให้กับบุคคลผู้หนึ่งเป็นการตอบแทน ดังเนื้อความในอัครคัมภีร์สุตตราว่า

“ดูกรวาเสฏฐะและภราทวาชะ ครั้นนั้นแล สัตว์ ผู้หนึ่งเป็นคนโลภสงวนส่วนของตนไว้ ไปเก็บส่วน

อื่นที่เขาไม่ได้ให้มาบริโภค สัตว์ทั้งหลายจึงช่วย กันจับสัตว์ผู้นั้น ครั้นแล้ว ได้ตักเตือนอย่างนี้ว่า **“แน่สัตว์ผู้เจริญ ท่านกระทำกรรมชั่วช้านัก ที่ สงวนส่วนของตนไว้ ไปเก็บเอาส่วนอื่นที่เขา ไม่ได้ให้มาบริโภค ท่านอย่าได้กระทำกรรมชั่วช่า เห็นปานนี้อีกเลย ดูกรวาเสฏฐะและภราทวาชะ สัตว์ผู้นั้นแล รับคำของสัตว์เหล่านั้นแล้วแม้ครั้งที่ ๒ แม้ครั้งที่ ๓ สัตว์นั้นสงวนส่วนของตนไว้ ไป เก็บเอาส่วนอื่นที่เขาไม่ได้ให้มาบริโภค สัตว์เหล่านั้ นจึงช่วยกันจับสัตว์ผู้นั้น ครั้นแล้วได้ตักเตือนว่า **“แน่ สัตว์ผู้เจริญ ท่านทำกรรมชั่วช้านัก ที่สงวน ส่วนของตนไว้ ไปเอาส่วนที่เขาไม่ได้ให้มาบริโภค ท่านอย่าได้กระทำกรรมอันชั่วช่าเห็นปานนี้อีกเลย สัตว์พวกหนึ่งประหารด้วยฝ่ามือ พวกหนึ่งประหาร****

ด้วยก้อนหิน พวกหนึ่งประหารด้วยท่อนไม้ ดูกร วาเสฏฐะและภารทวาชะ ก็นัยเพราะมีเหตุเช่นนั้นเป็นต้นมา การถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้จึงปรากฏ การติเตียนจึงปรากฏ การกล่าวเท็จ จึงปรากฏ การถือท่อนไม้จึงปรากฏ ครั้นนั้นแลพวกสัตว์ที่เป็นผู้ใหญ่จึงประชุมกัน ครั้นแล้ว ต่างก็ปรับทุกข์กันว่า พ่อเอ๋ย ก็การถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้จักปรากฏ การติเตียนจักปรากฏ การพูดเท็จจักปรากฏ การถือท่อนไม้จักปรากฏ ในเพราะบาปกรรมเหล่านี้ บาปกรรมเหล่านั้นเกิดปรากฏแล้วในสัตว์ทั้งหลาย อย่างกระนั้นเลย พวกเราจักสมมติสัตว์ผู้หนึ่งให้เป็นผู้ว่ากล่าว ผู้ที่ควรว่ากล่าวได้โดยชอบ ให้เป็นผู้ติเตียนผู้ที่ควรติเตียนได้โดยชอบ ให้เป็นผู้ขับไล่ผู้ที่ควรขับไล่ได้โดยชอบ ส่วนพวกเราจักแบ่งส่วนข้าวสาลีให้แก่ผู้นั้นดังนี้.....

ดูกรวาเสฏฐะและภารทวาชะเพราะเหตุผู้ที่เป็นหัวหน้าอันมหาชนสมมติ ดังนี้แล อีกขระว่า มหาชนสมมติจึงอุบัติขึ้นเป็นอันดับแรก เพราะเหตุผู้ที่เป็นหัวหน้าเป็นใหญ่ยิ่งแห่งเขตทั้งหลายดังนี้แล อีกขระว่ากษัตริย์ กษัตริย์ จึงอุบัติขึ้นเป็นอันดับที่สอง เพราะเหตุที่ผู้เป็นหัวหน้ายังชนเหล่าอื่นให้สุขใจได้โดยธรรม ดังนี้แล อีกขระว่า ราชา ราชา จึงอุบัติขึ้นเป็นอันดับที่สาม”

“อำนาจรัฐ” ที่สะท้อนผ่านภาษาคำว่า “มหาชนสมมติ” หรือ “กษัตริย์” หรือ “ราชา” จึงอุบัติขึ้นด้วยพื้นฐานความเป็นมาดังนี้ อันจะเห็นได้ว่าทฤษฎีกำเนิดอำนาจรัฐในอัครคัมภีร์สุตโรให้คำอธิบายที่คล้ายคลึงกันมากกับ “ทฤษฎีสัญญาประชาคม” (Social Contract Theory) ในการจัดตั้งรัฐของลัทธิทางการเมืองแบบประชาธิปไตย กล่าวคือชี้ให้เห็นว่าอำนาจรัฐหรืออำนาจที่เป็นทางการของสังคม (authorities) นี้เกิดขึ้นจาก “สัญญาการจัดตั้งของมนุษย์” ไม่ใช่

มาจากอำนาจศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ที่โชน

ขณะเดียวกันจะเห็นได้ว่า “ความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐาน” ของมนุษย์ที่นำไปสู่การ “บริโภคอย่างเกินความพอดีพอเพียง” ก็คือเหตุผลฐานแห่งการก่อเกิด “อำนาจรัฐ” เพื่อมาจำกัด “สิทธิเสรีภาพ” ของผู้คนในสังคม “ความชอบธรรมทางการเมือง” ของผู้บริหารบ้านเมืองจึงขึ้นอยู่กับว่าจะสามารถสร้างประโยชน์สุขให้ประชาชน (เพิ่มค่า S ในสมการ) ได้มากเพียงใด ตลอดจนจะสนับสนุนกระบวนการอบรมกล่อมเกลาทางสังคม เพื่อช่วยให้ผู้คนได้ “ลดความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานในชีวิต” (ลดค่า D ในสมการ) ได้แค่ไหน ดั่งเนื้อความในอัครคัมภีร์สุตโรที่กล่าวถึงการเกิดขึ้นของสถาบัน “ศาสนา” เพื่อมาควบคุมจำกัดความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงหรือความจำเป็นขั้นพื้นฐานในระบบสังคมของมนุษย์ต่อไปว่า

“ดูกรวาเสฏฐะและภารทวาชะ ครั้นนั้นแล สัตว์บางจำพวกได้มีความคิดขึ้นอย่างนี้ว่า พ่อเอ๋ย การถือเอาสิ่งของที่เจ้าไม่ได้ให้จักปรากฏ การติเตียนจักปรากฏ การกล่าวเท็จจักปรากฏ การถือท่อนไม้จักปรากฏ การขับไล่จักปรากฏ ในเพราะบาปกรรมเหล่านี้ บาปกรรมเหล่านั้นเกิดปรากฏแล้วในสัตว์ทั้งหลาย อย่างกระนั้นเลย พวกเราควรไปลอยอกุศลธรรมที่ชั่วช้ากันเถิด สัตว์เหล่านั้นพากันลอยอกุศลที่ชั่วช้าแล้ว ดูกรวาเสฏฐะและภารทวาชะ เพราะเหตุที่สัตว์เหล่านั้นพากันลอยอกุศลธรรมที่ชั่วช้าอยู่ ดังนี้แล อีกขระว่า พวกพราหมณ์ฯ จึงอุบัติขึ้น”

ถ้าหากผู้คนในสังคมถูกกระตุ้นให้มีความต้องการส่วนที่เกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานในการบริโภคเพิ่มมากขึ้นๆ (ค่า D ในสมการเพิ่มสูงขึ้น) ระดับปัญหาของสังคมก็จะขยายตัวเพิ่มตาม

(ค่า P เพิ่มสูงขึ้นตาม) อันเป็นเหตุผลที่ทำให้รัฐจำเป็นต้องเข้ามาใช้อำนาจแทรกแซง “จำกัดสิทธิเสรีภาพ” ของประชาชนมากขึ้น (เช่น ออกกฎหมายต่าง ๆ มาควบคุมจำกัดสิทธิของประชาชนเพื่อการแก้ปัญหาเหล่านั้น หรือแม้กระทั่งการประกาศกฎอัยการศึกที่เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างชัดเจนในพื้นที่ซึ่งมีเหตุจลาจล เนื่องจากความต้องการของผู้คนถูกปลุกเร้าจนถึงระดับที่ควบคุมขอบเขตให้เกิดความสงบเรียบร้อยไม่ได้ เป็นต้น) ในทางกลับกันถ้าหากความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงพื้นฐานของผู้คนในสังคมลดระดับต่ำลงเท่าไร ผู้คนในสังคมก็จะอยู่ร่วมกันโดยสงบเรียบร้อยเนื่องจากแก่งแย่งเบียดเบียนกันลดน้อยลง จนไม่มีสาเหตุให้รัฐใช้เป็นข้ออ้างเพื่อ “ลดรอนสิทธิเสรีภาพ” ของประชาชนในระดับเท่าเดิมได้อีก

ฉะนั้นถ้ายังสามารถลดระดับ “ความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐาน” ของผู้คนในสังคมให้น้อยลงเท่าไร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือมีการอบรมกล่อมเกลามาให้ผู้คนในสังคมเข้าถึง “ความพอเพียง” ในชีวิต จนทำให้มีเวลาแรงงาน ทรัพย์สินเงินทอง สติปัญญา เหลือพอที่จะแบ่งปันช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์ที่ขาดแคลนกว่าได้เท่าไร ก็จะเป็นเงื่อนไขที่ทำให้สังคมมนุษย์ก่อวิวัฒนาการเข้าสู่เป้าหมายในอุดมคติของการ “หวนคืนกลับสู่ภาวะดั้งเดิมในธรรมชาติ” ที่ซึ่งมนุษย์มี “สิทธิเสรีภาพอันไพบูรณ์” และอยู่ร่วมกันอย่างร่มเย็นเป็นสุขได้มากขึ้นเท่านั้นขณะที่เป้าหมายในอุดมคติตามปรัชญาการเมืองของประชาธิปไตย อยู่ที่การควบคุมให้รัฐแทรกแซงจำกัดสิทธิเสรีภาพซึ่งเป็น “แก่นสารคุณค่า” (virtue) แห่งความเป็นมนุษย์ของสมาชิกในระบบสังคมการเมืองหนึ่ง ๆ ในระดับต่ำที่สุด (หรือให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนมากที่สุด)เท่าที่จะพึงเป็นไปได้ด้วยเหตุนี้ถ้าผู้คนในสังคมเข้าถึงความพอเพียงจนสามารถสละ “มูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงาน”

(surplus value) ของตน เพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลกันในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ของสังคมส่วนรวมด้วยจิตอาสาได้ ปัญหาของสังคมก็ย่อมจะลดน้อยลงโดยรวม อันทำให้รัฐมีงบประมาณเหลือ (เมื่อเทียบกับระดับที่เคยใช้เพื่อการแก้ปัญหาของสังคมแต่เดิม) สำหรับจัดสรรคืนกลับมาเป็น “สิทธิ” ต่าง ๆ ที่จะมอบให้แก่ประชาชนได้มากขึ้น เช่น สิทธิในการรักษาพยาบาลฟรีโดยครอบคลุมโรคภัยไข้เจ็บในขอบเขตที่กว้างขวางกว่าเดิม สิทธิการรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในจำนวนที่เพิ่มมากขึ้น ตลอดจนสิทธิของเยาวชนในการได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น เป็นต้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้คือเป้าหมายของสังคมในอุดมคติภายใต้การเมืองแบบประชาธิปไตยที่เป็นของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน อันเท่ากับว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” กับ “ประชาธิปไตย” โดยแก่นแท้แล้วก็คือสิ่งสิ่งเดียวกันนั่นเอง

ถ้าผู้คนในสังคมสามารถเข้าถึง “ความพอเพียง” (ตามกรอบการวิเคราะห์แบบที่ ๔ คือ (D↓, S↓) ได้มากเท่าไร ก็จะเป็นอิสระพ้นจาก “มายาคติทางการเมืองของประชาธิปไตยในโลกทุกวันนี้” (ที่สะกดให้ผู้คนยอมรับความชอบธรรมของช่องว่างความเหลื่อมล้ำไม่เท่าเทียมทางสังคมเศรษฐกิจในระบบทุนเสรีนิยมที่นับวันจะถ่างกว้างออกไปมากขึ้น ๆ ภายใต้วาทกรรมแห่งความเสมอภาคเท่าเทียมทางการเมืองของลัทธิเสรีนิยมประชาธิปไตย) จนเข้าสู่แก่นแท้แห่ง “ประชาธิปไตย” ที่สมบูรณ์ได้มากยิ่งขึ้นขึ้นเท่านั้น

ประชาธิปไตยบนพื้นฐานของหลักพุทธธรรม

ในขณะที่ทฤษฎีสัญญาประชาคมอธิบายให้เห็นตรรกะของ “อำนาจรัฐ” ที่มาจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนว่า เกิดจากการที่ผู้คนในสังคมจำเป็นต้องรวมตัวเพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลกันใน

การต่อสู้กับภัยต่าง ๆ จึงได้มาร่วมทำสัญญาจัดตั้งรัฐขึ้น แต่ทฤษฎีกำเนิดอำนาจรัฐในอัครคณูญสูตรอธิบายให้เห็นลำดับขั้นทางตรรกะของการก่อเกิดอำนาจรัฐที่ลึกลงไปกว่าทฤษฎีสัญญาประชาคมอีกชั้น โดยชี้ให้เห็นเหตุผลฐานแห่งความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของมนุษย์ที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นภัยคุกคามสังคม ซึ่งเป็นพื้นฐานของปัญหาที่เกิดขึ้นมาก่อน จากนั้นจึงส่งผลเป็นเหตุปัจจัยให้ผู้คนในสังคมหันมาร่วมกันทำสัญญาข้อตกลงจัดตั้งสถาบันอำนาจที่เป็นทางการของรัฐขึ้น เพื่อเป็นเครื่องมือแก้ปัญหาที่เกิดจากภัยคุกคามดังกล่าว **อันทำให้สามารถลดทอน (reduce) ทฤษฎีสัญญาประชาคมซึ่งเป็นรากฐานทางปรัชญาการเมืองของประชาธิปไตยในอารยธรรมตะวันตก ให้เข้ามาอยู่ภายใต้กรอบความคิดของหลักพุทธธรรมและเศรษฐกิจพอเพียง ตามสาระสำคัญในอัครคณูญสูตรที่กล่าวมา**

ด้วยเหตุนี้ระบบการบริหารปกครองสังคมสงฆ์ตามพุทธบัญญัติ อันมีอายุเก่าแก่ร่วม ๒,๖๐๐ ปี ที่ปรากฏหลักฐานในพระธรรมวินัย จึงมีลักษณะเป็นประชาธิปไตยอย่างสมบูรณ์แบบ เพราะตั้งอยู่บนฐานคติทางพุทธปรัชญาที่ถือว่าสถาบันอำนาจที่เป็นทางการซึ่งมาครอบระบบสังคมมนุษย์เพื่อจัดระเบียบการอยู่ร่วมกันของผู้คนในสังคมหนึ่ง ๆ นั้น มิใช่มาจากพระเจ้าหรือเทพบนสวรรค์ที่ไหน แต่เกิดจากข้อตกลงของมนุษย์ด้วยกันบนพื้นโลกนี้ที่สะท้อนผ่านหลักนิติธรรมของสังคม

พระวินัยปิฎกจำนวน ๘ เล่มจากพระไตรปิฎก ๔๕ เล่ม จึงมีลักษณะคล้ายคลึงกับประมวลกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อจัดระเบียบการบริหารปกครองสังคมสงฆ์ให้เกิดความมั่นคงเป็นปึกแผ่นระบบพระวินัยดังกล่าวมีเนื้อหาที่ครอบคลุมถึงบทบัญญัติเกี่ยวกับองค์ประกอบแห่งความผิด

และสภาพบังคับอันเทียบเคียงได้กับ**กฎหมายสารบัญญัติ**มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีตัดสินพิจารณาคดีความต่าง ๆ ซึ่งเรียกว่าหลักอธิกรณ์สมถะอันเทียบเคียงได้กับ**กฎหมายวิธีสบัญญัติ** รวมถึงมีบทบัญญัติในส่วนที่กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างสังคมสงฆ์กับพระภิกษุซึ่งคล้ายกับหลัก**กฎหมายมหาชน** ตลอดจนมีบทบัญญัติส่วนที่กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างภิกษุกับภิกษุด้วยกันซึ่งคล้าย**กฎหมายเอกชน**

สิกขาบทต่าง ๆ ในพระวินัยปิฎกได้จัดแบ่งเป็นหมวดหมู่ตามลักษณะของบทกำหนดโทษและความผิด โดยมีสภาพบังคับตั้งแต่โทษปรับอาบัติปาราชิกให้สึกจากการเป็นพระภิกษุ (คล้ายโทษประหารทางโลก) การปรับอาบัติสังฆาติเสสให้กักบริเวณเพื่ออยู่ปริวาสกรรมตามระยะเวลาที่กำหนด (คล้ายโทษจำคุกทางโลก) การปรับอาบัตินิสลักคิยปาจิตตีย์ให้สละทรัพย์สินหรือสิ่งของที่ได้มาโดยมิชอบคืนแก่เจ้าของหรือให้แก่สังคมสงฆ์ (คล้ายโทษเปรียบเทียบปรับทางโลก) ตลอดจนการปรับอาบัติปาจิตตีย์ให้สารภาพผิดเพื่อสำรวมระวังในกาลต่อไป (คล้ายโทษรอลงอาญาทางโลก)

สิกขาบทแต่ละข้อตามที่ปรากฏหลักฐานในพระวินัยปิฎก จะประกอบด้วยเนื้อหาส่วนที่เป็นเรื่องราวความเป็นมาของการบัญญัติสิกขาบทข้อนั้น ๆ คล้ายคลึงกับการอธิบายเจตนารมณ์เหตุผล และวัตถุประสงค์ของการตรากฎหมายแต่ละฉบับ นอกจากนี้ก็มีส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระของตัวบท การนิยามความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ ที่เรียกว่าสิกขาบทวิภังค์ และส่วนที่ขยายความคำนิยามเพิ่มเติมซึ่งเรียกว่าบททฤษฎี ตลอดจนตัวอย่างของการตัดสินคดีความผิดที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล อันเทียบได้กับคำพิพากษาฎีกาสำหรับใช้อ้างอิงเพื่อการพิจารณาตัดสินอธิกรณ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ปลดปล่อยชีวิตสัตว์น้อยใหญ่ซึ่งรักตัวกลัวตายเช่นเดียวกับเรา
หันมาเป็นนักมังสวิรัติด้อมรอยกับเมล็ดธัญพืชต่าง ๆ
ทั้งผักผลไม้ที่อุดมสมบูรณ์กันดีกว่า

มังสวิรัติด...เพิ่มกุศล

สัตว์ทั้งหลายมีความแก่ความเจ็บความตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย... บทแผ่เมตตาต่อฆานกันมาช้านาน

แท้จริงแล้ว สัตว์มีความเจ็บปวดเช่นเดียวกับคน คนเรารู้สึกรักตัวกลัวตายอย่างไร สัตว์ทั้งหลายก็รักตัวกลัวตายอย่างนั้นเช่นกัน เมื่อเผชิญภัยอันตรายอันจะถึงแก่ชีวิต คนจะวิ่งหนีหาวิธีหาทางเอาตัวรอดจากภัยนั้นฉันใด สัตว์ก็เช่นกัน มันจะวิ่งกระเสือกกระสนหนีภัยหนีความตายสุดกำลังฉันนั้น

ร้านลาบเปิด ป้ายใหญ่โดดเด่นริมถนนคนตาคนเดินทางผ่านไปมา ภายในร้านเป็นห้องโถงกว้างมีโต๊ะเก้าอี้ตั้งไว้รับลูกค้า ๑๐ ชุด ช่างผามีตู้แช่เครื่องดื่มหลากหลายนยี่ห้อ พร้อมขนมหมกलोंและชาดำไม่ได้คือเหล่าเบียร์ที่พร้อมบริการทันใจ

หลังร้านเป็นที่โล่งมีเพียงต้นมะขามเปรี้ยวต้นใหญ่แผ่กิ่งก้านเป็นร่มบังแดดทั้งวัน มีส้มไม้ไฟขังเปิดตั้งรอบ ๆ เปิดพันธุ์นี้คือเปิดเทศ เป็นพันธุ์เนื้อขนสีดำปนขาว เป็นที่ชื่นชอบกันมาก

พ่อครัวหยอนมือลงไปในส้ม กำคอปเปิดตัวใหญ่ออกมา รวบปีกทั้งสองพับเข้าด้วยกัน เท้าเหยียบเปิดแนบติดพื้นดิน มือซ้ายกำหัวเปิดแน่น มือขวาถอนขนเปิดได้ล้าคอ เปิดช่องให้มีดคมกริบปาดลึกลงไป เลือดแดงไหลลงถ้วยที่รองไว้ เปิดต้นเจ็บปวดส่งเสียงไม่หยุด แต่ขยับไม่ได้มาก มีเพียงสองขาหนีอากาศไป ๆ มา ๆ คมมีดขยับปาดลึกลงเปิดบาดแผลกว้างขึ้น เพื่อให้เลือดไหลออกมาหมดทุกหยด ความเจ็บปวดทรมานกินเวลาทำถึงสิบนาทีกว่าจะสิ้นชีวิต

งานแต่งลูกสาวผู้ใหญ่บ้าน บัตรเชิญแจกไปทั่วทุกครัวเรือนในหมู่บ้านและอีกหลายหมู่บ้าน

ใกล้เคียง เป็นธรรมเนียมในชนบทที่ต้องเลี้ยงกัน
เต็มที่กินกันเต็มคราบในงานแต่ง จะไม่มีคำว่า
อาหารการกินขาดตกบกพร่อง เจ้าภาพต้อง
หน้าใหญ่ใจโตหมดเท่าไรไม่ว่ากัน

เสร็จพิธีทางศาสนาตอนค่ำคืนไปแล้ว แยก
ทยอยกลับ กลุ่มญาติพี่น้องที่เป็นหนุ่มฉกรรจ์
หลายสิบคนช่วยกันนำมิดพร้าวพร้อมเชียงไม้วาง
บนแคร่ไม้ไผ่ เป็นจุดลับเนื้อทำลาบก้อยและลับ
ทำเป็นเนื้อต้มเตรียมอาหารให้แขกวันรุ่งขึ้น

เที่ยงคืนที่สวนหลังบ้านพ่อผู้ใหญ่ ใต้ฉางข้าว
ริมรั้ว มีวัวตัวใหญ่สามตัวถูกผูกไว้ตั้งแต่ตอนเช้า
ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินไปจูงดึงวัวเคราะห์ร้าย
ตัวแรกออกมา เอาเชือกมัดส่วนตัวและหัวผูกติด
กับต้นมะม่วงไว้ ใ้หนุ่มมือเพชรฆาตถือค้อน
ปอนด์มายืนตรงที่พอเหมาะ ยกค้อนขึ้นตีเต็มแรง
หมายที่หัววัว แต่พลาดไปโดนเข่าวัวเพราะเป็น
จังหวะที่วัวพลิกหัวพอดี เข่าวัวหักยุบลงไปพร้อม
กับเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด จากนั้น
เพชรฆาตก็กระหน่ำค้อนถียิบลงบนหัววัวจนมัน
เริ่มมีนงหมดแรงตาเหลือก และแล้วมีดปลาย
แหลมก็แทงไปที่ใต้ลำคอวัว เลือดแดงไหลทะลัก
ลงกะละมังที่รองไว้ ร่างของมันนอนตะแคง
ขาทั้งสองขยับขึ้นไปมา วัวอีกสองตัวที่เหลืออยู่ร้อง
ส่งเสียงไม่หยุด รู้ในภัยที่ใกล้เข้ามาและตื่น
ตระหนกตกใจกลัวอย่างที่สุดในชีวิต

งานแต่งของชาวบ้านทั่วไปจะฆ่าวัวหนึ่งตัว
แต่งงานแต่งของลูกสาวผู้ใหญ่บ้านมีหน้ามีตาเป็น
ผู้นำชุมชนจึงล้มวัวสามตัวถึงจะพอกับแขก หรือ
หากจำเป็นก็เพิ่มอีกตัวเพื่อให้สมศักดิ์ศรี

ชาวอินเดียหลายล้านคนกินแต่ข้าวพืชผัก
ผลไม้และถั่ว เป็นการกินมังสวิรัตถ่ายทอดกันมา
รุ่นต่อรุ่นยาวนาน จนแทบจะฝังลึกในจิตวิญญาณ
หากใครนำอาหารเนื้อสัตว์ไปให้กิน เขาก็จะ
ไม่ยอมกินเพราะระบบประสาทและจมูกหรือจิตใจ
จะรับอาหารจำพวกเนื้อสัตว์ไม่ได้ ถึงแม้อาหาร
เนื้อสัตว์นั้น ๆ จะปรุงแต่งมาเลิศเลอเลิศรสก็ตาม
เพราะนักมังสวิรัตินิยมจะไว้มากต่อกลิ่นคาวเนื้อ

คนที่เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการค้าขาย
เนื้อสัตว์ เว้นจากการค้าขายสัตว์เป็นได้ ผู้นั้นนับ
ได้ว่าเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติตนตามคำสอนของ
องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแท้จริง สอดคล้อง
กับบทสวดแผ่เมตตาที่ว่าสัตว์ทั้งหลายต่างเกิดมา
เป็นเพื่อนกันทั้งหมดทั้งสิ้นจงอยู่เป็นสุขเป็นสุขเถิด
อย่าได้จองเวรซึ่งกันและกันเลย

จะเป็นเพื่อนกันอย่างแท้จริงถ้าหากเราไม่คิด
ฆ่าเขาอยากกินเนื้อเขา คนกับสัตว์ก็จะเป็นเพื่อน
กันและไม่หวาดผวากันแล้วกัน แต่จะพึงพาอาศัยกัน
ทั้งคนและสัตว์ต่างเกิดตามวิบากและฝึกฝนตาม
ภพภูมิไปจนกว่าชีวิตจะตายดับ

ขอเชิญชวนมนุษย์ผู้เจริญทั้งหลายจงตั้งใจทำ
กุศลให้แก่ชีวิตของตนเอง ด้วยการปลดปล่อย
ชีวิตสัตว์น้อยใหญ่ซึ่งรักตัวกลัวตายเช่นเดียวกับเรา
หันมาเป็นนักมังสวิรัติน้อมรอยกับเมล็ดธัญพืช
ต่าง ๆ ทั้งผักผลไม้ที่อุดมสมบูรณ์กันดีกว่า... ๒

ภารกิจของเรา คือ
ทำความดี คบคนดี สร้างคนดี
ได้ ๓ อย่างนี้
เท่ากับได้ทุกอย่างในจักรวาล

ใจเพชร กล้าจน
๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

บ้านญาติแพทย์วิถีธรรม กองบุญบูรพากล้าจน

จัดอบรมค่ายสุขภาพพึ่งตน ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง (หมอเขียว)

ทุกวันเสาร์ที่สองของเดือน

ร้านอาหาร ัม-มะ-ชา-ดี

๔๒/๔ หมู่ ๕ ต.ตาขัน อ.บ้านค่าย จ.ระยอง ๒๑๑๒๐ โทร. ๐๘๑-๔๕๒๐๔๗๔

ผู้พิพากษาศาลยุติธรรม

ให้ถือว่ากรกระทำใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการหาเสียง เพื่อให้ข้าราชการตุลาการลงคะแนนหรืองดเว้นการลงคะแนนเลือกบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นกรรมการหรืออนุกรรมการใด ๆ เป็นการไม่ถือและปฏิบัติตามจริยธรรมของข้าราชการตุลาการ

การบริหารงานบุคคลย่อมส่งผลต่องานและพฤติกรรมของบุคลากรในองค์กรนั้น ๆ โครงสร้างขององค์กรก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมของสมาชิกในองค์กรที่ไม่ยิ่งย่อนกว่ากัน ยิ่งการบริหารบุคคลที่ทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดียิ่งต้องมีความรอบคอบและให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

ข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม มีสายการเจริญเติบโตในหน้าที่การงานที่สั้นมาก เพื่อป้องกันมิให้มีการวิ่งเต้นหรือการทำงานที่ค้ำใจถึงแต่การเลื่อนชั้นเลื่อนขั้น หรือการเจริญเติบโตในหน้าที่ราชการเหมือนข้าราชการอื่น ๆ โดยแบ่งผู้พิพากษาออกเพียง ๕ ชั้นเท่านั้น ชั้น ๕ ที่เป็นชั้นสูงสุดนั้นมีเพียงตำแหน่งเดียวคือประธานศาลฎีกา ผู้พิพากษาตั้งแต่ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ขึ้นไปจนถึงรองประธานศาลฎีกาเป็นผู้พิพากษาชั้น ๔ ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นมี ๓ ชั้น คือผู้พิพากษาใหม่ที่เรียกว่าผู้พิพากษาประจำศาล มีไม่มากประมาณ ๑๐๐ กว่าตำแหน่งเท่านั้น มีข้อจำกัดว่าเป็นองค์คณะกันเองไม่ได้ ทั้งไม่สามารถเป็นผู้บริหารศาลได้ไม่ว่าในตำแหน่งใด ๆ ส่วนใหญ่ดำรงตำแหน่งอยู่ในศาลใหญ่ ๆ ในกรุงเทพมหานคร ผู้บริหารศาลจะจ่ายสำนวนที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อนให้ทำ และต้องร่วมเป็นองค์คณะกับผู้พิพากษาชั้น ๒ ชั้น ๓ หรือผู้พิพากษาอาวุโสเท่านั้น เรียกได้ว่าเป็นน้องใหม่ยังไม่มีประสบการณ์มากนัก ผู้ที่จะได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษาประจำศาล จะต้องดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษาและได้รับการศึกษาอบรมจากสำนักงานศาลยุติธรรมมาแล้วตามที่ประธานศาลฎีกากำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการ ก่อนเข้ารับหน้าที่ต้องเข้าถวายสัตย์ปฏิญาณตนต่อพระมหากษัตริย์ เมื่อผู้พิพากษาประจำศาลดำรงตำแหน่งครบ ๑ ปี จะต้องผ่านการ

ประเมินตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการตุลาการกำหนด จึงเลื่อนขึ้นเป็นผู้พิพากษาชั้น ๒ ผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาชั้น ๒ มาครบ ๕ ปี จึงจะมีสิทธิได้เลื่อนเป็นผู้พิพากษาชั้น ๓

จะเห็นได้ว่าเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง และสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ของผู้พิพากษาแต่ละชั้นต่างกันไม่มากนัก แทบจะพูดได้ว่าผู้พิพากษาในศาลยุติธรรมมีเงินเดือนใกล้เคียงกันมาก สายบังคับบัญชาสั้น โดยเฉพาะดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษาคดีนั้นถือกันว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำตัวกันเลยทีเดียว ไม่สามารถที่จะก้าวล่วงกันได้ ถ้ามีสายบังคับบัญชายาว ๆ เหมือนดังข้าราชการบางฝ่ายอาจส่งผลต่อการพิจารณาคดีได้ เพราะผู้บังคับบัญชาอาจจะก้าวก่ายดุลพินิจได้ การโยกย้ายแต่งตั้งผู้พิพากษานั้น จะกระทำต่อเมื่อได้รับความยินยอมจากผู้พิพากษาท่านนั้นก่อน เว้นแต่เป็นการโยกย้ายแต่งตั้งตามวาระ การเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้น เป็นกรณีถูกดำเนินการทางวินัยหรือตกเป็นจำเลยในคดีอาญา หรือเป็นกรณีที่กระทบกระเทือนต่อความยุติธรรมในการพิจารณาพิพากษาคดี หรือมีเหตุจำเป็นอื่นอันมีอาจก้าวล่วงได้ เช่น เจ็บป่วยมาก ๆ และการโยกย้ายทุกครั้งต้องกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ

การให้ความเห็นชอบในการโยกย้ายของคณะกรรมการตุลาการนั้นต้องคำนึงถึงความรู้ความสามารถ ความรับผิดชอบ ประวัติและผลงานการปฏิบัติราชการ การอุทิศตนให้แก่ทางราชการและพฤติกรรมทางจริยธรรมของบุคคลนั้นเป็นสำคัญ และให้นำความเห็นในเรื่องดังกล่าวของอนุกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมประจำชั้นศาลมาประกอบการพิจารณาด้วย ทั้งนี้ให้ถือว่ากรกระทำใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการหาเสียง

เพื่อให้ข้าราชการตุลาการลงคะแนนหรืองดเว้นการลงคะแนนเลือกบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นกรรมการหรืออนุกรรมการใด ๆ เป็นการไม่ถือและปฏิบัติตามจริยธรรมของข้าราชการตุลาการ

ประธานศาลฎีกามีอำนาจสั่งให้ผู้พิพากษาไปช่วยทำงานชั่วคราวได้ในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ทางราชการในตำแหน่งที่ไม่ต่ำกว่าเดิม แต่ได้ไม่เกิน ๖ เดือน ถ้าเกิน ๖ เดือนประธานศาลฎีกาต้องขออนุญาตจากคณะกรรมการตุลาการก่อน ทั้งต้องได้รับความยินยอมจากผู้พิพากษาท่านนั้นก่อนด้วย

ผู้พิพากษาตามกฎหมายปัจจุบันพ้นจากราชการเมื่ออายุ ๗๐ ปี บุคคลใดเมื่ออายุครบ ๖๐ ปี และทำงานในตำแหน่งผู้พิพากษามาไม่น้อยกว่า ๒๐ ปี ไม่ประสงค์จะเป็นผู้บริหารศาลในตำแหน่งทางบริหาร ไม่ว่า รองประธานศาลฎีกา ประธานแผนกในศาลฎีกา หัวหน้าคณะในศาลฎีกา ประธานศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค จนถึงอธิบดีศาลต่าง ๆ หรือผู้พิพากษาหัวหน้าศาล ฯลฯ จะขอดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสก็ได้ แต่มีหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาคดีแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

การดำรงตำแหน่งผู้พิพากษานั้นต้องสอบเข้าดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษาก่อน โดยต้องมีสัญชาติไทยโดยการเกิด มีอายุไม่ต่ำกว่า ๒๕ ปี ในการสอบสนามใหญ่ สนามเล็กหรือสนามจิว หรือไม่ต่ำกว่า ๓๕ ปีในสนามพิเศษ ไม่เป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสีย ไม่มีหนี้สินส่วนตัว ไม่อยู่ระหว่างพักราชการหรือให้ออกจากราชการมาก่อน ไม่เคยถูกลงโทษให้ไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ ไม่เคยต้องคำพิพากษาให้จำคุกคดีถึงที่สุด เว้นแต่ความผิดโดยประมาทหรือลหุโทษ ไม่เป็นคนไร้ความสามารถ เสมือนไร้ความสามารถ วิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือมีกายหรือจิตใจไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้พิพากษา ต้องผ่านการตรวจร่างกายและจิตใจโดยคณะแพทย์จำนวนไม่น้อยกว่า ๓ คน

ผู้ที่สอบสนามใหญ่ต้องจบนิติศาสตร์บัณฑิต และเนติบัณฑิตไทย เคยทำงานด้านกฎหมาย เช่น ผู้อำนวยการศาล พนักงานสอบสวน เจ้าพนักงานบังคับคดี พนักงานคุมประพฤติ ทหารเหล่าพระธรรมนูญ นิติกร

หรือทนายความ ฯลฯ มาไม่น้อยกว่า ๒ ปี สำหรับสนามเล็กนั้น นอกจากคุณสมบัติเหมือนสนามใหญ่แล้ว ต้องจบปริญญาโททางกฎหมายหรือที่เรียกว่า นิติศาสตรมหาบัณฑิต อีกอย่างน้อย ๑ ใบ และสนามจิวนั้นนอกจากจะเหมือนสนามใหญ่แล้ว ต้องจบปริญญาโททางกฎหมายในต่างประเทศอีกอย่างน้อย ๒ ใบ สนามพิเศษนั้นใช้อายุงานและประสบการณ์มากขึ้นและเปิดโอกาสให้ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ หรืออาจารย์ทางกฎหมายในมหาวิทยาลัยของรัฐ ตลอดจนผู้ที่ทำงานด้านกฎหมายในกระบวนการยุติธรรมมานานๆ ได้เข้ามาดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษา ในแต่ละอาชีพหรือแต่ละสนามยังมีคุณสมบัติปลีกย่อยอีกมากเพื่อที่จะคัดเลือกคนดี มีความรู้ ความสามารถเข้ามาดำรงตำแหน่ง

ผู้พิพากษาท่านใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามหรือขาดคุณสมบัติหรือมิได้ประกอบอาชีพตามที่กำหนดในการสมัครเข้ารับราชการ ประธานศาลฎีกาด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการได้ ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนถึงการใดที่ผู้นั้นกระทำไปแล้ว ประธานศาลฎีกายังมีอำนาจสั่งให้ผู้พิพากษาออกจากราชการเพื่อรับบำนาญเพราะเหตุทุพพลภาพได้แต่ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการตุลาการ นอกจากนี้ผู้พิพากษาที่มีมลทินหรือมัวหมอง หย่อนความสามารถ ประพฤติตนไม่สมควร เจ็บป่วยจนไม่อาจทำงานได้ ประธานศาลฎีกาสั่งให้ออกจากราชการ โดยให้รับบำนาญแทนได้ด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการ

เห็นได้ว่าการเข้าสู่ตำแหน่ง การปฏิบัติตัว ขณะอยู่ในตำแหน่งล้วนแล้วแต่จะต้องควบคุมดูแล ตรวจสอบกันอย่างจริงจัง ผู้เขียนได้รับการเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งกรรมการตุลาการ ๒ ครั้ง การสอบสวนลงโทษ ว่ากล่าว ตักเตือนผู้พิพากษาต้องยอมรับว่าเป็นงานที่ไม่ง่ายนัก แต่ความถูกต้อง เทียงธรรม สังคม ประเทศชาติย่อมจะต้องอยู่เหนือเพื่อนพ้องน้องพี่ ครูบาอาจารย์และผู้ที่เคยรพณ์บ่ถือกัน บรรพบุรุษตุลาการเราได้ปฏิบัติกันมาเนิ่นนานจึงสามารถรักษาสถาบันศาลยุติธรรมไว้ได้จนถึงทุกวันนี้ **ก**

ปิดท้าย

พ.ด.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สื่อสาร....

ศรัทธางมกาย ↓

↑ ปัญญาเห็นแจ้ง

สื่อสารแจ้งลี้จะ
 เมตตาเกื้อการุณย์
 สำนึกทุกขณะ
 ยุ่งยากเพราะอึดตา
 คำนึงแต่ตัวตน
 หลากหลายเกินกำลัง
 ผ่อนพักจากเหนื่อยหนัก
 ปล่อยวางหมายว่างเบา
 มาดมุงก่อกุศล
 เป็นกิจ-วัตรประจำ
 ยามนี้สังคัมพัน
 เอื้ออวยเห็นชอบชม
 สื่อศีลสื่อธรรมรส
 ชิมซบทุกซุ่มชน
 หาก“สงฆ์” ผู้สืบศาสน์
 “พุทธแท้” ...นั่นแหละคือ
 จมฉาวข่าวควาคลั่ง
 ยุคนี่พิสุจน์”กรรม”
 พุทธแท้ตื่นรู้แจ้ง
 แต่พุทธอันนี้เอย

อิงธรรมะพุทธคุณ
 จึงร่มเย็นสุขวิญญาณ์
 สภาวะของปัญหา
 ของมนุษย์....สุดรุงรัง
 มุ่งขวยชวนหมายปองหวัง
 ทำฉันใจจักบรรเทา
 เมินยศศักดิ์เคยมัวเมา
 แสวงหาสัจธรรม
 บำเพ็ญตนน้อมจิตนำ
 มวลมนุษย์สุดนิยม
 ดวงตะวันผสานสม
 ผสานบุญดีสารุชน
 อาจปรากฏทุกแห่งหน
 ต่อวิญญาณ์กระนั้นฤ
 ยังสามารถเหนี่ยวยึดถือ
 อุดมศีลอุดมธรรม
 ดั่งสะตู่ตีสีเหลืองซ้ำ
 “ดี...ชั่ว” ก็เห็น...เห็นนี้ไง !!!
 เพราะเห็นแสงปัญญาใส
 เฟ่งเห็นแต่ดวงแก้วใส.

ชุดท่ออกซ์ ฟารินขวัญ

• ขวดคีท็อกซ์ผ่านการรับรองจาก ฮย. •

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายคีท็อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดคีท็อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โภคาพันธ์** 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ 08-1253-7677

เห็นบทกลอนของ “ท่านจันทร์”(สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐ) ดูเข้าที่ จึงนำมาแต่งทำนองใส่ สะดวกมากทีเดียวเสร็จ เมื่อ ๑๕ ส.ค. ๒๕๓๕ ตั้งชื่อว่าเพลง “ต่างแต่สามัคคี” แล้วให้ปฏิพล เหมวรานนท์ arrange โดยกำชับว่าเป็นไทยประยุกต์เต็มทีๆเลยนะ ปฏิพลก็ arrange เพลงนี้บรรเลงได้อย่างวิเศษยิ่ง ความยาวของเพลงถึงสิบสามสิบสี่นาทีทีเดียว เป็นเพลงไทยสากลอย่างน่าพอใจจริงๆ ขนาด ศ.ดร. อภิชาติ จรรย์สถุทธิรงค์ ผอ.สถาบันวิจัยประชากรและสังคม ม.มหิดล ซึ่งทำงานอยู่ต่างประเทศเกือบจะตลอดเวลา ยังถึงกับเปรยว่า ผมชอบมาก ต้องติดเพลงนี้ไปฟังด้วยในเมืองนอก หรือคุณสัมพันธ์ พันธุ์มณี ศิลปินแห่งชาติ ผู้ล่วงลับแล้ว ถึงกับไม่เชื่อว่าเป็นทำนองที่อาตมาแต่งจากหัวสมองตนเอง เข้าใจว่าเป็นเพลงไทยเดิม ปานนั้นเลย เวอร์ชันแรกให้ วัชรภรณ์ สุขสวัสดิ์ กับ สุทธิพันธ์ จันทระ ขับร้อง ในอัลบั้ม “หวังอะไรในหล้า” เมื่อ ธ.ค. ๒๕๓๕ และต่อมาก็มีอีกหลายเวอร์ชัน ทั้งรีด ทั้งป๊อป ซึ่งเนื้อหาในภาษากวีนั้นหมายถึง ความสามัคคีแท้ๆ ต้องมีความแตกต่างกันอย่างหลากหลายตามสัดส่วนอันเหมาะสม ความสามัคคีไม่ใช่ ต้องเหมือนกันหมด ต้องเท่ากันไปหมด ต่างกันไม่ได้ ขอยืนยันว่า ไม่มีอะไรหอค ไม่มีอะไรเลยในมหานอกภพนี้ ต่อให้เล็กสุดเล็กกว่าจุลิสระองแค้นไหน ก็ไม่มีสสารใด ไม่มีพลังงานปรมาณูใดเหมือนกันหรือเท่ากันเลย แม้แต่ความเป็น “จิตวิญญาณ” ซึ่งเป็นพลังงานที่เล็กละเอียดกว่าพลังงานทางฟิสิกส์ใดๆ ก็ไม่มีจิตวิญญาณภาวะไหนเท่ากันหรือเหมือนกันได้เลย นอกจากอย่างเดียวเท่านั้น ที่เท่ากันเหมือนกันเป็นที่สุดคือ “ความเป็นสุขแห่งนิพพาน” ในคนเป็นๆ ที่เข้าถึง “นิพพาน” ได้แก่ ภาวะกิเลสสาละสล้นเกลี้ยงไม่มีธุลีใดเหลือเลยในจิตของมนุษย์เท่านั้นที่เท่ากันเหมือนกันได้จริง ภาวะเดียวเท่านั้นในมหาเอกภพนี้ และต้องเป็นในภาวะความเป็น “ชีวิตินทรีย์ในจิตมนุษย์” ของคนผู้ยังไม่กายแตกตาย (กายสสะเททา) ปรีนิพพานเป็นปรีโยสานไปเท่านั้นด้วยนะ นอกนั้นไม่ว่าอะไร จะอยู่ในที่ใดก็ไม่มี “ความเสมอภาค” ที่เท่าเทียมที่มีนัยยะไม่ต่างกันเด็ดขาด มีแต่ “ภาวะนิพพาน” ในจิตมนุษย์หนึ่งเดียวเท่านั้น ที่มีในจิตคนเป็นๆ ใครก็ตามที่มีนิพพานเท่านั้นที่เหมือนกันและเท่ากันทั้งนั้น นอกนั้นในมหาเอกภพไม่มีอะไรหอค ไม่มีภาวะใดเลย ที่เท่ากันหรือเหมือนกัน.

“สมณะโพธิรักษ์”
๓ มี.ค. ๒๕๕๘

เพลง “ต่างแต่สามัคคี”

นิ้วโป้งตัวป้อมไม่ขอมข่อ
นิ้วชี้ชูร่องง่า
นิ้วนางร่างระหงเหมือนทรงชาย
นิ้วนางงามละม้ายกุลสตรี
นิ้วก้อยน้อยกว่าแต่น่ารัก
รู้จักกราบพระไม่ผละหนี
นิ้วทั้งห้าต่างกันนั้นแหละดี
สามัคคีต่างกันนั้นแหละงาม.

ดาวน์โหลดฟังเพลง “ต่างแต่สามัคคี”
ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

